3 1761 05346359 2

701

701

NAAR JERNTEPPET FALDER

JONAS LIE

NAAR JERNTEPPET FALDER

— AF LIVETS KOMEDIE —

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover)

1901

PT
8911
N28
1901

Retten til Oversættelse paa fremmede Sprog forbeholdes Forfatteren.

FØRSTE DAG

En døsig trykkende Himmel, der stængte det travle Menneskeliv af, fra al høiere Udsigt. — — —

Med sine høie Borde og svære Skorstene laa det kolossale Fartøi nu ud paa Eftermiddagen for opfyrede Kjedler, færdig til at afgaa, og slugte Passagerer ind til sine tre Riger eller Klasser af forskjellig stillede Reisende.

Man strømmede opad Landgangsbrætterne, og Rælingen var fryndset med et Mylder af Hoder, hvorfra der alt her og der var begyndt at viftes med Lommetørklæder indover til Folkestimlen paa Kaierne.

Fulgt eller ført af Hoteltjenere, belæssede med Haandkufferter og Reisebagage og modtaget af bukkende Opvartere, skred første Klasses Passagerer over Broen ved Faldrebet, — Folk i stilige Reisedragter med beslagne Kufferter oversaaede af alskens Mærker fra Rundreiser i Europa, eller som paa denne Tid af Aaret vendte tilbage til Amerika fra europæiske Badesteder. Det var reisevante, rutinerede Mennesker, der bevægede sig uden Skynding eller Hast, og som kunde lade sine Effekter eftertælle midt paa Broen for en Skruppels Skyld uden Hensyn til andre.

Ivrigere og mere febrilsk foregik Indskibningen til anden Klasse, — Reisende, klædte i hensigtsmæssige Dragter, der selv bar sine Haandkufferter og Plaids, et pynteligt Mellemstandspublikum, som blot under det ilsomme Øiebliks Tryk af og til kom iskade for at bruge Albuerne, rigtignok med et Smil og en Undskyldning. Her raadede Følelsen af god Tone, — og at man havde syv, otte Dages behageligt Samvær at vogte.

Anderledes stormende gik Ombordstigningen for sig til tredie Plads. En stadig Trængsel under Støi og Raab, — en Menneskeflom fra de forskjelligste Samfundslag, Bondefamilier med Trækister og nyttige Eiendele og Byernes Kontingent af allehaande forulykkede Eksistenser, tildels daarligt og utilstrækkeligt klædte.

Ved Landgangsbrættet stod en pyntelig Bondekone med sin lille Datter, som hun for Reisens Anledning havde udstyret med stivet lys Søndagsdragt. Hun holdt taalmodig Vagt ved sin Trækiste og Tøibylt og veg beskedent tilside for de hastende Mennesker, — mente aabenbart at vente, til hendes passende Tur kom, som man gjør paa Landet, naar der strømmer for stærkt ind af Kirkedøren.

Og oppe ved Rælingen heldede to Skibsgutter med kaade leende Ansigter udover. De gottede sig og gliste og lo, som de var gale. De havde opfattet Konens naivt troskyldige Reisebegreb og frydede sig kanibalsk i Aanden over den lyse Kjoles kostelige Skjæbne i Stenkulssværten.

Af og til brummede og durede det i Damperens vældige Skorstensrør som fra en mystisk Afgrund, hvori Maskinens bundne tusender af Hestekræfter skalv jordskjælvagtig truende, eller der susede en Byge af Regn med skoldhede Draaber udover Dækket under et og andet hidsigt Hvin eller Signal fra en Damppibe.

Det klirrede og larmede forud fra en mægtig Ankerkjætting, der hang lodret ned fra Skibets Boug, og nu lettedes ved Dampspillet, og lød Drøn af Porte, der sloges op og igjen nede i Fyrbødernes Ildsteder.

Der brøltes gjennem Raaberen fra Kommandobroen, hvor Chefen nu stod med Lodsen ved Siden og Rattet bemandet.

Damppiben gav endel iltre Hvin, og Luften dirrede pludselig af elektrisk Ringen og Signaler ned til Maskinrummene.

Dampskibet gjorde et Par sagte Slag med Skruen som til Prøve . . .

Og atter et Par Omdreininger . . .

Og atter og atter en Række kortere og længere Slag med de mægtige Skovler, saa Sjøen mousserede helt fra Dybet, snode og vred sig grønt og dyndet bag Roret og toppede op i hvide Skummasser.

Damperen udførte sin halve Vending for at komme i Kurslinien for Udseilingen.

Og ud stod den fra den engelske Havn — endnu kun for sagte Fart, under uophørlig Viften med Tørklæder fra Kaierne og Svar tilbage fra Ansigter ophovnede af Graad.

Under Stundens Spænding frembød Menneskestimlen de forskjelligste Fysiognomier. Ved Siden af dem, som helt gav sig hen til sine Følelser, stod halvt sky og gjemte Folk med stumme, blegt betagne Udtryk og stille fortænkte Ansigter, som tydelig ikke havde noget Forhold til den Mængde, der bølgede om dem.

Her og derfra ombord lød nogle vovede forsorne Hurra- eller Vivatraab fra Eksistenser, som i det Øieblik, da Landtauget brast mellem dem og den Verden, de hidtil havde stridt og lidt

deres Nederlag i, under den befriende Følelse af de første Skovleslag, gav deres Bitterhed Luft.

Et vildt skingrende bedøvende Yankee-Doodle fra et Selskab af Musikanter, der nød fri Overfart, overflommede det hele i rette Øieblik, som Fartøiet satte stærkere Fart.

Klarinetten skar, og Piber trillede gjennem Luften. Det dundrede af Pauker og smettrede af Messinginstrumenter med aftagende Lyd i Eftermiddagen.

Nedenunder fra Mellemdækket lød af og til Salmesang fra en liden Flok Landsens Folk . . .

Der var opstaat en Larm paa nederste Dæk, som et ivrigt Sporlag efter nogen fra Maskinrummene. Det forplantede sig i en travl bandende Løben og Søgen rundt om af Matroserne, og der blev tilslut som en hel liden Opstandelse af Nysgjerrige.

En af Fyrbøderne var rømt!

Manden havde forhyret sig for Overreisen til Amerika, og havde igaar og iforgaars været med i Sjauen, da de tog ind Kul, — staat inde i Kulbingen og jevnet den med Spade. Siden havde ingen set ham.

Overmaskinmesteren og to, tre Skibsofficerer stod i Klynge og samtalede, indtil det blev fastslaat, at Fyren var forsvundet.

— »Ikke noget at lade Passagererne stikke Næsen ind i. De kan ikke høre om Fyrbødere uden straks at tænke sig dem stegte« . . .

— Masteskogen paa Yderhavnen tegnede i Eftermiddagen sine sløve mørke Streger mod Graahimlen, medens to svære Støtter af Stenkulsrøg spandt sig hen for Vinden sodende Landskabet til den ene Side.

Der kom som en vaad gulagtig Aftenglans i Luften, der satte et eget, én kunde sige, forgrædt Skjær over Naturen.

Langt ude sprang det hvide Fyrtaarn brat frem i Lyset.

Installeringens Uro regjerede overalt, nervøst optaget, som man var, af skyndsomst at betrygge sin beskikkede Plads ombord i Oceandamperen.

Hoder og halve og hele Menneskelængder stak op af Kahytstrapperne for et Øieblik at se sig om, orientere sig og saa igjen dukke under.

Andre mere tungnemme eller nysgjerrige fandt at maatte tage Turen indover det lange,

hvide Dæk, skyde op Døre og kige ind i Salonerne eller prøve en Plads derinde.

Nedenunder sprang Opvartere med forjagede, svedige Ansigter under de forskjelligste krydsende Ordrer for at skaffe Ret paa alskens fejl hensatte Reiseeffekter, der hidsig reklameredes fra halvaabne Lugardøre.

Et Par Passagerer havde alt begyndt at anlægge sine særlige Promenaderute oppe paa Dækket. De saa ud som gaaende graa Kufferter, der havde passeret Atlanten mange Gange før. De havde betalt for sig! — og fandt forresten deres Omgivelser sig helt uvedkommende, — iagttog blot skjelende hinandens Veianlæg, saa de kom vel klar af hinanden.

. . . »Han der med Whiskers? — i den lyse Hue, gule Sko og den store melgraa Reisekappe,« — oplyste den vagthavende Officer over til Korrespondenten for Linien, der stod med Notitsebog og Blyant, — »er Mynheer van Tituf . . . skal over og jage i Montana . . . Vi tog hans to Blodsheste ombord imorges.«

. . . »Jage i Montana. — To Blodsheste ombord« — noteredes der . . .

— Paa øverste Dæk gik en Herre med et sidste Telegram i Haanden. Han studerede det

endnu, da man passerede Fyrtaarnet; — stak det ned i Lommen paa sin vide Surtout, men tog det lidt efter op igjen til fornyet Overveielse.

To, tre Gange standsede han betænkt ved Nedgangen til Kahytterne; men dreiede saa af og blev staaende og stirre ned i Sjøen.

Nu kom hans Hustru op:

»Men Jon, hvor blir der af Dig,« — lød det, — »glemmer Du os rent? Og vi som har saameget at ordne i Lugaren. Jeg staar der jo med alt Tøiet, og Du har Nøglen. Og saa!« —

Doktor Angells fortænkte Ansigt blev med en vis Anstrengelse nærværende —

»Naa, — havde jeg ikke nær glemt at vise Dig dette Telegram. Jeg fik det nu fra Posten ombord, — fra Foltmar. Der læs« —

Hans Øine vaagede stivt som en Rovfugls over hende, medens hun gjennemsaa Telegrammet. Der stod:

»Ude af Syne, aldrig ude af Sind. Farvel. Farvel. Eders bedrøvede Ven. Foltmar.«

»Ja, det er en tro Sjæl,« — stadfæstede Doktoren i en egen Tone.

»Men nu tænker vi bare paa Berømmelsen,

Du!« — lo hun op endnu med Taarer i Øinene, — »at Du skal naa frem til noget stort.«

Det dirrede ved Doktorens Læber og Øinene tog et eget Skimt: —

»Javist ja, den første Dame i Byen med alle de friske Indfald, — altid i Spidsen, — offrer hele den glade Forgudelse paa min Videnskabs tørre Alter! —

Besynderligt, Du,« — afbrød han sig saa med et vist Galgenhumør — »Foltmar sender ingen Hilsen til sin lille Kjæledægge. Gutten maa være ment inclusive, saa han har sparet paa Telegrammet.«

»Uf, Jon!« — udbrast hun, — »det var jo Dig og Nøglerne, jeg kom op for. Dernede sidder Isak, stakkar, med Pigen og vil ha Kjæphesten frem. Han har sét den anden lille i Lugaren ved Siden af lege med sit Boldspil.«

»Bare rimeligt, — selvfølgeligt, mener jeg, at Gutten stadig maa underholdes, — slig, som han er kompletteret med Fornøielsesmidler. Og nu til Reisen, én kan sige, med Legetøi for sin hele Barndom.«

»Men Jon, havde Du ikke lovet mig at være i godt Humør. Nu har Du jo bare Dig selv og mig og Gutten at tænke paa. Ikke

kommer der Bud fra Konsul Jansen, som har forspist sig og gaar i Ængstelse for Livet, eller fra Fru Kloed, som har faat Krampe af Raseri, eller fra Arméintendanten, som ikke kan faa sove om Natten, fordi han er blét gal af at regne og summere om Dagen.«

Doktoren smilte:

»Du har Ret. — Du har vist altid Ret. Det er bare mig, som er en daarlig Lekebror, — saadan en rigtig Bukkebæ! Men det skal nok bli' bra, skal Du se. Og nu har vi faat hyggeligt Reiseføl̊ge i vor berømte Violinist, Bølge Havsland . . . Rent hjemligt, Du, at træffe ham her,« — snakkede han, som han tog op Nøglerne og fulgte efter hende ned af Kahytstrappen . . .

Propellerne durede og durede med sagte Rysten gjennem Skibets Kjæmpelegeme, medens Maskinerne med de uophørlige Stempelslag udfoldede deres tusender af Hestekræfter glidende i Olje. Den skarpe Jernstevn skar Bølgen som en Plog, og Kjølvandet satte en bred, vildt sydende Elv, der tabte sig agterud, fossende ind i Skumringens uvisse.

Halvt i Lysskjæret fra Skylightet paa anden Plads mødtes to Landsmænd her i interesseret

Gjenkjendelse, skjønt fra høist forskjellige Livsveie og Lykkesomstændigheder i Hjemmet. . .

— — »Falder sig saa underligt nu, Wangensten! — med Amerika foran sig og Europa væk! — Slig ligesom paa en Ø mellem to Verdensdele. Mennesket blir et helt andet, — hvad. En gammel forloren Kammerat dukker op igjen« . . .

»Naa, — og saa, Mathias, mener Du at faa solgt vort kjære Fædreland saadan Stykkevis i Fotografier derovre i Amerika . . . Jaha,« — lød det noget naadigt.

»Ja hvorfor ikke det . . . Reisen kom ellers dumpende paa mig. Men, — tænker der kan være mange derover, som vil ha »gamle Norge« paa Væggen, saadan et Stykke Nationalerindring! Jeg haaber saamæn allerede at faa Salg paa det her ombord — blandt Emigranterne paa tredie, hvad? — Jeg tør sige, jeg har været, hvor ingen Fotograf endnu har sat sin Fod, — et helt nyt gjennemført Sceneri af den norske Natur, — oppe fra Fjeldet og nede fra Fjordbundene, — absolut originale Sager altsammen! — Jeg har nu fundet paa at spekulere i Fædrelandskjærligheden engang, jeg ogsaa, sér Du.«

»H—m, — saadan at eksportere Stein og død Natur, — det kan være bra nok. Jeg skulde ellers bedre likt, om Du havde tat op originale Portræter af Menneskene, — af selve vort levende Folkeliv, som topper i mærkelige og store Mænd. En saadan Kar rager høit over Galdhøpiggen.«

Den talende rettede sig, saa Figur og Stilling i den halvt opknappede Pjækert gjorde sig bedre. For et tilvænnet let Kast paa Hodet, sad den bløde Filthat ønskeligt paa et krøllet kruset sort Haar, og lyste et Par mørke smaa kontrolerende Øine fra et blegt ovalt Ansigt, hvis ideale Anlæg forstyrredes noget af et svært Mundparti.

Der gik et pludselig spydigt Udtryk over Fotografens af Livet medtagne Ansigt. Det mindede noget om et Portræt, hvor Farverne var indslagne.

»Aa ja,« — fulgte det, — »naar nogen nu bare kunde finde op at faa sat et Magnesiumslys ogsaa paa Indsiden af Menneskene. Men indtil det, faar vi slaa os tilfredse med de Fantasibilleder, der nu engang er fanget af Folkets troskyldige Øine.«

»Uh, siger jeg. Disse underfundige Vitzerne dine, véd Du, jeg aldrig har kunnet fordrage. Saadan at gaa om og anskue sine Medmennesker som forborgne Huler med alskens Krybdyr i, det, — det fører bare til« —

»Et skiddent Liv, mener Du« —

»Jeg er sletikke saa uenig i det, nei« —

— »med Drik og Selvforagt og alskens Forlorenheder, — for at sige Tingen ligefrem,« — udfyldte Fotografen. »Jojo, jeg skal ærlig medgi', at Du har Faktum saare veltalende for Dig; — saamange Gange min sønderknuste Person har smidt sig ind i en Sidegade for at faa lusket sig undaf dine retfærdige Blikke.«

»Hu—uh, den Tonen! — som om Du stadig stikker og stikker.«

»Den som kunde la' være, Du. Jeg skal gjerne erkjende, at jeg lider af et ulykkeligt Hang til at stikke Hul paa Blærer, hvad der skaffer mig mange Fiender.«

»Jo, jeg kjender dette vingeløse« . . . knurredes der.

»Ja, men dette gjælder nu ikke Dig, Wangensten. Jeg følte mig altid som en saadan vantro Hund foran dine Foredrag. Om Du vidste, hvor jeg har misundt Dig, og hvad

det har ført til, naar jeg slig kjendte mig som en anstukket Sæl og dukkede under.«

»Dukkede under?«

»Ja, dukkede under, — maatte ind bagefter paa en Kneipe for at slikke mit Saar — reflektere, forstaar Du, — med dets Konsekventser i Skikkelse af Øl og Snapse og Remords« —

»Jeg siger, det er Synd i Dig, gamle Kammerat,« — lød det pludselig varmt. »Du kunde blét noget, Du! — med dine to ekselente Eksamener.«

»Men den tredie vilde ikke til, nei. Jeg har aldrig naad til Afgjørelser, det er en Egenskab ved mig det, sér Du. Og nu er det forsent. Men forresten, saa er jeg fortiden en anden Mand, end ham, Du saa snige sig saa forsagt gjennem Gaden. Der har ikke vandret anden Drik gjennem min syndige Strube end Vand og Melk og tyndeste Potøl helt siden tidlig ivaares, og jeg tør sige, at jeg i det Stykke nu næsten maa regnes for et normalt Menneske. Det var ikke saa greit i Begyndelsen, nei, — at strides med en Kamelmave, som krævede i liter- og bøttevis! — Naar man har arbeidet op en Galskab i Organismen, forstaar Du, — har selve Satan i Blodet . . . Men saa

fandt jeg ud at nytte denne Fotografien, jeg har lært mig, til at fare ud i afsides Egne, hvor Satanas blot kunde bydes Melk og iskoldt Vand og Sne at smelte i den betændte Strube. Den Forfaring har styrket og gjenreist Manden i mig. Og nu, — i Amerika, — begriber Du, hvor én fortvæk videre bare lever paa Isvand. — — Aah, et saadant Glas Vand, Du, naar det spiller i Lyset« —

»Du er en Helt, en Helt, siger jeg, Mathias Wiig,« — kom det begeistret. »Dette er stort! Bare, — bare Du nu ogsaa kunde holde op med denne evige Spot og Railleren. Det lugter af Bærme fra Brændevinsglasset. Saadant noget, som at dine Medmennesker er Blærer og sligt noget, naar Du véd, Du selv« —

»Hm, ja, — Du har nok Ret. Men, sér Du, man kan endnu trænge lidt Svineblærer at flyde paa, — til Forlystelse i Aanden istedetfor den gamle skrøbelige, man søgte i Glasset. Det blir, saa at sige, Tingen opstanden i en høiere Form og hører som saadan under Forbedringens Orden.«

»Igjen vittig! — jeg forsikkrer Dig, det lugter. Men der har vi det. Der staar vi ved Sagens Egentlighed. Det er simpelthen den

satiriske Vittighedsdjævel i Dig, din Mangel paa ideal Tro, som har anrettet Drikken og altsammen. Havde Du saavist med dine Evner været grebet af en Idé, — og din Livsførelse, Mathias, havde ligget tusen Mile borte fra Brændevinsglasset!«

»Aaja. Aaja; — men med min Natur? — Jeg gad vide, om jeg aligevel ikke havde faat Opstødninger af noget Slags Grums. Der skal en Pundtlæders Samvittighed til for resolut at slaa ind sit ene Øie for alle Modgrundene, — de kom til at danse og spøge for mig om Natten . . . Tvi Fanden tilslut for Levebrød! — for mig da. Ikke for Dig, Wangensten. Du slaar, saa det klinger, paa det ridderlige Sværd, Du bærer ved din Lænd« . . .

Wangensten hørte tydelig ikke længere paa ham. Hans Opmærksomhed var rettet paa en ung Dame, der gjentagende viste sig, som det lod, noget raadvild desorienteret henne ved Messinggelænderet til Trappegangen.

»Jeg hører, det er Landsmænd,« — hilste hun lidt forknyt. »Det er bare om at komme efter, hvor man bor her i Vidtløftigheden. En kan jo rent gaa sig bort mellem alle disse Lugarerne,« — undskyldte hun sig. »Skal jeg

herindover eller ned af Trappen for at finde Doktor Angells Familiekahyt Nr. 45?«

Wangensten løftede paa Hatten og førte Haanden let gjennem sit sorte bølgende Haar. Efter med et Par skjulte Smaalyn i Blikket at have ladet den unge Dame gaa igjennem Sigten, sa' han med en vis faderlig Bekymring:

»Herregud, hvad vil nu De, klække Blomst, over i Amerika?«

»Vor bekjendte Landsmand Wangensten, Frøken! — altid med Ordets Blomster paa Læben,« — præsenterede Wiig, — »jeg er, i al Ringhed, Fotograf Mathias Wiig.«

»Frøken Morland,« — nævnte hun sig saa, — »lidt Pianistinde, — reiser over til Amerika for at prøve at leve som Musiklærerinde . . . Og — og« — fulgte det stottende, — »saa har jeg paatat mig at følge et Barn derover, som skulde hjem til sin Mor. Men den lille sidder nok i Angst der blandt de fremmede,« — kom det nervøst. »Jeg maatte hen og snakke med en af Restauratørerne . . . Havde jeg ikke været saa heldig at faa Kahyt lige ved Siden af Doktor Angells, véd jeg ikke, hvad jeg skulde gjort. Men er det her, jeg skal gaa, tror De?«

»Nei, nei, det modsatte, det modsatte!« forklarede Wangensten med en Stemme og et Fingerpeg, der pludselig tog Kommandoen. »Det er indover Dækket, De skal. Nummer fem og firti hører til paa den anden Side. Jeg skal retlede Dem . . .

Her maa hjelpes!« — lød det beskyttende, som han fulgte den unge Dame, og Wiig hørte ham indlede Passiaren med:

»Et havareret Liv, Frøken, — en skibbruden Mand, den Wiig! — har kjendt ham i Skoledagene« . . .

R-ene i »havarreret« rullede saa sikkre mellem Wangenstens stærke, ubeskadigede Tænder . . .

»»Havarrerret!« — Er det ikke som en tung Vogn durer henover Brostenene,« — mumlede Fotografen, — »han har i Virkeligheden ikke havt saameget som en Tandpine engang« . . .

— — — Udover Havvidden havde der efterhaanden tændt sig talrige Blus i rødt og grønt og gult Skjær, som lysende Ildfluer.

Man befandt sig endnu i Seilruten for de hundrede smaa og store Skibe, der stod ind og ud fra Europa og skulde ta den sidste Post i

Queenstown. Fyrenes Lys og Blinken brød sig alt klarere og klarere mod den aftagende Dag, hvori et af Skyer ophakket dunkelrødt Solskjær endnu levede i Horizonten.

Flere og flere reiseklædte Skikkelser viste sig oppe paa Dækket. De spadserede eller fandt sig en lun beskyttet Plads at staa og passiare paa i Ly af Hytten eller Røglugaren . . .

Enstavelsesord og Stumper af Snak drev forbi og tabte sig i Vinden . . .

Middagen nærmede sig.

I Dameverdenen nedenunder gav Toiletspørgsmaalet Anledning til adskillige Overveielser . . . Man valgte og vragede, tog og kastede Baand og Smykker, besaa Haaropsætningen ved Nakkespeilet, og overfór den med et Par sidste smaa Strøg af Haanden.

. . . Inde i en af Kahytterne stod en ung Dame mellem det spredte Reisetøi, færdig til at kaste Kjolen paa, medens der paaskyndedes fra Forældrene i Lugaren indenfor.

Hun fór sammen med et Skrig, da Døren pludselig reves op og et travlt optaget sortsnudet Herreansigt saa ind —:

»Gaar jeg feil? — Er det ikke her, jeg er

installeret,« — lød det befippet, mens han saa sig om.

»Nei, det véd Gud, det ikke er!« — raabte hun rasende og smeldte Døren i.

— Elektriciteten blussede pludselig op i Spisesalen, og den efterlængtede Indringning til Middagen lød endelig gjentagende.

Og ind strømmede Herrer og Damer i en Blanding af Selskabs- og Reisetoiletter af Uld og raslende Silke, — en lang Række, hvortil Damesalonen, Musiksalen, Læse- og Bibliothekværelser afgav deres Bifloder.

Musiken intonerede, medens det elektriske Lys reflekteredes fra pragtfulde Speilvægge og kastede sin Glans over lange Bordrækker med blinkende Sølvtøi paa blændende hvide Duge, der nu paa Overreisens første Dag prangede med en hel bugnende Fylde af friske Pragtblomster.

Efter en noget urolig Scene, hvorunder det vidtløftige, forskjelligartede Selskab fik anvist og indtaget deres Pladse, fulgte den egne første Gangs Stilhed, som ingen Musik kan udfylde.

Man mønstrede sine Omgivelser, medens Forretterne serveredes, og gjorde sig op sine

Slutninger om, hvor man kanske helst eller hellere kunde ønske at være placeret.

Den unge Dame fra Kahytten var meget stram og hed i Minen, — saa ærgerlig uheldig, — lige skraat over for, hvor hun og hendes Forældre sad, havde akurat den svartsnudede faat sin Plads . . .

Han kjendte hende naturligvis igjen, for hun saa, han mysede og keg paa hende og vist morede sig . . .

Hun vendte Hodet og snakkedé ivrig med Moderen . . .

— Den almindelige Opmærksomhed optoges nærmest af den berømte Pianist Janco. Han var Gjenstand for en interesseret Hvisken, der virkede som en Telegraferen uden Traad.

Han og den engang ialfald bekjendte Sangerinde — hun var maaske nu en Smule passée — indtog de nærmeste Pladse oppe ved Chefen.

Man var ikke kommet længere end saavidt ved Suppen og Fisken, før man i Hovedsagen var paa det rene og vidste alt om dem: — at de agtede at bereise Amerika i en fælles Turné, at deres Impressario og øvrige Følge ventede i New-York, hvor de straks skulde optræde og

bagefter koncertere i Boston, Chicago og St. Francisco.

Og saa veksledes der jo her og der et delikat Minesprog i Anledning af de Diamanter, Sangerinden bar, — ægte — eller uægte? —

Man optoges mere og mere af Middagens materielle Sider . . .

Opvartere i overflødigt Tal serverede, medens Gaflerne arbeidede, Knive og Tallerkener klirrede, og Luften fyldtes med en Summen i forskjellige Sprog.

Gjennem en Række Retter, der skaffede Restauratøren sin fulde Anerkjendelse, naaedes endelig Desserten. Og under et vist Velvære begyndte man at indlede Bekjendtskaber og henkaste et og andet Ord til Naboerne.

Man stod indover mod Queenstown, hvor den sidste Post fra Europa skulde indtages, og Maaltidet forløb under en behagelig Følelse af, at der styredes ind i mere smult Vand, — en Fornemmelse, der løste Tungerne og lod Bordpassiaren falde mere høirøstet.

Som Damppibens Skingren meldte, at der stoppedes for Queenstown, reiste man sig som efter en fælles Beslutning fra Bordene for at

tage Stedet i Øiesyn og sige Europa et sidste Farvel!

Damprørene susede og hvinede Signaler indover mod Lyshavet i Byen, og henne ved Faldrebstrappen afgav Dampbarkassen fra Land sit Kvantum Postsække og nogle Passagerer . . .

Der voldtes et pludseligt Ophold dernede. En Person reklamerede sin Bagage.

Der ledtes og ledtes, og man blev mere og mere utaalmodig over Standsningen. Den maatte være eftersat iland . . .

Den stakkars Reisende, — han bar sort Frakke, tætknappet helt op til Halsen, og bredskygget Filthat, — antagelig en Præst, — maatte omsider finde sig i at stige ombord uden andet Tøi end det Plaid, han bar paa Armen. Han var Gjenstand for stor Beklagelse, som han forsvandt med sin Billet indover til anden Plads.

Idet Barkassen igjen stødte fra, sprang en ung Mand, som i allersidste Øieblik havde raabt ned til den, pludselig op paa Rælingen. Med Tag i et Taug, svang han Overkroppen udover og fik med sikkert Sigte og et langtrækkende Kast behændig slængt en forsinket Postpakke ned paa Færgens Dæk —

»Min første Korrespondance her fra Linien!« — lo han over til den vagthavende Officer.

Han blev staaende endnu nogle Øieblikke og tog sig brillant ud. Hans ualmindelig smukt voksede høie Figur i den bløde Vams tegnede sig elegant mod Aftenen og Lysskjæret.

Idet han spænstig og let sprang ned paa Dækket igjen, lød der som et Overraskelsens Skrig fra en ung Dame, medens en ældre Herre og Frue, — tydeligvis hendes Forældre, — styrtede henimod ham.

Der fulgte en varm Gjenkjendelsens Scene:

»Hr. Ingeniør Borg . . . Hr. Ketil Borg . . . De her? — paa Reise til Amerika?« — lød det ivrig paa gebrokkent norsk.

Det opstemte Humør, der lyste ud af Ansigterne, talte om mange Tilknytningspunkter fra før og krævede øiensynlig et længere og lunere Samvær for at faa Luft. Den ældre Herre vinkede dem utaalmodig med sig, og Ketil Borg bød Fruen Armen hen til Familiens besatte Plads.

Med en pludselig Heftighed holdt den unge Dame Faderen tilbage, indtil det andet Par var foran.

Hun var en Smule lavhalt.

»Godt gjort, Ketil Borg!« — mumlede Fotograf Wiig, som de passerede henover. »Han forstod saamæn at gribe Øieblikket saa godt som nogen Fotograf! — Selvfølgelig en Guldklump, den svage Datteren, som de reiser til Norge med om Somrene — helt fra Amerika!«

— Damperen havde optaget Farten. Den laa nu i rum Sjø og pløiede og skar gjennem Dønningerne, medens den af og til rystede og dirrede under Maskinernes uhyre Pres.

Af Queenstown havde man kun en Lysstribe i Horizonten tilbage.

Det vakte en vis Sensation, da den Nyhed pludselig fløi om, at man nu ogsaa havde faat en anden musikalsk Størrelse ombord, — den bekjendte Violinist Bølge Havsland. Han skulde altsaa, han ogsaa, gjøre amerikansk Turné! Mon det ikke var lidt uventet, at han her opdagede, at han havde en Konkurrent ombord, som var paa samme Færd? . . .

Det var noget æggende ved at tænke paa, hvorledes de to Berømtheder her vilde indrette sig; man vilde alt sét Janco studse ved den ubehagelige Underretning . . .

Paa øverste Dæk var man nu ved Kaffen og Likøren.

Saloner og Røglugarer var optagne, og alskens med Plaids omhyllede Skikkelser holdt deres Middagsrast omkring paa Taburetter og Bænke i Ly for den raa Aftenluft, eller de slentrede passiarende henover Dækket.

En og anden søvnig Herre »gik« sin Middagslur oppe paa Promenadedækket eller stod og stirrede i Sjøen i kontemplativ Ro.

Ketil Borgs smukke vige Skikkelse saas agterud ved Damesalonen i livlig Samtale med den amerikanske Familie Rockland. De havde Minder at drøfte fra Sommeren, da Ingeniøren havde gjort deres Bekjendtskab oppe i Fjeldene i Norge . . .

— Fotograf Wiig laa paa en Bænk inde i Røgsalonen paa anden Plads og smøgede sin Snadde. Det var ikke rigtig Køietid endnu . . . Natten kunde blive lang og — —

Hans Opmærksomhed droges pludselig bort — —

Det var nu tredie Gang, at denne brune Fyren blev staaende og kige paa ham . . .

Wiig vendte lidt paa sig, dampede og saa filosofisk op i Loftet . . .

Da han og Wangensten var kommet i Passiar, stod Fyren ogsaa saadan og glode og lyttede, indtil han igjen tassede indover Dækket. Og da Wiig en Stund senere reviderede nogle Fotografier, han havde i Haandkufferten, stod han vel og længe over ham, med en distræt Stirren . . .

Der var han nu igjen i Lugardøren og lod til at fornøie sin Tanke med at stirre ind i og opad hans Tobaksskyer . . .

Havde det været i Vinter, vilde Wiig blevet angst for, at Skikkelsen kunde været fremkaldt af en Ansats til at delirere . . .

»Godnat,« — udbrød Wiig pludselig paa engelsk, da den anden saa ud til at ville fortrække igjen.

»Godnat« . . . svartes der paa samme Sprog . . . »Men venter De ogsaa at faa sove? — Se, det gjør ikke jeg!« — Han drog sig med et trist Nik ud af Lugardøren.

Fotografen reiste sig halvt op og saa efter ham . . .

Som han i den brune Kavai labitassede og labitassede henover mod Opgangen til det øvre Dæk, saa han ud som et Skibsvæggedyr, der havde faat Uro paa sig — — — —

— Doktor Angell og Frue kom noget hastig op paa Dækket —

»Men kjære Dig, Arna,« forlød det, »Du maa da ikke være rent partisk og blind. Den fremmede Gutten havde jo Retten paa sin Side. Han havde lagt sit Legetøj i det ene Hjørne af Sofaen, og det var hans Nikkemand, Isak røvede. Isak var Fredsforstyrreren.«

»Huf, — dette høitidelige om Retten paa den ene Side og Retten paa den anden. Ens egne Barn faar da vel ha Ret vel!«

»Saa—aah, — Ens egne Barn, hm!«

»Den fremmede Gutten trak og drog Isak i Luggen, saa han tudede; han skulde ned i Stalden hans og være Hest,« forklarede hun.

»Det forekom mig, som de egentlig bare sloges om hvilken var hvilken, — hvem Herre og hvem Hest.«

»Ja, saa faar Du veie de to Hester da, paa din retfærdige Vægtskaal . . . Jeg siger, paa Barn forstaar Du Dig ikke en Smule!« . . .

Doktoren og Fruen satte sig henne ved Rælingen og stirrede ud i det uendelige Mørke —

»Sér Du, Arna,« — gav han sine Tanker Luft, — »der er noget, som heder: »*Facta est*

alea«. Det betyder saameget som, at Loddet er kastet.

De Ord udtalte Cæsar, da han bestemte sig til at gaa over Rubicon for at erobre Rom. Og nu, vi har rykket op fra vor lune faste Rede, — ialfald for nogle Aar, — for at faa udrettet noget, som det heder, kanske erobre et Navn i Videnskaben, — saa, — saa Du, — synes jeg, det er noksaa interessant at se tilbage paa den Verdensdel, vi forlader.

Det er som Byen Queenstown derude kunde være just den, vi er brudt op fra. Der er vist ikke synderlig Forskjel mellem dem uden i Sprog og sligt. Livet gaar sikkerlig paa et Haar som i den, hvori jeg har virket, — travet i Gaderne med en Slump af dens Sygdomme og Hemmeligheder paa Skuldrene, — og faat Syn paa saameget af dens Virkelighed under al Løgnen« . . .

Hans Stemme fik noget skjærende: —

»Aa, en saadan By! — den har saa mangt inde paa sine mørke Lagere, som den ikke flytter frem i Speilvinduerne« . . .

»Vi skulde være hinanden gjennemsigtige, mener Du« —

»Ja, og alle Hjertets Tanker blive aabenbare,« — lød det tungt.

»Huf, Jon,« — afbrød hun spøgende, — »tænk bare, naar man ikke længere kunde lege hverken Gjemsel eller Panteleg, og det ikke var nogen Mystik ved Kjærligheden heller, Du. Der blev ingen Romaner i hele Verden« —

Doktoren reiste sig pludselig og næsten skjøv hende fra sig. Det var som hun var kommet til at røre ved et Saar —

»Aa nei, — sine inderste Spørgsmaal reiser én aldrig fra,« — brød han ud.

»Og véd Du, hvordan jeg føler denne Reisen, Jon,« — hviskede hun blødt. — »Akurat som jeg lod mig bære paa din Ryg over Niagara. Jeg lukker bare Øinene!« — —

Han løftede hende op og trykkede hende lidenskabelig til sig . . .

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Kvældens Trylleri, med den elektriske Belysning straalende ud fra alle Aabninger, kastede ikke længere sit Skjær mod Havspeilet . . .

Natten havde sænket sig begsort over Havvidden. Den bar nu Damperen i sin vældige, mørke Kappefavn . . .

Af og til blinkede der Stjerner i Skyggluggerne og randt.

Skibet arbeidede sig frem i det uigjennemtrængelige Mørke med Lanterner i Masten, dobbelt Udkig og dobbelte Propeller.

Den mattede Belysning paa Dækkene og nedenunder i Gangene, hvor enkelte Skygger sneg sig, lagde sin tyssende lavmælte Nattetone paa alt.

Bag de glatte Salonvægge var der Cabiner med nedskruet Lys. Og indenfor disse Kahytsdøre med de elegante behagelige Haandgreb, laa man og sov i Lugarerne, — én trode at høre Aandedrættene . . .

Man var kun omgivet af Susen fra Land og Hav —

Et og andet Raab af en Menneskestemme, — en Kommando, — øgede blot Stilheden.

Borte i Halvskyggen slentrede en Vagthavende; han keg paa en Stjerne, der netop rapede . . .

Hvad han mulig tænkte, — om han over-

hovedet befattede sig med noget saadant. — Eller følte?

Mennesket ligner i saa forfærdelig Grad Bien, der kun sér sin egen Plads og sit eget Arbeide, men ikke magter at overskue Kuben.

Faldt det denne Ror- og Vanegjænger ind at ødsle saameget som en Tanke eller Følelse eller blot en Stemning paa de tretten hundrede Liv, han havde sovende under sine Fodsaaler, — alle disse Mennesker, som Fartøiet nu gjemte som i en fælles Vugge herude paa Havet i Natten! . . .

Manden smilte eget skeptisk. — Han var en Praktiker og havde i Blodet den store Sats, at Tingene først er helt sikkre, naar de gaar paa Vanens Ruller; — det er de originale, selvtænkende Rorgjængere, som er de farlige.

Hvert Individ faar sit lille Stykke Lidenskab eller Lyst eller Illusion indsat som Propeller eller Damp, — og saa gaar Arbeidet og Verden og stiger Myretuen. Man har endnu aldrig sét nogen Nytte af, at en Myre har steget op paa Taget af Tuen for at vinde Oversigt; — men nok af Forvirring . . .

Det saa ud, som den vagthavende strakte sig og gispede over disse trettenhundrede, som skulde holde ham vaagen endnu et Par Timer. Han arbeidede med at rivé af en Fyrstikke bag paa Buksen . . .

Skibet løftedes og sank langsomt i Havgangen.

Af og til lød svære Sus fra Dampskorstenene af vældige Røgmasser, der steg uséte op mod den sorte Nattehimmel.

Og nedenunder i Søvnens Land byggede Drømmene andre Hvælv, — en Hjerternes Digtning, hvori deres Higen og Tragten svævede ind paa Scenen mere eller mindre udformet. Man spandt Stumper af sit Livs Komedie, Tragedie eller Roman.

Hver hvilte i Drømmen i sit eget Paulun, bortrykket fra Tid og Rum.

Indenfor Skibets Sneverhed hundreder Himle.

Det havde været en anstrengende Dag for Emigranterne, de var af Agenter førte lange Ruter, før de naade hid ombord. Og Sjøluften gav dertil sit bedøvende, saa man sov tæt og fast denne Nat.

Her laa ogsaa mange ængstelige, der havde taget den modige Reisebeslutning, og stirrede ind i, hvorledes de egentlig var kommet til den, — stod i Drømmen baaret tilbage til Amerikaagentens Veltalenhed og Pres . . .

ANDEN DAG

— Javist kom de op paa Dækket ja, — først den ene og saa den anden. De hilste umaadelig høflig paa hinanden og satte sig paa hver sin Kant.

Det var en hel Forestilling at nyde, hvorledes begge de store Musikere blot stille smilte, den ene over sin Avis, den anden over sin Kaffekop, — og ellers saa hverandre an som Luft.

Man studerede dem som to Krabber i et Glas, — to Napoleoner, der ikke kunde rummes i en Sæk — — —

Her var man nu installeret paa en havomflydt Klode, hvor der fandtes alle Stænder. Og alt nu paa Formiddagen begyndte Næringsvettet at røre sig.

En paatrængende Positiv- eller Lirendreier blev kort og barsk afvist fra de bedre Pladse —

En stakkars Blind med svære grønne Briller, en Hustru og en Liste maatte gjøre Vendereise ved den ene Opgang, og et stort høitideligt Menneske, der med megen Værdighed svang Traktater, blev hastigst vækbesørget fra den anden.

Det var ellers noksaa kuriøst. Man lo og hviskede og viste hverandre en liden interessant tre Liniers trykt Seddel, der paa nogen underlig Vis var praktiseret ind i Servietten ved Kaffeserveringen.

Overskriften dannedes af Tallet III, fantastisk indskrevet i en Femkant — Pentagrammet. Under det læstes: »Thusnelde Sasschia, Seerske. Seancer«.

En og anden ligegyldig bortkastet Seddel blaffede her og der henover Dækket, medens andre, der i Stilhed forholdt sig mere interesserede, lod Lappen finde Vei til deres Lomme, og atter andre mere aabne Karakterer drev Spas og foreslog sine Omgivelser straks at marschere hen og faa sig sin Fremtid udleveret i Lukaf III.

Udvendig selvsagt mødt med Smil og Hovedrysten, — blot en ny Humbug til denne Verdens tusen Humbugarter, — optog »Lukaf

111« i Virkeligheden nok saa levende Interessen. Overskriften som Navnet — og man fik snart vide, at Thusnelde Sasschias' var sensationelt som Clairvoyante, — det pirrende risikable ved at vove sig ud for et saadant Seerøie, — alt dette satte Gjæring i Sindene.

Discussion om Clairvoyance og Spaadomsevne laa hidsende i Luften.

Dernede i Cabine Nummer 111 sad et mystisk Menneske, som formaaede at se udover Tid og Rum . . .

»Et hundrede og elleve« — et underligt Tal — tre Ettal just . . .

Man passiarede og snakkede ét om Sagen og mente noget andet, — lo og satiriserede i Veir og Vind nærmest for at dække den halvklare Fristelse, som arbeidede inde i ens egen stille Tanke.

»Aa, — jeg tror paa Skjæbner!« udbrast den unge Miss Rockland pludselig som uforvarende, — de sad sammen ved Kaffebordet Familien Rockland og Ingeniør Ketil Borg.

— »Men jeg véd ikke, om jeg turde høre, hvad hun havde at sige mig, hun dernede,« — gjøs hun saa.

Der brændte et hastigt Blik paa hende fra Ingeniøren. Han skjød sin flade Reisekasket med den lille Skygge bagover Panden halvt op i det frodige blonde Haar og begyndte at fordybe sig i Mysticisme og det mærkelige Skjæbnens Spil, at de var mødtes igjen her paa Dampskibet! . . .

Og der stod Wangensten midt i en Kreds af lyttende Passagerer, som han med stigende Liv og paa udsøgt engelsk underholdt om Aandesyn og Suggestioner.

Emnet var pludselig blet aktuelt.

Han havde oprindelig begyndt i en privat Selskabstone for et Par ældre Damer. Men som den ene efter den anden kom til, voksede Stemmen, saa det blev til et helt Foredrag.

Med overlegen Viden og Klarhed over Materien, og som næsten ligegyldig for, hvem der hørte ham, gav han sin Udredning. Der faldt med professionel Kyndighed Ord som Magi — den sorte og den hvide, Necromantie, Hypnotisme, Somnambulisme, Tankeoverføring etc. . . .

Og, som om han tilslut med sit indre Øie skuede udover en større Forsamling, bragte han det, »som var hans Livs Mission, — den

vældige Verdensidé om Livsassurance for den hele Menneskehed« — paa Bane, — »den store Sats om Gjensidighedens Princip, — en beskyttet Menneskehed, — Fattigdommen knust! — og vundet det mægtige, mægtige Rige, — det, som endnu kun øines i Syner og Mysticisme: — Fremtidens Land!«

. . . En nærmere Udredning derom vilde finde Sted i den store Læsesal og Brochurer fra Dundee Mutual Life-Insurence blive uddelte.

Afsluttende med en smuk Haandbevægelse, gik han tankefuld indover Dækket . . .

Mynheer van Tituf havde paa sin Tur standset op foran dette.

I sin lyse, storskyggede Hue, Reisefrak og de gule Sko, stod han og saa til mere og mere optaget, medens han i Selvforglemmelse uvilkaarlig efterlignede Talerens Ansigtsudtryk og Gester.

Ved den høitidelige Udgang gjorde han pludselig en Bøining og slængte hastig et Kys med de udslagne Hænder, som var der en Regn af Applaus i Luften.

Et Par af de nærmeste smilte. Den stive Mynheer var altsaa et Stykke af en Ironiker!

— — — — — — — — — — — — —

Fru Arna Angell og Frøken Morland prøvede at indrette sig en Krog paa Dækket, hvor de to Børn kunde lege ugenert under deres Opsigt.

Doktoren gik og saa til og morede sig over sin Hustrus Opfindsomhed.

Men allerbedst som hun havde faat Legen igang, fandt Frøken Morland dem formodentlig saa altfor bedaarende, for hun styrtede Gang paa Gang hen og tog den lille Gunnar helt overstrømmende op i sin Favn. Ingen kunde fortænke Barnet i, at det et Par Gange satte i et utaalmodigt Skrig, og Fru Arna trak op Brynene og saa kjed udover Sjøen.

»Kan se, De ikke er vant til Børn, Frøken,« — udbrød Doktoren. »Slige smaa maa ikke afbrydes. De føler sig vistnok, som de er i et vigtigt Arbeide, naar de løber der og kjører sine Heste.«

Men det skulde Doktoren ikke have sagt, for Frøken Morland lod til at tage sig det meget nær. Hun fik Taarer i Øinene, som store og tunge trillede nedover Kinderne.

Et nervøst, halvhysterisk Menneske; man faar ta' sig iagt, tænkte Doktoren.

. . . »At jeg endnu har baade uøvede Hænder og for liden Erfaring til at overta' en Mors Gjerning for Barnet, — det er saa sandt, saa sandt, Doktor Angell. Guttens Øine siger mig det stadig og stadig.«

Der var kommet en Ild i hendes Øine og en bitter Bestemthed ved de dirrende Læber.

— »Saadanne forladte Børn, som rækker de smaa bitte Arme mod Himlen og bér om en Mor!«

»Naa naa, saa galt er det jo ikke her for Tilfældet, Frøken,« — smilte Doktoren beroligende. »Hr. Gunnar har jo aabenbart fundet en høist samvittighedsfuld Pleiemoder, — om lidt mere eller mindre Haandlag blir da ikke saa afgjørende.«

»Og en Mor, Frue,« — Frøkenen appellerede nu i stærk Bevægelse til Arna, — »kan hun vel skilles fra sit Barn uden at miste sit dybeste Liv? — Enten sættes der en Feber ind i hende og en ustandselig Længsel, eller alt hendes inderste Væsen vendes til et Øde, — blir lemlæstet, som om man havde amputeret bort Hjertet og enda kunde leve!«

»Fra Regnestykket maa vistnok drages, at De ikke har egen Erfaring paa Feltet, Frøken.

Saadanne theoretisk optænkte Følelser faar saa let noget overdrevent,« — prøvede Doktoren at afdæmpe hendes Iver.

Frøken Morland saa ham saa underligt tungt ind i Øinene, medens hun sagte lod Barnet glide ned fra Fanget.

»Huf Jon,« afbrød Fru Arna, — »skal vi først tænke paa alle de forladte Børn og siden paa alle ulykkelige Mødre, som findes i Verden, saa kan vi ligesaa godt gi' op Legen! — Nu trækker vi op Jernbanen og lader den kjøre fra Station til Station. Vi opretter fire. De, Frøken Morland én paa Deres Kant, og jeg én paa min, og saa Gunnar og Isak hver sin Station imellem. Men saa maa De virkelig la' Gunnar sidde og ikke rykke op hele Stationen, saa der ingen er, naar Trænet arriverer. Vor Isak piber, hvergang Trænet kommer, og det maa Du ogsaa, Gunnar . . .

Her kjøbes Billetter!« — lød det saa — —

En og anden Passager søgte i Vendingen at tage et Glimt af, hvad der foregik i Familielivet bag Hytten.

Den brune Kappemand var standset op henne ved Rælingen. Han stod længe ubevægelig og fulgte Legen.

Pludselig overraskede han dem ved at komme hen og i dybeste Høflighed forhøre sig hos lille Isak, om han kunde faa Billet til Calcutta. Da dette nægtedes, trak han sig i uforstyrreligt Alvor tilbage og traskede henover Dækket.

»Du Jon,« — sa Fruen, — »jeg blev ganske ængstelig. Der var ligesom noget forstenet ulykkeligt i Øinene paa den Mand, — som om han ikke var sig rigtig bevidst« . . .

Og der kom Wangensten endnu med Seiersrødmen i Kinderne: —

»Javist! — det gjælder om at lede Børnenes Fantasi ikke mindre end deres Intelligents ind paa det tidsmæssige« —

Doktoren fik travlt med at bruge Stokken imod et Træn, der vilde tage Veien indover Dækket.

»Jeg føler mig her som i en Fremtidens Skole, Frue,« — fortsatte Wangensten opstemt. »Saadan at virke ved Anskuelsen! Man faar sin hele Samtid med Telegrammer, Telefoner og Træn indøvet i Blodet ligesaa tidligt, som man kan læse rent . . . Forklar blot Børnene, at det er af Nytte for deres kommende Liv.«

. . . »Nei, ham vil vi rigtignok ikke ha

med os at lege,« — smaasnakkede Fru Arna med Isak og Gunnar uden at se op.

— »Overhodet, det frivillige Børnearbeide gjennem Legen er en Kraft, som maa kunne benyttes,« — fortsattes der fra oven.

»Jo—o, det skulde bli deilig Moro at lege da!« — snakkede Fruen optaget af at passe paa Trænet.

Wangensten stod lidt som ventende paa Svar —

»Der faar De Besøg af den kjedsommelige Fiolinisten,« — forlød det saa, som han lettede paa Hatten og spadserede videre.

— »Tør jeg spørge, hvad Nytte, De egentlig gjør med denne Fiolinen Deres, Bølge Havsland?« — hilsede Fruen ham overgivent.

»Véd ikke, Frue, — véd ikke, Frue, — uden at kanske al den Musiken forlænger Ørene paa Menneskene, saa de faar mere Gehør for det, som hører Himlen til.«

»Og siden sidst vi saa's, er De blé't berømt, — et stort Navn,« — sa' Fruen.

»Aa ja! — Men man husker aligevel med en vis Rørelse de beskedne Dage, da man blot stolte paa sig selv og Vorherre. Nu spænder man Reklamen for og kan ikke anstændig ved

Siden af ogsaa bede Himlen om Assistance. Der kan hænge megen Smuds ved en gammel Fiolin — megen Smuds. Berømmelsen koster. Men Dem, Frue, som hjalp mig saa vakkert dengang i Deres By, Dem glemmer jeg det aldrig. Det var min første ordentlige Succes . . . Kuriøs By! — fuld af alskens Kunstens Dilettanter, — og man morede sig rasende. Tør jeg spørge, er man endnu lige muntre, — Baller, Koncerter, Komedier?« —

»Ja, det kan De tro,« — forsikkrede Fruen hedt. »Kom bare, havde jeg nær sagt. Uf, jeg glemmer altid, at Jon og jeg ikke længere bor der!«

»Hm, — tak, — naar Doktorens Hus er borte! . . . Jeg kan ikke værge mig for Indtrykket af et Kirsebærtræ, der er revet op fra Grunden! Jeg trode Familien i ekstra Grad hørte til de fastboende, knyttet ved hundrede Forhold til den gode By.«

»Taget blev for lavt der for Jon og hans Arbeide. Han maatte ud, og selvfølgelig Isak og jeg med!«

Fiolinisten sad lidt og grundede: —

»Saadan en flyvende Fugl som jeg, som idag er i Milano, imorgen i Petersburg og iover-

morgen kanske sætter Farten over til Amerika, — han faar et underligt Sværmeri for det, jeg vil kalde et virkeligt Hjem. Og dette, at Doktorens Hus ikke længere er at finde! — Husker Dem . . . Husker Dem, Frue . . . Paa min Koncert bar De en stor gul Chrysanthem i Haaret, — som — som — som — hvad hed han nu den pokkers begavede musikalske Fyren — Husets Ven? — som kom med en hel Kurv Blomster ind til Dem midt i, at vi om Formiddagen prøvede det Nummer, De skulde assistere mig i . . . Naada, — han, som hjalp Dem med at sætte hele Stedet paa Hodet! — Foltmar, Direktør Foltmar, — var det! — en distingveret Mand med saadan noget resigneret over sig — fuld af Kunstinteresse. Og saa — og saa er I reist fra hele Idyllen, baade Vennen og Populariteten! — og sidder nu som andre fredløse herude paa vilde Havet!«

. . . »Hvorledes jeg kom til at skifte Karriere, — slaa helt over i Videnskaben?« — sa' Doktoren pludselig rydt. Hans Blik streifede Hustruen med et ophidset haanligt Udtryk . . . »Det skal jeg forklare Dem, Hr. Havsland! — Jeg kom til at undre mig over noget, jeg ikke kunde faa Rede paa. Det plagede mig Dag og Nat,

— De véd, Forskerens Uro . . . Og saa — brød jeg op for om muligt at finde ud af det paa den anden Side af Jorden.«

Fruens Øine hvilte et Øieblik ængstelig paa Doktoren, som undersøgte hun, hvor dybt Humøret gik.

Der undslap hende et forpint resigneret Suk . . .

Pludselig tog hun sig sammen og raabte muntert:

»Pas hellere din Dont, Jon, Lokomotivet løber jo bort. Det gaar saamæn ikke an at være videnskabelig, naar én er i Tjenesten . . . Se der griber Frøken Morland Anledningen til at ta Gunnar paa Fanget igjen!«

Fiolinisten var blet opmærksom; han følte noget som en Misstemning i Luften under Fruens raske Tone. Han saa fra den ene til den anden og henvendte sig saa til Frøken Morland:

. . . »Og De mener altsaa at skabe Dem en Fremtid i Amerika som Musiklærerinde? De har selvfølgelig forberedt Dem paa den vanskelige Begyndelse« . . .

Frøken Morland knugede Gunnar nervøst

ind til sig, som vilde hun vise, at hun eiede Kræfter.

Damperen duvede nu for stærkt, mente Fruen. Hun begyndte at samle op Legetøisagerne og Lokomotivet, som laa væltet henne paa Dækket . . .

Og saa maatte Børnene ned og faa noget at leve af . . .

Fiolinisten gik eftertænksom med neddukket Hoved henover . . .

Pludselig rettede han sig og satte et energisk manket Løvehoved til, medens han kløvede Menneskestrømmen, der ved denne Tid lod Dækket ligne en befærdet Gade. Han saa sin Rival Janco omringet af fashionable Damer, — vidste, at de to nu var de agerende, hvem alles Blikke fulgte.

— Derhenne stod en Herre i elegant slængende Frak løst brættet op over Ørene og sendte atter og atter Opvartere bort igjen. Cigarer i Sølv- og Guldhylster prøvedes og vragedes under hans kræsent optrukne Næse —

Og der plumpede en promenerende som tilfældig ud med Prisen, han betalte for sin Kahyt. Den var jo af de dyreste; men han og

hans Hustru havde nu engang vænnet sig til at reise bekvemt . . .

Her i den lille flydende Stat med sine forskjellige Individer og Klasser gjorde Menneskene de samme Greb hen i Unyttigheden og Illusionerne som paa Landjorden, — udfoldede de det samme bankende Hjerte, som altid fristede, forandrede, forstørrede eller formindskede Tingen, — de samme Tankens Modsigelser, de samme Svagheder og bærende Egenskaber.

Der poseredes og ageredes for Omgivelserne, væsentlig med Forglemmelse af den egentlige Hovedperson — én selv!

Man indrettede sig i Ord, Klædedragt og Væsen paa det mest stil- og bekymringsfulde for Mennesker, man aldrig skulde lære at kjende, som ikke interesserede sig for dem, og for hvem de da hellerikke eiede Spor af Interesse, — som var dem totalt uvedkommende — for dette Liv.

Zoologerne slutter anatomisk fra en Halehvirvel eller Fodens Bygning eller en Kranieform, at Mennesket stammer fra Aben. Hvormeget sikkrere vilde ikke Slutningen blive, om vi pegte paa den aandelige Side — paa alle de rent abeagtige Foreteelser hos Mennesket,

dets Efterlignelseslyst og Slaveri under Moden, dets Sans for Flitter, Glitter, Speilglas og Beundring, dets Forfængelighed og Poseren . . .

Me—n, Madame den eller den bærer lange Pariserhandsker med syv Knapper —

Og ens egne er kun til fem.

Madame er rigtignok kun en fransk Husbestyrerinde, engageret over til Amerika . . .

Handsker overflødige.

Hun er for Tilfældet her paa Reisen sprunget ud fra Puppen som Sommerfugl.

— Henne paa Dækket vandrede Ingeniør Ketil Borg for Øieblikket nedsunket i Drømme om store Foretagender — Vandfald at omsætte til Arbeidskraft, — udmærkede Chancer for Fabrikanlæg . . . Skinneveie for at udjevne Vanskeligheder ved Transport, — vidtrækkende Prospekter, — havde man bare Kapital . . .

Han passerede engang imellem forbi Wangensten.

Det afsatte et dødt stirrende Blik hos den første, besvaret med en myndig sat Overlæbe fra Wangenstens Side. De var begge fuldt orienteret over, hvem den anden var; men fandt ingen Grund for Tilnærmelse.

Wangensten fik Øie paa Fotografen og nyttede Anledningen til at komme bort fra sin opgaaede Spadserерute. Han saa ham smaatrave i Rummet mellem Dampskorstenen og Kabysen, af og til standsende for at se indover den lange Gang med Lugardøre, der længst inde ved en liden Trappe fortsatte sig i de luksuriøse Døre, der tilhørte første Plads.

»Godt Hode, den Wiig!« — mumlede Wangensten; — »men bare altid kritisk paa Vrangsiden!

For Pokker, Mathias,« — henkastede han saa i Forbigaaende, — »har Du tænkt at opslaa dit Paulun eller din Fotografibutik her, — med Vinden paa den ene Side og en stegende Bagerovn paa den anden? Jeg har sét Dig marschere her før idag ogsaa.«

»Hvorfor?« — Fotografen trak noget irriteret paa Tonen. »Jeg skulde tro Smag og Behag —!«

»Hu ha!« — lød det bare, som Wangensten forsvandt indover; han syntes Fotografen ikke saa ganske sikker ud i Ansigtsdragene.

Mathias Wiig optog atter sin urolige febrilske Smaamarsch, af og til afbrudt af en forsigtig

hurtig Speiden indover den lange Gang med Lugarerne.

Det var Ellen, han havde sét derinde ved den lille Trappe, som førte til de luksuriøse Cabiner, der tilhørte første Plads . . .

Hun havde anvist en Opvartningspige, der bar endel hvidt Tøi paa Armen, hvorhen hun skulde bringe det, og saa selv travlt blevet borte i en af de næste Lugarer.

Hun maatte snart komme ud igjen —

Han skalv og frøs og svedede koldt i Tindingerne, — kjendte næsten ikke til sig selv.

Det havde straks ved det lille Glimt slaat ham, hvor mærkelig taktfuldt og haandfrit, hun havde forstaat at klæde sig for sin Stilling som Overopvarterske, Stewardesse paa første. Der var kommet ligesom en Myndighed over hende; hun havde ganske kort vist med Fingeren —

Som i en Hallucination steg hendes Ansigt frem — stedse klarere, — det hjerteskjærende, til Døden fortvilede Blik paa ham.

Han følte, Bekjendelsesscenen forestod, den havde jo maattet komme, imorgen som idag!

Han følte et Strubetag af kvælende Angst, saa han maatte staa stille.

Under den stærke Nervespænding begyndte Lugardørene i den lange Gang at røre sig og Numrene at svimle sammen . . .

Naturligvis en anden Dør, — en Gjennemgang ud til den anden Side! . . .

Det faldt ham ind under et Øiebliks rasende Lettelse. Og drevet af en uimodstaalig Trang som Møllet imod Lyset, prøvede og vovede han sig alt længere indover —

Pludselig gik en Kahytsdør derhenne op —

»Ellen!« — raabte han uvilkaarlig.

Hun standsede som for et Lynstød, — blev staaende ubevægelig.

Men pludselig løb hun til og stod ved Trappeafsatsen . . .

»Mathias . . . Du her!« — skreg hun, Ansigtet overgjødes af en voldsom Rødme, og hun holdt Bagsiden af Haanden for Øinene som for at fatte sig.

Da hun lidt efter bleg og rolig saa paa ham, var det med noget i Udtrykket som et dødsygt Dyr, — søgende og spørgende.

»Nei Du,« — udbrast han rydt, — »rørt ved et Glas har jeg ikke, — ikke paa lange, lange Tider. — Og hvorfor jeg er her? . . . Nei Du, det er hverken for at overtale eller

besvære! Jeg følte, at Du maatte opfatte det slig, — som en Slags Forfølgelse . . . Og forfulgt Dig har jeg, fra jeg var ung, — saa i det har Du Ret, — forfulgt Dig i min Sjæl som mit Ideal gjennem hele dens Morads af Løgn og Nedværdigelse, — fra jeg som Student satte Lyset i Vinduet om Aftenerne, for at Du skulde tro, at jeg sad hjemme paa mit Værelse og læste og studerede, indtil vor anden Forlovelse ogsaa knak — paa samme Grund — Satan i Blodet! —

Og forfølge Dig gjør jeg endnu« —

»Og jeg,« — udbrast hun, — »raaber, slip mig, slip mig! . . . Vi er færdige med hinanden paa denne Jord, — maa være det! . . . Det var for endelig engang at faa drage Aanden som andre Mennesker, blive fri for at pines og ængstes og vaage, — fri for Dig!« — raabte hun, — »at jeg brød med alt og alle mine og tog Posten her ombord som Opvartningspige paa Damesiden for at komme over til Amerika — der var Du da ikke! Der vidste ingen om Dig! — og kunde ingen berette mig alle Pinligheder om Dig« . . .

»Aa nei, Ellen! Aa nei, Ellen! — saa ondt vilde jeg nu ikke mere den, jeg elsker

høiest i Verden, at hun igjen skulde binde sin Skjæbne til et Menneske som jeg, — selv om jeg haaber paa bedre Muligheder for mig.«

Hun vred Hænderne, som om hun vilde sige, dette kjendte hun saa godt . . .

»Aanei — Aanei, jeg forlanger ikke anden Del i Dig end at faa leve og eksistere i den samme Verdensdel som Du! — Jeg skal holde mig paa Afstand, — langt paa Afstand. Bare jeg har Bevidstheden om, at vi er paa den samme Jordbund, og at Solen staar op over os begge den samme Time . . . Du véd, at Du er alt for mig.«

»Alt?!« — lød det bittert; hun sendte ham et indholdstungt Blik.

»Der var det, der drog mig endnu mere end Du, mener Du!

Aa, Ellen, Ellen! vidste Du min Angst, hvergang jeg følte, Rovfuglen nærme sig for at plyndre og ribbe mit igjen indvundne Smule Menneske, — ubønhørlig bryde ind i det Lykkens Hjem, jeg havde tømret op, og kaste mig ud i Rendestenen igjen, med Helvedesvisen susende i Blodet, — indtil man stod som sløv

Tilskuer ved sin egen Personligheds Undergang.«

»Du skal gaa. Du skal gaa!« udbrast hun med Haanden for Øinene, som taalte hun ikke at se ham.

»Jeg tænkte blot, det kunde interessere Dig at vide, at jeg ikke har nydt stærke Drikke siden tidlig ivaares« . . . lød det forsagt. Der var noget usigelig ydmygt, fattigt haabløst over ham.

. . . »To Maaneder længere end da vort Forhold sidst sluttede,« — sa hun sagte, sørgmodig, — »saa blir det syv, — og siden kanske ni, inden Du igjen bryder dit Forsæt . . . Jeg siger Dig,« — lød det pludselig lidenskabeligt, — »skaan en stakkars vingeskudt Fugl, som bare søger at bjerge sig undaf med sin sidste Flaksen!«

»Jeg skaane!« — hviskede han knust, — »jeg, som er lykkelig blot ved at staa her og se Dig vride Hænderne over mig, høre din Haan og nyde din Stemme — — som vil erindre det op igjen og op igjen, dette mit Møde med Dig her ved Trappen, som en herlig Drøm.«

»Det er forbi, Mathias! Det er forbi,« — sa hun dumpt. Hun greb fat i Gelænderet, som om hun holdt paa at segne, og forsvandt hen ad Gangen og ind Kahytsdøren.

Mathias Wiig stod der, han stod — koldsved og svimmel.

Spændingen havde været ham for stærk. Og det var kun sig halv bevidst, at han siden indover Dækket idelig flyttede sig og blev staaende.

Endelig drev han ind i Røglugaren og kastede sig paa en Sofa.

Passagerer gik ind og ud eller bare keg ind . . .

Mathias Wiig laa, som han sov, og Stykker af hans Liv gled forbi hans indre Øie . . . Solskinsflekker og Mørke . . . Han og Ellen . . .

Han saa hende som ung sekstenaarig Pige, lys sommerklædt, skjær som en Rose paa Tunet mellem Veninderne. Hun var paa Søndagsbesøg i Præstegaarden, hvor han, netop Student, var den nykomne Huslærer.

De legte Høg og Due og sidste Par ud.

Og, som Solen holdt paa at gaa ned, og de stod gjemte bag en af Høstakkerne, fandt

han Anledning til at udvikle for hende sin Verdensanskuelse.

Og hun optog det med saa deilige tindrende blaa Øine, Hodet med Guldhaaret for det meste bortvendt for Solskjæret.

Det blev et helt lidet begeistret Foredrag. Og umulig fandt han det da tilslut hellerikke — under denne Verdenslovenes kolde Ligegyldighed for Menneskeskjæbner, — at Tilfældigheden ogsaa kunde lade vor Klode eksplodere i Millioner Stumper som Asteroiderne . . .

Men stor og bitter blev hans Forargelse, da hun med ét skjød forbi ham for at komme først til Maalet og saa med den lystigste Spydighed raabte tilbage:

»Saa sidder De paa en Stump og jeg paa en anden, og saa hilser vi, naar vi stryger forbi hinanden!« . . .

Han kunde endnu høre den unge Piges melodiske Stemme og se Ansigtets ærtende Liv, endnu halvt Barnets; og noget uudsigeligt enkelt og rankt i hendes Væsen.

Og Aaret efter var Ellen hans Forlovede, — omvendt til Tilfældighedstheorien og Asteroiderne. Hun trode paa hans store Fremtid og sad alt i Guldkareten med ham.

Han havde vakt Opsigt ved en Afhandling over orientalsk Filologi, der prisbelønnedes, og var blevet et af Studenterverdenens mest glimrende og haabefulde Navne.

Ja, saa tog Fanden ham og installerede ham paa Kneipen, hvor hans Kvikheder og Vittigheder fandt Paaskjønnelse i en begavet Kammeratkreds og derfra kolporteredes ud i Byen.

Og saa kom de mørke Aar, da Kaféer, Restaurationer og Buler drog, som Elven til et Slug, — Dag efter Dag, saa han tilslut var snydt for det hele Aar!

Og saa det samme om igjen — om igjen . . .

. . . Al den Løgn, han havde maattet sætte i Scene, alt det nederdrægtige Hykleri, alle de falske Udsigter og Forhaabninger, han havde forespeilet hende atter og atter, — Øie til Øie . . . med Fortvilelse i Hjertet . . . Sandheden vilde have skilt hende fra ham!

Og saa den Sandhedens Dag, da det virkelige Forhold i hele sin Udstrækning begyndte at dæmre for hende —

Hun trode og trode, haabede og haabede, — var ude om Aftenerne og speidede efter Lyset

i hans Vindu, og det stakkels Hjerte jublede, naar det var tændt.

Og da sad han paa Bulen og var vittig over Bier-Hanen i Baggaarden og paastod, den havde Delirium og galede svarte Natten.

Og det var sandt. Den galede, naar han vendte hjem, og Lyset fra hans Lampe faldt gjennem den aabnede Dør ind iblandt Hønsene.

Men, naar han ravende hørte Hanegalet, var han ikke vittig! Det bares ham i koldsved Fortvilelse for, som galte Hanen over hans Svig og Forræderi mod Ellen.

Det kunde drive ham til Afsind!

De gled forbi ham disse mørke Aar, hvis Detailler han skyede at stirre i.

Han saa Ellen — med Udtrykket altid mere sørgmodigt, mere haardt og skuffet, indtil det afgjørende Ord, at Forlovelsen maatte hæves, kom fra hendes Læber.

Han vidste jo alt, hvad hun følte, da hun stod der stum, kold, fast.

Al hendes Tro var sveget, og hendes Glæde og Ungdomsaar var hun plyndret for! . . .

Saa fulgte den forholdsvis lykkelige Tid paa Landet i Ensomheden, hvori han igjen kastede sig over Studierne og ernærede sig

som Literat, og Travlheden saa at sige frelste ham.

— Det var paa en Bazar inde i Byen, at de igjen mødtes. Han opfangede et Øiekast forskende, gjættende . . .

Han søgte hende og hun undgik ham.

Han tog op paa Landet igjen.

Han kunde ikke arbeide længere. Hans Længsel efter hende blev til Ild.

Og han skrev og skrev hende de lange Breve til, — hvorledes han var paa Bedringens Vei og kun trængte noget, som det var værd at leve for, — hendes frelsende, bjergende Haand!

Uden hende var Solen borte fra hans Liv.

Paa hende og hendes Kjærlighed berode nu alt for ham, — den begavede interessante ulykkelige —

Hjerteskjærende fortvilede Nødraab fra Havmanden om at løftes af Rendestenen! —

Ja, de Breve! — Fanden vilde have approberet dem, snedigt, som de var anlagte paa Kjendskaben til hendes Hjerte og Svagheder.

Fødderne brændte under ham deroppe paa Landet. Han maatte ind til Staden, — kredse om hende . . .

Og en Eftermiddag i Skumringen laa han for hendes Fødder, — tiggede og bad for sin Kjærlighed —

Tyde tilslut til hendes Medlidenhed. Eller — han truede, — han vilde ikke længere bære Livet!

Og sit Ja gav hun ham for anden Gang.

Han huskede det underlige dødsblege Udtryk med et Lykkens Skjær over, — som Rødmen var blevet saa fremmed for det!

Og saa — og saa —

Billederne drog mørke forbi ham — nye Løgne, ny brudte Løfter, nye Besværgelser —

Det endte hen i Halvdrømme med, at han saa sin egen Person staa luvslidt beruset i Regnen under en Tagrende, medens Vandet skyllede ham ned af Ryggen.

Hm, hm . . . der kan filosoferes dybt under en saadan Rende. Det gir sligt uhildet Sigte paa Tilværelsen . . .

Han snusede pludselig betænkt —

»Det er ikke Rhum . . . Ikke Whisky« . . . mumlede han . . .

Hans Opmærksomhed var vakt ved et Bræt med klirrende Glasser og rygende varmt Vand, som Opvarteren satte ind til en Passager.

»Hvad Pokker vedkommer det Dig!« — rasede han saa —

»Javist ja, lugt til det —

Egentlig skulde man ha frit Spil nu, saa grundigt alt er blét stængt for én . . .

Jo, jeg kjender Dig, Satan . . .

Det er ellers Cognak,« — drog han paany Duften ind.

»Som sagt, hvad vedkommer det Dig og dit ny Menneske, Mathias Wiig?« . . .

Der kom Wangensten i Døren og keg ind i Halvskumringen, — naturligvis efter ham.

Mathias Wiig lod, som om han sov dybt, indtil Vennen forsvandt.

»— Gribes af noget . . . kaste Anker i Ideens Land . . . var det ikke saa han sa' —?

Man drikker fordi man er tørst og ikke formedelst Argumenter! . . . Men Ord hjelper ham, — et fulminant Slagord beruser og løfter ham over denne Jords Besværligheder, — sætter sig som en Lystgas i Næsen . . . Der gives saadanne Naturer, som Ord kurerer!«

Nu slog Fyren derover Glasset i sig og gik . . .

— Ja, hvorfor skulde man ikke efter Evne oplyse og illuminere denne solløse og mørke

Tilværelse, skabe sig et Himmerig i Øieblikket . . .

Det maatte være raat Veir derude, siden det pludselig begyndte at paagaa med Brætter ind i Røglugaren . . .

. . . Disse klirrende Glasser og varm Alkoholsaande, som bares ind og ud . . . Nok et — og nok et . . .

Men mærkelig saa fin hans Lugtesans var blevet gjennem Afholdenheden. Han kjendte paa langt Hold, hvad Stof der bragtes. Dette sidste nu var Whisky.

Han tog en Cigaret, kastede den halvrøgt og tændte en ny, — kastede og tændte . . .

Tobaksrøgen fortonede sig med graaagtig Glans mod det elektriske Lys og drev ud af den halvaabne Dør.

Man passiarede, klagede over Bølgegangen, stak sit Glas ud og fortrak.

Der stod Flaskerne igjen . . .

Han gik hen og studerede i Feberhast Etiketterne.

Der paakom ham en skjælvende Angst, en Frost i Ryggen . . .

»Den, som bare var søsyg nu,« — mumlede han.

Pludselig rettede han sig.

»Naar der blot staar et Glas mellem en straalende Himmel og den svarteste Melankoli! . . .

Egentlig er Du allerede halvdrukken, min Ven. Du har listelig ligget og snuset Dig fuld i Brændevinsduften . . .

Som Du ikke vidste det, din gamle Hykler . . .

Affæren er afgjort!«

Han skreg paa en Opvarter —

— »Saa slaar man paa en Dag to Fluer — to Livsindbildninger med et Smæk!«

Opvarteren kom.

»Opvarter, et Glas, — et Glas« . . . han holdt inde med en pludselig voldsom Anstrengelse, — »et Glas — Isvand — et stort Glas!«

Han modtog det i Vindblaasten udenfor Døren og tømte det i et Drag.

TREDIE DAG

Det var tidlig Morgen.

Dækkene skuredes og skrubbedes og spuledes . . .

Enkelte Herrer i Ulstre brættet op over Ørene gik og røg deres Cigarer og nippede til Morgenkaffen. Naar de kom for nær Travlheden, mødtes de med et ærbødigt »Omforladelse«, efterfulgt af Svaberen og svære Pudseapparater, der utvetydigt nok raabte afveien.

Her og der langt indover Dækkene stod Smaaklynger af tyktklædte Herrer og Damer — Folk, der engang vilde opleve at se Solen staa op af Havet.

Mængden foretrak at hvile i deres Køier længst mulig.

Nogle brød sig hverken om Himmel eller Hav, de forholdt sig ligegyldige til begge Dele, — laa og vogtede paa Søsygen, — forhørte

sig søvniggrætne ud af deres Lugar, hvordan Veiret var.

Mathias Wiig befandt sig vandrende paa Mellemdækket i et ham selv høist overraskende Humør.

Han var gaat tilkøis igaaraftes i dump Nedslagenhed som den, hvis hele Fremtidshaab var udslukket. Efter Mødet med Ellen — et tomt Øde! . . .

Og idag! — var det ikke, som der var overgaat ham noget glædeligt?

»Joho, — Mathias Wiig havde noget af sin Rygrad igjen enda!«

Han havde dennegang staat en Tørn, — en Prøve, — ligget der i Spiritusdampen som i en Helvedes Bagerovn, — og var kommet hel ud igjen . . .

Han aandede saa forunderlig let, — følte sig næsten som Strudsen, — midt imellem at løbe og Lyst til at flyve . . .

Og saa vidste han jo, at Ellen gik der paa den samme Planke som han!

. . . »Naar man først faar Smag for Selvovervindelse ja. Den kan være harsk nok i Begyndelsen« . . .

Se, se, — Ketil Borg havde ogsaa havt den samme tidlige Idé at overvære Solopgangen, — nyttet den til et Stevnemøde med Miss Rockland!

Hendes blege Ansigt havde faat et saa varmt Skjær nu, Straalerne begyndte at slikke i Solopgangen, — et næsten blændende lykkeligt Udtryk.

Hun kunde nok se ham an som Lysguden, der han stod med Solen som Ild i de røde Haarkrøller og viste og pegte udover.

Han bød hende Armen, og den klække Skikkelse rettede sig under Gangen med en vis Beherskelse ved Siden af hans.

De gik og de stod for ikke at blændes . . .

De valgte ny Plads for Vinddraget, og han hyllede Kaaben atter og atter om hende . . .

»Stakkars Pigebarn,« — tænkte Mathias Wiig — »en Guldklump, som han vil putte i Lommen!« . . .

— De kom rullende, de lange Bølgestrækninger som Bjerge og Dale, violette med Glimt lig af smaatoppet Esseild under. Damprørene stod af og til i rødt Skjær, medens Solen laa der halvt kløvet i Havranden.

Og nu sprat den!

Dagen kom frisk nytoet med rullende Guldbjerge og Eventyr fra at Solguden havde badet sig.

Mathias Wiig følte det, som havde han gjennemgaat noget beslægtet, — et saadant Sjælens Bad . . .

. . . »Da er Verden ren. Da er der endnu ikke kommet Synd i den og alt det, som formørker og smudser og gjør Straalerne mattere og mattere —

Hm—m, — kast ud en Pøs og hal den ind igjen, og af hele Illusionen med Farverne og al Pragten og alle Eventyrene blir der kun tilbage en Skvæt simpelt Sjøvand!

Som vi ikke alle færdes daglig paa Tilværelsens Oceandyb, bare at vi er afsløvede for at se det.

Her gaar Havmanden — og derinde Agnete . . .

Men ikke vil jeg bedrage hende ved at spille paa nogetslags Lire.

I vor Vise har der været Graad nok« . . .

Han stod i Morgenstunden og sværmede.

— — — Mary Johnson, — den vrede unge Dame fra Kahytten, — vilde ogsaa se Solen stige op af Havet. Hun var af norsk

Udvandrerfamilie. Faderen eiede nu et Broncestøberi i Chicago.

Jo rigtig! — — Med det samme hun traadte op paa Dækket, atter den sortsnudede, — var det ikke som forgjort!

Hun gik længst mulig hen paa Dækket —

Sortsnuden hed Grip og var Pianofabrikant. Hun havde undersøgt det i Reisebogen.

Ellers var han vist allestedsnærværende.

Igaar havde hun flyttet Plads ved Dineren og sat sig om ved sin Far. Saamænd, han havde ogsaa byttet Plads. Og der kom de igjen lige over for hinanden!

Hun blev staaende og se udover det rødmende Hav, og bøiede og bøiede den lille fine Spadserstok, hun havde lagt sig til i Europa, ned imod Dækket.

Pif, — der brast den med et høit Knæk —

Naturligvis, — en to tre, var Svartsnuden der, — tog galant Stumpen op fra Dækket og beklagede Bruddet, som det kunde været et Saar.

Havde hun enda smeldt den af paa hans Rygstykker! —

»Kanske De kan sætte den sammen igjen

i Deres — Paraplyfabrik,« — lød det impertinent.

»Nei da heller støbe den om i Bronce!« lo han efter hende, som hun slængte Stumpen overbord og gik.

— — — — — — — — — — — — — —

— Doktoren var i fuld Leg med sin Søn Isak. Han havde tat ham paa Ryggen nu, de var blet træt af at løbe omkap, og satte ham saa uventet op paa Hyttetaget, hvorfra Gutten ikke kunde komme ned igjen.

»Bravo!« — lød Fiolinistens Stemme, da Gutten uden Betænkning vovede Spranget og hang sin Far om Halsen, — »tapper Fyr!«

»Han skal bli noget, han kan faa bruge sin gode stærke Krop til,« — yttrede Doktoren.

»Sér De,« — komt det intimt, — »Moderen er saa sund. Og denne Karen!« — han satte sig hen og begyndte at vippe Gutten paa Foden . . . »Høit op i Veiret ja! . . . Se bare den naturlige Balance, Havsland. Jeg stør ham bare saavidt med Haanden, — Moderens Harmoni! — Jo da, jeg gaar her og venter og er Barnepige. Arna vilde absolut ha mig med ned til denne Heksen for at spaaes. Men, voksne Folk, De, med et og andet oplevet et

cetera, — lader sig ikke spaa! Der skal et troskyldigt Barnesind til, som hos min Arna, for ikke at føle saameget som en Studsen foran det.«

»Aa Pokker heller,« — lo Fiolinisten, — »jeg skulde nok gi't lidt til for at vide, om jeg kommer til at faa Succes nu i New-York. Men ellers, som De siger, Doktor, i det store, — nei, saa vilde jeg paa det bestemteste nægte at lade mig behandle af nogen Heks i Endor. Livet er for mig et Spillebræt, — Seir eller Undergang, atter og atter, til Alderen kommer, et Kast med Terningen, et Vovestykke paa Nerverne for hver Gang. Og saa, — om jeg vidste det alt forud? — Livet blev lamslaaet, fladt og tørt som en Pandekage af bare Mel uden Syltetøi« . . .

Nu viste Fruen sig i Kahytstrappen. Hun standsede lidt som for at hente Pusten.

Idet Doktoren kom hen og mødte hende, udbrast hun betaget:

»Det er, som jeg er kommet til Dagens Lys og de levendes Land igjen!«

»Men kjære Barn, Du er jo aldeles bleg. Kom her og sæt Dig og drik et Glas Vand,«

— lød det fra Doktoren. »Det har nok været en ordentlig Spaakjærring dette.«

»Det var skrækkeligt, — som hun tog et Greb i mig. Jeg glemmer det vist aldrig . . . Der er dog noget, — noget, i dette overnaturlige« —

»Hun har altsaa sagt Dig det, Du ikke likte at høre,« — kom det med et mørkt Blik fra Doktoren.

»Det véd jeg ikke . . . Det véd jeg ikke. Jeg forstod det jo ikke — helt . . . Men det var skrækkeligt! — Hun sad der i et halvmørkt Fosforlys, — saadan blaaagtig i Ansigtet og ligedan Hænder, og stirrede paa mig mere og mere indtrængende, saa jeg tilsidst følte mig ligesom slugt af hende . . .

Jeg sad halvt som i Drømme og saa mig sløvt om. Hun havde et Bord med en Lysestage foran sig, og et med alskens rare Tegn og Runer besat Væggetæppe bag sig. Fonden saa ud som Indgangen til en Begravelseshule —

Ja, hvad hun sa'? — Jeg syntes, jeg hverken hørte eller forstod. Men Ordene staar aligevel skrevet ind i min Hjerne,« — Fruen bankede sig paa Panden . . .

»Mine Ansigtstræk laa høit i det lyse og glade, sa hun, og min livlige fuldblodige Natur for helst at handle først og tænke siden . . .

Nu saa hun ind i mit Hjem og studerede og saa . . .

Midt i Lykken var der som en Skygge, sa hun. Men hun kunde ikke se klart . . .

Med ét blev hun opmærksom, holdt den ene Haand til Øret og lyttede —

»Det kommer fra det opretstaaende Piano, som stod under Portræterne mellem begge Vinduerne,« — mumlede hun. »Der dirrer noget skurrende i en Streng . . . Det er i Bassen, — altsaa en Mand!«

Uf, det greb mig saa, da hun saa lyslevende beskrev Pianoet, — næsten som hun kunde ta' i det, — noget saa usigelig beklemmende, — som der gjemte sig noget galt under alt. Takke til at ikke ogsaa Portræterne faldt ned. —

Uh puh . . . Men saa er vi da herude paa Havet i god Behold, trods alle Spaakvinder, Jon« —

. . . »Sér Du ikke, at jeg ikke vil ha Dig paa Knæet, Gut!« — lød det pludselig med et daarlig behersket ondt Lune fra Doktoren.

»Nu har Du din Mor. Jeg har gjort min Tjeneste« . . .

Og mørk i Minen skjød han Isak noget uvarlig væk og drog sig bort.

Der opstod en vis Forlegenhed mellem de to Gjenblevne, og Fiolinisten afleverede et godmodigt — »Kom hid, Gutten min, saa skal Du faa ride Ranke paa min Fod.«

Men Barnet saa blot grædefærdig paa Moderen.

»Aa et Lune,« — søgte Fiolinisten at slaa det hen. »Nerver, Nerver har vi alle. Doktoren har kanske ikke likt, at De gav Dem hen i dette Spøgelsesvæsen; han saa, De kom noksaa betaget ud fra det.«

Han mødte et forpint Blik fra Fruen . . .

»Aanei, aanei, Havsland,« — brast hun saa ud, som om hun vovede Betroelsen. — »Det er en Sygdom, en Sjælesygdom. Det kan komme ved et tilfældigt Ord eller som nu, ved den uforklarligste Anledning . . . Men han lider, og der er Stunder, da det blir uudholdeligt! Han faar et saa bittert Syn paa hele Livet . . . Og jeg staar hjelpeløs og bare lider med ham . . .

Han taaler intet Spørgsmaal, ikke den vareste Tilnærmelse til en Forklaring. Jeg har kun den Udvei at tie og lade som jeg intet sér, og saa prøve at faa ham lys igjen med mit lykkelige Humør . . .

Aah, naar det Tungsind kommer, — det er en Strid!«

Hun reves mere og mere hen ved denne ene Anledning til at udtale sig, som hun følte, hun her havde faat.

— »De husker ham nok, Havsland, fra den Tid, De var hos os. Humøret spillede ham ud af Øinene. Men saa var det jo kun en afsidesliggende større Smaaby, han havde at virke i. Og jeg tænker mig, — ja for jeg maa jo grunde og tænke paa dette altid og altid, — at der er kommet en Uro i ham, fordi han manglede Anledning til at pleie sine dybere Interesser, og maatte gaa der i Trædemøllen fra Hus til Hus . . . Jeg mener noget som en Aandens Uro, fordi den føler sig i Bur, — hvad en Natur som De nok forstaar, Havsland.

Det er det, jeg haaber paa, at han nu i de større Forhold skal faa anderledes Luft under Vingerne.«

Hun rakte ham pludselig Haanden og gik med Barnet.

Fiolinisten sad igjen eftertænksom, medens Haanden af og til rørte sig som kneppende over Strenge. Han rystede paa Hodet: —

»Nei, nei, stemmer ikke. — Det var i Bassen, det skurrede, — altsaa et Mandfolk — — —

Hm, en Frue saa feteret som hun, gjør ikke altid sin Mand lige lystig, som de andre . . .

Det er naturligvis nogetsteds paa den Kant, Landet ligger.

Farverig, — fuld af Indfald, — det gir det Pokkers betagende, som hun selv ikke véd om . . . Og Trang til at forsyne en hel By med Ideer til Fornøielser . . .

Aanei. Aanei. Det tør ikke falde saa let at være Manden i Legestuen. Han faar selvfølgelig den ene Afgrund efter den anden at se sig svimmel ned i!«

Havsland rettede sig pludselig ved at se sin berømte Kollega, Pianovirtuosen, stile henimod sig, selvfølgelig for at gjøre ham sin Visit, og mulig forsøge en Aftale, om en *modus vivendi*, hvorledes man kunde undgaa at være hinanden iveien.

Det var to høflig smilende Fysiognomier, som under Samtalen helt gjennemskuede hinanden, og blev fuldt paa det rene med, hvad de vidste før, at Kampen mellem dem om, hvem der skulde have Laurerne og Publikums Gunst, var uforsonlig, — paa Kniven! — og at det ikke kunde falde nogen af dem ind at proponere, at de skulde slaa sig sammen om Turnéen.

. . . »Kunstens Ørne, som vi, sælges ikke parvis paa Markedet!« — endte Bølge Havsland den kildne Ordveksel, idet de begge i fuld Samstemmighed med hvasse Øine trykkede hinandens Hænder.

Madklokken ringede til Dejeuneren paa første Plads, og de forsvandt skyndsomt hver hen til sine Pladse . . .

— Havet rullede lange sagte Bølgebjerge. Man steg og man steg, til man var over Toppen og dalede saa varsomt og længe ned igjen, rolig og vel, som man kunde klaret Høiden med en Elevator.

I den stille Middagsstund bar Vinden Toner af Dragspil agterover fra Folkelivet paa tredie.

Lyden af travle Gafler og Knive og Tallerkenklir lød gjennem Skylighterne op til det nu næsten folketomme Promenadedæk, hvor der foruden de vagthavende Officerer kun saas en og anden af Besætningen eller en flygtig Skygge af en Opvarter.

Ellen Brandt, Stewardessen paa første, havde fundet Anledning, medens der spistes, til at unde sig en Fristund for at trække Luft.

Hun stod og fulgte med en vis Opmærksomhed sin Landsmandinde, Frøken Morland, som saa ufortrødent leiede og trak og bar paa den livlige sprællende Gutten.

Nu tog hun pludselig frem en Bog og satte sig til at læse. Men straks efter vendte hun sig lige optaget af Barnet . . . Der var noget hjelpeløst rørende ved hende.

»En rigtig deilig Gut, De der har at passe, Frøken,« — yttrede Ellen Brandt nærmende sig, — »en livlig Krabat.«

»Aaja, jeg har jo paataget mig et stort Ansvar,« — lød det med nedslagne Øine og opstigende rødt ved Ørene.

»Jeg vilde blot sige Dem, Frøken Morland, at De i mig har en Landsmandinde herombord. Mangler der noget, Melk eller andet, saa vend

Dem bare til mig, — Stewardessen paa første. Kanske jeg kunde skaffe en liden Barneseng ogsaa. Disse Køier er ikke for Barn.«

»De skal ha hjertelig Tak; men som vi nu har det, ligger han godt og lunt.«

»De tar ham op i Deres egen Køie, kan jeg tænke?«

»J—a . . . en Del af Natten,« — kom det sagte og lidt uvist, — »paa Morgensiden, naar der strømmer for kold Luft ind af Ventilen. Og — og, jeg er jo saa ængstelig« . . .

Ellen Brandts Øine hvilede gjennemskuende paa hende, og med pludselig Varme brød hun ud:

»Jeg synes, De maa være lykkelig, De Frøken, som har faat et sligt vakkert Barn at være Mor for, — saalænge,« — fulgte det noget efter . . . »Det blir dog den store Glæde for hver kvindefødt!«

Ordene dirrede af Følelse og satte høi Glans i Frøken Morlands Ansigt:

»Ja—a, det tror jeg ogsaa« . . . kom det lydløst fra en snøret Hals.

. . . »Og at se Faderens Træk gjenfødte i et lidet Menneske, som kan vokse helt ander-

ledes ret og rankt op i Livet!« — ivrede Ellen.

»Jeg — har — aldrig set ham« . . . stottede Frøkenen med et svimmelt Udtryk i Øinene.

»Nei, se paa Gutten, den vakkre Gutten,« — afledede Ellen Brandt. »Det er da en djærv liden Fyr.«

»Ja, ikke sandt!«

»Saadan en rigtig velvoksen liden Herre. Og de spillende Øinene . . . Ja, De kan nok ha Møie med at holde den Karen i Ro! Han er bare altfor frisk, — klyver han ikke op der! De maa ta ham, Frøken« . . .

Ellen stod og saa lidt til, hvorledes Frøkenen nu helt overgiven tog Barnet og løftede ham straalende op paa Fanget . . .

»Og mangler der noget,« — endte hun, idet hun gik, »saa har De mig, — bare henvend Dem til mig, Frøken Morland!« . . .

— — — — — — — — — — — — — —

Ellens Blod var kommet i Oprør . . .

Det stod for hende eller ringede hende i Ørene noget, Mathias Wiig engang havde fortalt hende, — han havde gjennem Aarene ført hende ind i sin Tankeverden, — noget om

Amazonerne, der sviede sit Bryst for at kunne spænde Buen . . .

Der gik en stakkars Kvinde, som ikke skulde kunne spænde for stærk en Bue, og havde svedet Brystet efter Evne mod Moderglæden for at kunne hævde sin honnette Stilling i Verden! . . .

Og her gik hun selv enda fattigere, med, hun kunde sige, sin Livstraad overskaaret.

Hun havde ikke engang noget at forsvare, — at brændsvide Brystet for!

. . . Gjennem alt havde hun dog bestandig sét hans Ansigt som et dybt sjælfuldt Portræt.

Nu var Billedet vendt paa Væggen —

Hun erindrede bare med opsamlet Bitterhed en vaklende Skikkelse med af Sølen tilsmudsede Støvler, et dødt betændt Blik og stammende Mund . . . Det var en tolv, fjorten Aars Kjærlighedsdaarskab og Sjæleslid, — begyndt i hendes pureste Ungdom, — det hun nu alt var reist fra baade ud- og indvendig! — hel Beslutning, derfor var den saa rolig sikker.

Hun tog fat paa sin Gjerning, tilsaa, paaskyndede, ordnede og bestemte. Hun havde et Par noksaa hede Affærer med underordnede, der maatte kontrolleres, holdes i Ave og irette-

sættes. Det gik for sig kort, bestemt, korrekt, — var blot som Tapper og Skruer i et Maskineri . . . Ellen var et klart Hode og fattede Tingen med overlegen rigtig Takt. Men det, som inderst inde kunde spænde eller sjæleængste hende, var ikke længere til.

Livet var blevet et Fabrikarbeide, Fortiden dømt og sunket! — Saa hun havde bare at tænke —

Dette var engang . . . dette er hændt! . . .

— Hun vidste ellers saa sikkert selvfølgeligt, at han holdt til der i Rummet mellem Røglugaren og Kabysen paa andet Dæk, hvorfra han kunde holde Øie med det meste af det, som foregik paa første.

Det blev hende blot lidt paafaldende, at Wangensten nu for anden Gang gik der forbi uden at hilse.

Han var der altsaa ikke —? —

Og hun havde hellerikke sét Glimt af ham, da hun var dernede og talte med Frøken Morland.

Men dette kom hende ikke længere ved! — Der var blot et Øieblik opsteget — af Vane, — noget som den gamle Angst i hende. Hun vidste jo Faren, naar han var fortvilet . . .

Hun drev paa og drev paa med sit Arbeide . . . Det døvede Tankerne . . .

Uden at gjøre sig rede for det, stod hun en Stund efter uvilkaarlig oppe ved Gelænderet paa Promenadedækket, der gav Oversigten.

Og, som hun havde anet, — der stod han nede paa tredie!

Han lod til at have oprettet et Udsalg af sine Fotografier dernede.

Der var en Stimmel af Landsmænd om ham. Man skjænkede og snakkede og drak . . .

Hun fik det med ét, som hun vilde skrige henover til ham — Mathias — —

Hun syntes næsten hun gjorde det, — vendte sig saa fortvilet om og styrtede ned til sin Dont! —

Mathias Wiig havde staat med sine Fotografier midt i det vrimlende Liv paa tredie Plads helt fra Morgenen af.

Billederne vakte Gjenkjendelsens Stemninger fra Fortiden og Hjemmet. Og det viste sig, at hans Landsmænd allerede nu saa paa dem med andre Øine og anderledes berørt Sind.

Lidt efter lidt var der kommet som Humør og Fest i Luften . . .

De forbudne Lommelærker og Flasker listedes frem og man drak og skaalede . . .

Mathias Wiig følte Lyden af Glassene og Klinkingen som Dombjelder fra gammelt, dem han tit nok havde faret med paa forbudne Veie, — medens man bød og rakte ham i Patriotismens Navn saa et Glas og saa liberalt hele Flasken.

Uforsigtig spildte Brændevinsskvætter vædede et og andet af Fotografierne og randt klæbrig ned ad de elskede Fjelde.

Man snakkede og nødte og var rørt og brølede og vrøvlede ham i Ørene og satte Snapseglassene fra sig paa hans Bord.

Og bag ham skreg og skraalede nu Lægprædikanten, som falbød Traktater, — udmalende hvorlunde han her befandt sig paa Torvet i Babel med de mange Forvirringens Sprog!

Mathias Wiig var træt og svimmel . . .

En overstrømmende godslig, ravende Mand slog ham, tumlende for Skibets Duven, sit bredfyldte Glas i Brystet.

Det var underligt . . . en brændende Smag, han havde faat paa Læben, — i Munden — — Skvættet fra Glasset . . .

Det blev saa stille indeni ham, — som noget var hændt, — eller nu kunde hænde . . .

Han var uskyldig . . . Mod en Regndraabe kan ingen garantere . . .

Han svælgede ikke . . .

Det var bare en halv Draabe . . .

Men den vedblev at brænde som Ild paa Tungen, — som en Vanddraabe længe kan syde paa en hed Kakkelovn uden at fordampe . . .

Han var totalt udenfor Hændelsen. Og Hændelsen var heller ingenting, — ubetydelig, — ikke til at pustes op for Fantasien.

Lægprædikanten skraalte bag ved ham om Torvet i Babel.

Han hørte hvert Ord, medens han snakkede og gav Besked om Priserne paa Fotografierne.

Han maatte sky Tankerne, — der var ligesom kommet en Panik ind i dem, — og holdt Opmærksomheden haardnakket fast ved Lægprædikanten.

— Der havde staat et fuldt Glas mellem de to inderste Stabler af Fotografier —

Han greb pludselig didhen, — blot for at faa det bedre dækket for Folks Øine . . .

Men, mærkelig nok, — nu stod det der ikke.

Han havde dog sét det, — virkelig sét det! — og ingen havde været der . . .

Han holdt Tanken krampagtig fast ved Lægprædikanten, der fór mere og mere rasende voldsomt ud mod Folket i Babel, som havde Øren, men ikke vilde høre!

Og nu lagde han grotesk demonstrativt en Slagterkniv foran sig. Han pegte og pegte paa den og ropte, at Menneskene ikke forstod Virkeligheden — den Ondes Træskhed og Magt, — før de havde Kniven i sig, og Døden griber dem i Struben . . .

Mathias Wiig saa igjen Glasset staa der, — akurat staa der, — og han greb pludselig ud for at konstatere Faktum.

Det var der ikke.

Han saa sig heftig og med en Brand i Øinene om efter et virkeligt Glas, — rakte Haanden ud med et Nik til en glad

Kunde, da hans Blik fangedes af en Skikkelse oppe paa Stormdækket, der med ét forsvandt igjen.

Ellen —! —

Han fik en pludselig Angst. Han havde staat paa Randen af Hallucinationen før, — det truende Delirium . . .

Han pakkede med voldsom Fart sine Sager ned i Kufferten og hastede bort.

— Maatte op paa Dækket og trække frisk Luft . . .

Han gik der og drev . . .

Han havde endnu ikke forvundet Lægprædikanten, — havde en Følelse som af, at der var gaat ham en Kniv gjennem Aanden, — hændt ham noget, der næsten smagte af Mirakel —

Om det ikke var selve Instinktets Naturlov, som havde været ude og frelst . . .

Det nyttede ikke at dølge for, at han dennegang havde været helt ude paa Skrænten . . .

Paa Bænken ved Røglugaren sad Brunkappen urørlig, taus som et indisk Gudebillede.

»Og De gaar til Benares?« — vendte Fotografen sig pludselig til ham.

Den anden nikkede.

»Og De var der ifjor ogsaa?«

Atter et Nik.

»Hm . . . De mener at reise rundt Jorden« . . .

»Ja, — dette er den syvende Gang.«

»Saa, — hm —«

Mathias Wiig pustede betænksomt Røgen ud —:

»Jaja, det er kanske ogsaa en Maade at fordrive Tiden paa.«

»Nei, det er ingen Maade — ingen Maade at leve paa . . . Det er en Maade at være ulykkelig paa« . . .

Han blev siddende som stirrende ind i Forholdet . . .

»Man drikker sin Morgenkaffe, — lar sig barbere, indtager Dejeuner og Diner . . . hviler og spadserer, indtil man har faat Has paa Dagen.

— Aah, — bare at faa Has paa en eneste Time, naar man saadan gaar og tænker paa det og konfererer med Uret! Og saa vide, at man har fjorten femten saadanne Timer igjen,

inden man kommer til det at skulle sove væk Resten af Døgnet.

Man sætter Støvlerne udenfor Døren for at blankes og undersøger indenfor Hanker og Kroge for Muligheden af at hænge sig!«

»Men saa gaa iland, Mand, lei Dem et Appartement eller kjøb Dem et Hus, eftersom De har Raad til.«

»Vilde ikke hjelpe . . . kommer ikke ud af Ringen for det. Det er de samme fire og tyve Timer iland som ombord . . . Bare en ny Maade.«

Mathias gjorde en betegnende Bevægelse med Haanden udover mod Rælingen.

»Kaste mig overbord, mener De? . . . Ja, tror De ikke, jeg har overveiet det,« — kom det med en trist Rysten paa Hodet; — »det var egentlig Grunden, hvorfor jeg drog ud. Jeg trode, jeg havde hele Havet i Reserve, om jeg vilde gaa ud af Tilværelsen.«

»Men saa —?« Mathias havde ofte været paa den Kant. Det morede ham at se Fisken sprælle.

»Aa, jeg er kommet fra, — helt fra det. Der stiger saa mange Hensyn frem, som skræmmer Nerverne . . . Bare en Forestilling

som den, at man kan suges under Propellens Skrueskovler og dukke op forslaat og halv knust i Kjølvandet. Eller at man kan faa en Redningsbøie slængt efter sig og saa maatte ligge der i Vandet høist uskikket og skulle træffe et sidste Valg mellem Liv og Død! — Jeg har gjennemgaat alt, studeret det paa en Række transatlantiske Linier. Men, siden jeg saa Haiens Rygfinne, har jeg bestemt mig fra det.«

»De holder Dem altsaa indenbords,« — raillerede Mathias Wiig.

»Men selve Grundtanken,« — fortsatte den Brune uden at bemærke Skosen, — »den skjælver og arbeider altid hos Mennesker, for hvem Dagen er slaat om i det vrange, — som har Mørke i Øiet og ser graat. — For hvem Solen er som en nedskruet Lampe, og Dagene flyder i hverandre — ind i det store Tungsind« . . .

Mathias stirrede pludselig paa ham —

»Og De gaar nu til Benares?« — gjentog han.

»Ja, hvorfor ikke? — Man reiser og beglor denne runde Globus, som heder Jordkuglen.

Det samme som hele Tilværelsen gjør i sin evige Gjentagelsens Ring . . .

Vi er dens Narre,« — udstødte han, idet han tog op Uret, viklede Kjeden om Haanden og traskede afsted.

FJERDE DAG

Man var udpaa Formiddagen kommet ind i en anden Vindretning, der tillod at støtte Farten med alle Seil.

Bølgegangen havde hidtil været noget generende fra Siden, nu lettedes den.

Der heistes og haledes med Maskin- og Haandkraft for at faa sat de svære Duge.

Det myldrende Liv med Kommandoraabene og den jagende Sværm af Matroser virkede som en hel Afveksling.

Man fik nu noget andet for Øie — Atlanten med sine Bjerge og Brott og vældig skummende Manker rullende bag sig, som en vild graadig Brænding slikkende med susende, hvislende Tunger for stadig at knuses i Bølgedalene bag den kjæmpestore, raskt henilende Damper, — drages, vrides ind i Skruens Afgrund — aldrig naa!

Der fulgte saamange Ting med den ændrede Kurs, — fra det, at man tog en anden Stilling i sin Køie, eller saa Røgen hvirvle fra en anden Kant, naar man drev paa Dækket, — til den Betragtning, at man kunde vente at komme saa og saa mange Timer tidligere frem.

Kort, en Forandring!

De mangehaande Udveie til Adspredelser blev idag mindre udnyttede.

Abekatten i Buret paa Dækket fik ikke det vanlige Publikum at gjøre sine forskjellige Grimacer og Kuldbøtter og Sprang for.

Joko var meget forfængelig og idag under den totale Mangel paa Tilskuere i daarligt Humør. Den havde, træt af en utaknemlig Verden, trukket sig tilbage i en Krog af Buret og rystede blot af og til rasende i Sprinklerne.

Nu kom Mary Johnson munter og leende og raslede foran Buret med sin Pose, der for Tilfældet var fyldt med Nødder og Knask fra Desserten.

Mary Johnson forsøgte den med en Nød — og saa nok en —

Men det var kun med Hvæsen og snerrende og visende Tænder den saa til, medens hun prøvede at faa den lokket nærmere.

Mary følte sig baade saaret og forsmaa't . . .

Hun saa sig ærgerlig om . . . Heldigvis var den sortsnudede langt henne paa Dækket.

Hun forstod nok, at han havde sét hende, og at hans ivrige Stirren paa Matroserne oppe i Riggen var lavet . . . Han havde vel faat nok igaar!

Nu fristede hun Joko med nye Herligheder . . .

Og den forsmaade vistnok ikke de Bonbons, hun kastede til den, — greb dem behændig i Luften; men forholdt sig lige bidsk og arrig til alle hendes søde Ord og lokkende Tilraab om at komme nærmere og spise af hendes Haand.

Men nu skulde den bøie sig, komme og ta det!

Joko vendte imidlertid ublut den mindst galante Side til. Dens Øine lyste giftigt, naar den keg paa hende fra Siden, alt som den mere og mere stred med Fristelsen.

Og Mary pratede og lo til den, og lod en stor deilig rød Bonbon spille i det mest forførende Lys.

Der foregik øiensynlig en voksende Kamp

inde i Dyret, der tilslut steg til undertrykte dumpe Knur.

Og nu, ved en sidste Forespeilen, styrtede den i vildt Raseri hen til Gitteret og nappede Bonbonen.

Mary udstødte et Skrig.

Den havde bidt hende i Fingeren, og hun holdt den vuggende op i Veiret.

Med Lynets Fart var den sortsnudede hos hende . . .

»Den har bidt Dem!« — raabte han heftig —

Og, før hun kunde samle sig, havde han grebet Haanden og sugede og sugede Blodet ud.

»Et saadant Bid kan være giftigt,« — lød det forklarende.

Han beordrede en Opvarter til hastigst at skaffe Vand —

Vaskede og vaskede saa Haanden, — tørrede og trykkede den forsigtig med hendes fine lille Lommetørklæde.

Fandt saa frem fra sin Lommebog en Plade med Heftplaster, det han hændigt og kyndigt anlagde om Vunden . . .

Nu bød han hende Armen og førte hende omsorgsfuldt ned til Forældrene, hvor han efter en kort Forklaring af det skete anbefalede at styrke hende med et Glas Vin.

Mary havde været taus og helt bleg. Men nu sendte hun et og andet trodsigt Kig op paa ham . . .

Hun var overrumplet! . . .

Forældrene viste sig echaufferede over Begivenheden og udtalte sig med overstrømmende Taknemmelighed mod den unge Mand.

»Men er der ikke noget, som heder at gjøre en Flue til en Elefant, Hr. — Hr. — Redningsmand?« — henkastede Mary uskyldigt.

»Aa, — en rigtig smuk Flue, Frøken, — selv om den stikker . . . Der napper altid en eller anden tosset Ørretfisk efter den —

Ellers,« — sa han, idet han bukkede og gik, — »maa jeg oplyse Frøkenen om, at jeg ikke syr Paraplyer. Jeg er Pianofabrikant« . . .

— — — — — — — — — — — — — —

— Doktoren havde gravet sig ned i Tobaksrøg og et videnskabeligt Værk baade igaar og idag. Han var ordknap og taus.

Hans Hustru strøg nu og da urolig forbi ham.

. . . »Man har et Æble, Du,« — yttrede han pludselig udover Bogen . . . »Den, som kunde se, om det var ormstukket!«

Arna vidste, at nu lysnede det.

»Om Du naa'r dit Maal? — Pyt, saa seiler vi hjem igjen . . . Men det véd jeg saa sikkert, Du gjør . . . Bare Du kunde holde Humøret oppe og slippe over al den Uro og Spænding, inden det blir til noget!«

»Eksistere med et altid nagende Spørgsmaal i Livet, mener Du . . . Naa, saa faar man ialfald leve i Haabet om at faa se en Løsning engang,« — mumlede han.

»Aah, noget at leve paa, — eller i, — eller for!« . . . spøgte hun. »Som det ikke er nok at ha Dig og Gutten, — staa op om Morgenen, se efter Veiret, høre Nyheder, — træffe Mennesker, og faa noget istand, som der kan være Glæde og Fornøielse ved.«

»Ja, dersom Du vidste, hvor jeg er enig med Dig, Arna, — at faa more og glæde sig helt og fuldt med Dig, Du, i vort Hjem, — i vort Hus, — vor Have og vor By, — og ikke ha' en eneste Tanke, som kunde formørke det!« . . .

Han satte hende pludselig paa Knæet og lænede sit hede Hoved ind til hende.

»Naa, sér Du! — Og neimæn, om jeg forstaar, hvorfor vi skal lægge saameget Humør i at faa Rede paa hvormegen Vanddamp der er i Luften, naar man har Paraply, — eller Fosforholdigheden af alt dette langt, langt borte.«

»Ser Du, Arna, jeg er egentlig ikke skabt for at tvile; jeg er skabt for at tro« . . .

Han trykkede hende heftig til sig —

»Det at holde Dig slig i mine Arme — og skulle tvile, — det — det er for mig Døden . . . Vilde Du vel lade mig dø, Du voksne legende Barn! — om Du holdt din Mand i din Haand som et Legetøi, vilde, — vilde Du vel?«

Hun fór pludselig op: —

»Dette er formeget for Dig, Jon! — Vi vil hjem igjen, siger jeg Dig, hjem igjen« —

»Til Foltmar — og,« — lød det underlig skjærende.

»Ja, hjem igjen, siger jeg. Dette blir Dig for tungt!«

»Aanei Du. Aanei Du, — jeg har blot trængt at faa et Udbrud. Det er Nerver dette« . . .

Hun blev siddende hos ham.

»Iaften skal vi spille Schack eller Domino sammen. Jeg længes efter at faa sidde saadan huslig, hjemlig hyggeligt med Dig igjen engang —

— Aa Du, saadan lidt Fred og Ro i Sindet er velgjørende . . .

Men Du, Arna,« — kom det pludselig, — »nu kan Du gjerne sige mig, hvorfor Du i alle de Aar skjulte for mig, at Du ogsaa hed Filomena.«

»Fordi det var stygt naturligvis, — hvad andet? — Som Barn ærtede de mig altid med det paa Skolen, og selv syntes jeg det var saa latterligt. Og da Du saa friede til mig, brød jeg mig da virkelig ikke om at bede Dig kalde mig Filomena.«

»Men Du kunde da gjemme paa det.«

»Ja, det kan Du tro! — Jeg havde forresten næsten glemt det, da Du fandt Attesten.«

»Du kan altsaa ha Hemmeligheder for mig?« — sa han tungt rugende.

»Ja véd Du hvad, — naar det gjælder ikke at miste et Fnug af den Charm, jeg staar i for Dig! — Det skulde være min mindste Kunst.

Men jeg siger Dig, Jon,« — udbrød hun, — »iaften spiller vi Domino eller Schack. Jeg kommer til at glæde mig til det i hele Dag!« — — — —

— Derude blandt Passagererne gik Historien om den unge Dame, som var bidt af Abekatten, og den unge Herre, som havde suget det giftige Blod ud, nu omsat i tre fire Sprog og med lige saa mange Ændringer eller eventyrlige Sammenhænge: —

Forældrene satte sig ubønhørligt imod deres Kjærlighed. Det havde sin Grund i det urokkelige Had- og Hevnforhold mellem to gamle Slægter i det høit op i Norden liggende afsides Norge . . . Paa deres egen Grund pleiede saadanne helt til den sidste Tid at svi' Husene af for hverandre. Nu var det forbudt overalt i Landet . . .

Den unge Dame var faldt sandsesløs besvimet om inde i Kahyten, da han trængte derind efter hende, og de begge forgjæves paa deres Knæ havde anraabt Forældrene om Samtykke, — truet med at styrte sig overbord . . .

Det var et Stykke vild Middelalder her midt i den moderne Nutid. Han en Piano-

fabrikant, hendes Far Eier af et Broncestøberi . . .

— — — — — — — — — — — — — —

— Lille Gunnar vendte sig paa vild Flugt. Der blev pludselig draget et Taug henover Dækket, som han havde leget med og antaget for noget fast.

Han tumlede og faldt lige i Fødderne paa Brunkappen, der med et Par befippede Pas gjorde en famlende Antydning til at plukke ham op.

Frøken Morland var imidlertid sprunget til og havde Gutten op paa Fanget, inden den anden rigtig fik summet sig.

Der foregik en hurtig Undersøgelse af et lidet Skrab i Panden, og en Aftørren af Taarer med Lommetørklædet, under hvilket baade hun og Barnet saa lige ulykkelige og raadvilde op paa den underlige Mand, som stod der foran dem og ikke sa' et Ord.

»Det var min Skyld,« — stottede hun forlegen.

»Saa.«

— »Som slap ham didbort til Tauget.«

»Saa.«

»Saadanne Smaa vil saa let være iveien, naar man ikke passer paa,« — prøvede hun videre at undskylde.

»Jaja,« — han rystede betænkt paa Hodet til noget inde i hans egen Verden. — »Jeg har heller aldrig begrebet det.«

Hun saa spørgende op paa ham . . .

— »Hvorledes Menneskene frivillig kan holde ud at dægge op en hel Efterslægt, — op igjen og op igjen det samme.«

»Dægge op et Barn?«

»Ja for Penge og Fordel, det er en anden Sag.«

»For Penge,« — hun trykkede Gutten heftig til sig.

»De er jo ikke hans Mor. Gjør De det da ikke for Penge? Betaler man Dem ikke for Uleiligheden?«

»Nei, man betaler mig ikke,« — lød det fast.

»Saa er De vist et af de Mennesker, som andre betjener sig af. Eller maaske rig og har en Kaprice?«

»Men De har dog selv engang været Barn,« — anslog hun.

»Det har jeg vel. Men det er meget,

meget længe siden,« — sa han hovedrystende og gik videre.

Frøken Morland fandt frem en Kjæphest med Hoved og Bidsel, der straks optog Gunnar.

Nu skulde han ri'e til Kongens Gaard og frie . . .

Brunkappen standsede et Øieblik igjen og saa til . . .

Snart stod han fordybet helt stille —

Og Gutten løftede Knæerne høit op, saa det blev rigtig vilde Forben, og galloperede og travede.

Den Fremmede vendte sig pludselig til Frøkenen —

»Underlig . . . Det stiger op for mig . . . saadan har jeg ogsaa engang travet om paa en Kjæphest . . . Den havde en flyvende Manke og nogetslags dunkelblaa Stene til Øine . . . Aah, nu husker jeg den saa godt . . . med messingbeslaget Bidsel, som Tjeneren pudsede« . . .

»Saa fin!« — udbrød Frøken Morland. »Og jeg mener nu, at end ikke Salomo i al sin Herlighed kan klæde en slig Træklods saa rigt, som saadan et Barns Indbildningskraft!«

»Ja, se Dig kun om, Du lille,« sa Brunkappen, som han fulgte Barnets Leg, — »hvorledes Bagbenene spænder i Bakken« . . .

— »Den som kunde gaa ind i det Skjær, hvori Barneøiet sér, det vilde være som i en Festsal!« — fortsatte hun sin Tanke.

. . . »Eller et anskueligt Billede af, hvorledes Tilværelsen fører os op med Bedrag fra vi er smaa af,« — murrede han . . . »Senere fik jeg en Ponny, ja. Fra den faldt jeg ned og kom fra det med et Knæk i Hoften. Saa var det forbi med Sporten. Og jeg holdt til paa Verandaer og i Bibliotheket, — lavede mig min egen Verden, — gjorde som han der, — lod mig nøie med at se Hodet og Manken og de to forreste Ben af Hesten og red med Indbildningskraften paa fire.«

»Ja, der er meget ondt i Verden, mest det, som Menneskene gjør hinanden,« sa hun sagte.

»Véd De noget om det?«

»Aaja. Aaja, — endel, ikke saa lidt« —

»I Retning af hvad?«

»Det kan jeg ikke sige Dem. Men jeg har oplevet, — gjennemgaat« —

»Oplevet . . . Gjennemgaat? . . . Min Ulykke er, at jeg aldrig har gjennemgaat noget.«

Hans Blik faldt igjen paa lille Gunnar . . .

»Hvilke Lunger et saadant Barn maa ha, som kan springe slig ustandselig, — og hvilken Kraft; — men til hvad Nytte« . . .

Han stod lidt endnu —

»Jeg tror, Du gjør mig søvnig, Du lille Krabat!« —

Han tassede ind til sin Hybel. — — —

— Inde i Musiksalen, som paa denne Tid af Dagen var saagodtsom tom, sad Ketil Borg ved Pianoet og klimprede paa nogle Folkeviser, dem Miss Annie Rockland prøvede at lære sig, — hun stod der hos ham og af og til nynnede Melodien med.

Ketil Borg havde svævet i noksaa stor Spænding, fra han var kommet efter at Miss Annie virkelig lod til at bære paa den Beslutning at begive sig ned i 111 og lade sig sin Skjæbne sige. Det mulige Svar havde tynget ham, — han var jo ellers en fuldstændig fordomsfri Mand, — men Tilfældet kunde jo være ude med et uheldigt Udtryk . . . Og hvem vidste, hvad det vilde virke . . .

I Eftermiddag var hun imidlertid kommet stormende hen til Forældrene, helt henrykt. — Nu havde hun været der — hos Spaakvinden . . .

Var det ikke underligt, hvad et saadant Menneske kunde se og forudsige? — lød det —

Men ingen paa Jorden forstod det uden hun selv . . .

Hun havde staat der hektisk rød ved Faderens Arm, og af og til gjemt Ansigtet ved hans Skulder for at dække, hvor straalende hun var . . .

Altsaa — All right! . . .

Hun stod der bag hans Ryg og nynnede med en vis Triumf i Stemmen.

Af og til vandrede hun lidt frem og tilbage. Hun gik saa sikkert, med som en ny Reisning og Selvfølelse; det saa's næsten ikke, at hun haltede.

Nu satte hun sig hen i Sofahjørnet og fulgte fra Siden Ketil Borgs smukke ludende Hoved, medens han ledte efter de rette Akkorder.

. . . »Hendes hele Skjæbne vilde blive afgjort nu paa Overreisen,« — havde Kvinden sagt! . . .

End om det var sandt! — stormede det i hende, og hun trykkede det hede rødmende Ansigt imod Sofapuden . . .

. . . »Hun vilde faa en Sandhedens Kjerte at holde i Fingrene, til det sved . . . Men Sandheden var aligevel for hende det bedste,« — havde det lydt.

— Sved, sved, — hvad brød hun sig om, at det sved . . . Som om der gaves noget, hun ikke kunde taale, naar blot han — —!

. . . »Hendes Skjæbne afgjort paa Overreisen!« — — ringede det hende for Ørene . . .

Pludselig vendte han sig —

»Tør man saa spørge, hvad sa' Spaakvinden?«

»Aa, De sa' jo, De trode ikke paa Hekse,« — lo hun.

»Ondt eller godt?« — han holdt Haanden iveiret.

»Aa, — naar man først ikke tror paa det,« — undveg hun.

»Saa er man en Hedning i det Stykke og fortjener ikke Svar, mener De . . . Denne lever af at spaa Folk lykkelige Ægteskaber, hvad?«

»Ikke mig,« sa' Miss Annie.

»Men lad mig nu faa lære den smukke Sang ordentlig,« — afbrød hun og stod igjen ved Pianoet . . .

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

— »Men kjære Mathias,« — Wangensten talte lavmælt fortrolig, som de gik der sammen, — »dette er jo en hel Historie. Din forrige Forlovede er jo ogsaa her ombord! Du skulde ikke skjult det for en gammel Ven, som kanske kunde bidrage til at faa det, som brudt er, istand igjen.«

»Hm, Du har mødt hende?«

»Javist. Og da jeg tænkte mig, at hun nok kunde ville vide Besked om Dig, indbragte jeg saadan let, hvor helt forbausende forandret min gamle Kammerat, Mathias var. — Og at redde de brillante Evner ind igjen for Samfundet! — anslog jeg. Jeg gik med Vilje ikke længere dennegang.«

»Du nævnte for Eksempel ikke noget om, at Fanden havde fulgt mig her ombord ogsaa,« — forlød det hvast fra Mathias.

»Hvad?«

»Men at han havde annammet to Næsestyvere dels med, dels uden min Hjelp.«

»Det vil sige, Du har været fristet, Mathias?«

»Forstaa det, som Du vil. Men hendes Pligt skal det altsaa være at offre sig, om hun derved mulig kunde »redde en Begavelse for Samfundet!«

»Aa, hold denne evige Flaben din. Jeg synes, her er nok af Alvor.«

»Ja—ja, Du, det er det, jeg ogsaa synes . . . Men for Samfundet!«

»Du forsvarer dit lille snevre personlige Land, Du, imod alle høiere Idealer. Og, naar saa en Ven kommer, som vil ha Dig ud af Trangheden og for en Gangs Skyld gir Dig en Aandens Besøgelse, lad mig sige Dig det uforbeholdent, — som kunde bjerge Dig og alt dit ind paa en fast Grund, saa harcellerer Du og er vittig! og tér Dig i alle Maader modbydeligt. Men jeg har nu engang foresat mig at omvende Dig til dit høiere »Jeg«, sér Du, og føre Dig som en ny Mand paa en ny Grund hen til hende.«

»Jeg skulde springe ud som en nattegammel Sop i dette ny?«

»Du skulde gjøre som jeg, — gi din ideale Trang Udløb i noget praktisk! Min Tanke er,

at Du kunde gaa ind som Assistent i Reformarbeidet for Assurancen. Der kan Du leve for en stor Idé . . . Der kan Du samle alt, der eier Fremtidsspirer, ind for dit Syn, — stadig pege paa en opgaaende Sol, medens den Idé, Du kjæmper for, gaar sin Seirsmarsch gjennem Verden . . . Allerede her nu har Sagen fundet sine Tilhængere, — fem Policer tegnet . . . Det er Kvinder, — Kvinderne eier det moderlige vidtskuende Øie for Efterslægten« . . .

»Stort ja. Men det ligger ikke for mig, Wangensten!«

Mathias Wiig var blevet mere og mere urolig ved at tænke paa, hvad hans Ven kunde ha anbragt af Anbefalinger for ham hos Ellen . . .

Han trak pludselig op Uret, bemærkede, at han havde Fotografiplader at præparere og hastede afsted, efterladende Wangensten til sine egne Betragtninger.

Lidt efter skjød han frem ved den lille Trappeafsats i den overdækkede Gang og speidede indover Raden af første Klasses Kahyter.

Det maatte ikke være en heldig Tid paa Aftenen; han saa blot af og til som skyndsomst nogen af det kvindelige Opvartningspersonale.

Han havde fulgt en blind Indskydelse, da han saadan fór afsted i et Slags dunkel Angst for, at Forholdet mellem ham og Ellen skulde risikere at komme en Wangensten ivold. Det blev ham som en oprøgen Støvsky, der holdt paa at sætte sin Hvirvel af Forvirring og Misforstaaelse mellem dem.

Han stod ved Foden af Trappen med bart Hoved og krammede og dreiede Huen mellem Hænderne . . .

»Ellen!« — kaldte han, som han pludselig saa hende derinde — »et Ord — bare.

Wangensten har talt til Dig — og om mig! — Ikke en Tanke har jeg med det at gjøre. Jeg vil, Du skal leve tryg for mig. Det var det, jeg vilde sige Dig.«

Hun rystede paa Hodet —

»Vær rolig, jeg hørte det nok paa Sangen« . . .

Hun saa et Øieblik tungt paa ham . . . »Vi to Fugle faar nu flyve hver vor Vei.«

»Og saa Farvel, Mathias,« — syntes han at høre, som hun skyndte sig indover. — — — — —

— Mathias Wiig vandrede i Nattetimen oppe paa Dækket . . .

Himlen var dybblaa og stjernestrøet, som

der hang og randt lange blinkende Gulddobber ved dem.

Han var altfor oprevet af det Møde, han havde havt med Ellen, til at kunne sove . . .

En sidste Naadens Frist, et »endnu engang« var uventet timets ham, før Tæppet faldt for Tragedien, og de var skilte for bestandig.

To Fugle, der fløi hver sin Vei — for aldrig mere at mødes —

Hvad flyver man saa efter?

Efter de Stumper, én endnu kan ha igjen af Livet . . .

Som for mig bare bestaar i at erindre, og saa — hvorfor ikke? — slaa Brændevin paa det, saa én kan se det alt i en vis Straaleglans, istedet for at ha det som Stik og Stik i Samvittigheden.

Det bæres mig for, at den Flugt blir langsommere og langsommere jo mere én skjønner, at man egentlig intet mere har at flyve efter . . .

To afsviede Liv! — Og var det ikke, fordi jeg sér, at hun saa modig vil bygge sig noget paa Resterne, — og vilde foragte mig, — jeg — jeg drak, det svæ'r jeg, — han strakte Haanden vildt ud, — drak mig ihjel som et Svin!

Tvi — tvi —. Det hele vil sige, at Du er for veg og liden, min Ven, og hun et tappert stort Menneske, som har Selvbevarelsesinstinkt nok til ikke at ville entrere ind i Svinestien med mig!

Hun har Mod hun . . .

Aah, — vi frygtsomme Smaamus, som stikker os bort i alleslags Kroge og Huller for alleslags Katter, — bange forskrækkede Sjæle, som ikke tør andet end sætte op allehaande modige Tapperhedens Miner, — enda én saa hjertelig og helst fly'de fra det hele.

Der sker saameget rasende tappert af — Frygt . . .

— »Hver sin Vei,« — gik og gik det i hans Tanker, — med en Blykugle skudt igjennem Vingen. Resultatet — en livslang Længsel . . .

Han standsede pludselig og lyttede —

Der lød det igjen, — noget som en sagte Jamren i Nattestilheden . . . Han havde hørt det engang før ogsaa . . .

Det var, som det kunde været inde i ham selv, det stønnede — — —

— — »Kolbautermanden — Skibsnissen, som vaander sig for Elektriciteten!« — ymtede Rorgjængeren forbeholdent mystisk. — — —

— Brunkappen, som aldrig sov, stod derhenne i Halvmørket og saa op mod Stjernehimlen, hvor den mægtige Jupiter sendte sit klare Krystalbad ned igjennem Natten.

. . . »Om et vist Antal tusen Aar staar vi igjen her paa samme Plet med den samme Himmel over os, — trasker i den samme Gjentagelsens Ring,« — hilste han traurig . . .

FEMTE DAG

En behagelig mild Temperatur var indtraadt.

Der laa som et eget gulagtigt Skjær i Luften.

Havet næsten blændede. Man kom til at tænke paa Sommerklæder, — løste ialfald paa Overtøiet.

Man befandt sig vel i den blide Morgen, medens Damperen dirrende og susende pløiede sin mægtige Fure.

Dækkene vrimlede og myldrede af et opvældet friskt Liv, og man var opstemt enig om, at et heldigere Veir og en lykkeligere Overreise paa denne Aartsid kunde man ikke tænke sig.

Man ordnede sig her og der selskabeligt ved Smaaborde, fik sin Kaffe bragt ud, eller gik og drev med sin Cigar.

Enkelte stod med Kikkerten og saa udover Havet . . .

Joko huskede paa sit Afrika og gjorde uophørlige Kulbøtter og Sprang.

Opvartere var her og der fremme i Dørene og trak frisk Luft, — og i Trappegangen stod et Par hvidklædte Maskinister og tørrede de svedige Ansigter.

Derhenne sad Mary Johnson med en Morskabsbog i Fanget og Kikkerten paa Bænken ved Siden af sig.

Hun havde Armen i et nydeligt lidet Skulderbaand og brugte venstre Haand.

Den ene efter den anden af Passagererne kom hen og forhørte sig om hendes Befindende, og om Vunden, — om Saaret var dybt, om det havde ophørt at bløde, om hun havde havt Is paa, om hun vilde komme til at kunne bruge Fingeren, om hvor lang Tid der vilde hengaa, inden det blev kureret . . .

Mary følte sig sikkert adskillig feteret; — hun kneisede lidt og var en Smule taalmodig lidende, medens hun fortalte og forklarede Begivenheden til enhver af dem . . .

De var saa bekymrede og bedrøvede allesammen, som de kom til Begravelse af Fingeren.

Hr. Grip vandrede frem og tilbage, men kom slet ikke hen . . .

Mary reiste sig nu Gang paa Gang og speidede i Kikkerten udover efter Seilere . . . »Fem, seks, — syv,« raabte hun.

Der kom flere og flere Kikkerter op og stadig ny Seilere . . .

Men Hr. Grip saa ikke til den Side. Han vandrede vist i dybe Pianofortetanker . . .

Og nu satte han sig til at studere en Bunke gamle fortærskede Aviser.

Hun reiste sig endnu et Par Gange og talte Skibe; men satte sig saa stille hen og funderede.

Nu begyndte hun at ømme sig saa smaat og plukke og pille ved Heftplastret.

Nei dette var utaaleligt, — gjorde virkelig ondt, — huf —!

Saa—h, — der faldt Plasterlappen af . . .

Der var intet andet Raad, — hun maatte hen til sin Doktor.

»Hr. Grip! hvad skal jeg nu gjøre,« — lød det ængstelig forskrækket, — hun var hastig faret hen til ham med Haanden rakt frem. »Heftplastret!«

Grip hævede distræt Blikket fra Aviserne —

»Frøkenen bør vistnok henvende sig til Skibslægen, — et saa farligt Tilfælde tør jeg ikke paatage mig at behandle.«

. . . »Som at lægge et Heftplaster paa,« — lød det indigneret.

»Havde det været en Paraply,« — forlød det, som han samlede sine Aviser sammen, bukkede og gik.

Mary saa forbløffet efter ham —

Nu var han alvorlig vred.

Hun blev staaende lidt. Styrtede saa ned i Kahytten, kastede sig paa sin Køie og stortudede . . .

Hvor kjedeligt . . . Uf, hvor kjedeligt . . .

— — — Ketil Borg havde været nede og hentet op en hel Del Billeder fra Mathias Wiigs Fotografikasse.

Han vilde forevise dem for Miss Annie og se, om de mulig kunde finde kjendte Steder fra Sommeren.

De sad ved Bordet og talte lavmælt sammen, medens det ene Billede fra Fjeld og Fjord efter det andet passerede forbi Øinene . . .

— Ja deroppe, — just i Strøget bag de Tinder med Sneklattene paa, — havde han itjor gaat i tre Døgn paa Vildrenjagt, — havt

Flokken to Gange saagodtsom paa Skudhold, men i sidste Øieblik gaat Glip af Byttet.

Miss Annie saa paa Fotografiet og saa op paa ham med en Blanding af Skræk og Begeistring.

. . . »Og der, — det skjønne,' rige frugtbare Fjordbillede, hvor der rødmer af Kirsebær og bugner af de fineste Æblesorter om Sommeren, hvor Skogen stiger opad det storladne Fjeld, og den brede Vold under med Smaahusene i Kanten ligesom blot venter paa at gi' Plads for et tronende Herresæde.

Derinde kunde en Frue gaa som en Dronning paa sin Storgaard og se udaf Ruderne udover Bygden« . . .

Han saa hvast paa hende —

»De er glad i Norge, De ogsaa, Miss Annie!

. . . Og sér De der, — midt i den deilige Idyl tordner Fossen, — den vi øiner et Par Glimt af oppe i Fjeldet, — mægtig og stolt, — en ordentlig Krabat at tæmme og lægge indunder Kapital og Maskine, — ti, tolv tusen Hestes Kraft!« — udmalte han henrevet.

Han holdt pludselig inde, og begyndte

flygtigt at gjennemgaa og se paa og kaste Fotografier, som laa spredte udover Bordet.

»Jeg kommer for altid til at se det Hus midt i Landskabet, som ikke staar der,« — vovede Miss Annie sagte med Øinene nedslagne.

Ketil Borg hørte ikke —

»Og bag Fjeldet der med de to Toppe, — kan De gjætte, hvad der ligger, Miss Annie,« — udbrød han saa, og viste paa Fotografiet.

»Hvor kan jeg det, — saa høit har jeg aldrig været paa Vildrenjagt,« — lo hun.

»Der, et Par Miles Vei nedover mod Dalstrøget ligger Ørretvandet, hvor vi mødtes første Gang« . . .

Han blev siddende og stirre ud i Luften, som han manede Erindringen frem . . .

. . . »Vandet var saa speilende blankt, Luften saa overjordisk let — og — og — De og Baaden speilet i Vandet . . . Det er et Maleri, jeg aldrig glemmer!

Og sidste Gang! — —

— Jeg var saa sikker paa, at vore Veie skiltes for bestandig.«

»Og nu sidder vi her!« — udbrast hun straalende.

. . . »Vi reiser om igjen i Norge, Mor,« — raabte hun, som Mr. og Mrs. Rockland kom til.

»Hvor Du sér opstemt og frisk ud, Barn,« — sa' Moderen og strøg hende over Kinden.

»Jeg tænker, det er, fordi De har ført hende op i Fjeldene igjen, at Øinene tindrer saa,« mente Mr. Rockland lunt og klappede Borg paa Skulderen, idet de satte sig ned hos dem og begyndte interesseret at studere Fotografierne. — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

— Frøken Morland havde placeret sig og Barnet i Læ af Kabysen. Men lille Gunnar var grætten og ikke i Humør idag, saa hun havde al sin Møie med at faa ham stagget saavidt, at han ikke satte ud i Skrig og gjorde Skandale mellem alle de Mennesker paa Dækket.

Hun løftede ham atter og atter op paa Fanget under allehaande Kjælenavne og lokkende Løfter, gav ham Sødsager, lod ham høre paa Uret og tegnede Heste for ham. Han blot gjorde sig stiv og vred sig trodsig ned igjen, — hver Bugt og Bøi i ham sa', at han vilde ikke — vilde ikke!

Nu stod hun raadløs ved Legetøikurven og valgte snart Hesten, snart Bajadsen og saa

hjelpeløs, hvorledes der atter trak op et nyt Uveir i Guttens Ansigt.

Hun følte ulykkelig, at det berode paa, at hun inderst inde ikke forstod Barnet, — kunde hun blot komme efter, hvad han vilde?

Brunkappen havde en Stund helliget Scenen sin Interesse . . .

Nu kom han anstigende med en Støvleknegt af Træ i Haanden og leverede den gravitetisk til Gutten.

Gunnar betragtede den nysgjerrig.

Han var lidt efter, siddende paa Dækket, i fuld Gang med at udforske det interessante Objekt og dets forskjellige Eiendommeligheder og saa imellem slæbe og trække paa den. Den syntes at skulle komme i Tjeneste som Slæde.

Frøken Morland var maalløs. Forandringen var saa pludselig, Midlet saa simpelt! Hun saa undrende paa Troldmanden, som havde udrettet det.

Brunkappen nikkede og fik et Øieblik en triumferende Mine: —

»Som Barn stjal jeg Tjenerens Tøffel og kjørte og seilede med. Der var intet som den — midt i Hoben af alle de fuldkomne

Legesager, — alt det, de overlæsser et Barn med for at skolde det for Fantasi.«

Frøken Morland fulgte med stor Nysgjerrighed alt, hvad Gunnar foretog sig med Støvleknegten.

Han sad nu og gyngede og balancerede paa den —

Og med ét laa hun paaknæ ved Siden af ham . . . »Jomfru Maria fly, fly, Barna dine graater!« — mumlede hun næsten med Taarer i Øinene.

»Jeg er for udygtig og uvant for ham,« — lød det undskyldende til Brunkappen.

»Træerne leder og søger sig selv frem med Rødderne,« — nikkede han. »Men hos Menneskene skjærer man Selvvirksomheden over, — holder dem under Saksen, saa den ene blir lige mat og flau som den anden, — og som én selv!« — sa han trist og gik . . .

— — —

Forud paa nederste Dæk fordrev endel Passagerer, som vanlig, Tiden med at se paa Mynheer van Titufs to Blodsheste, som der var opstaldet.

De to Oppassere vaskede og skrubbede

og skrabede og gned dem, strøg dem tilslut med friske Halmviske.

Der foregik en regelmæssig og vidtløftig Hudpleie ogsaa til Underholdning, for at de ædle Dyr ikke skulde lide af Kjede og falde i slet Humør paa Overreisen.

Det var fornemme Dyr, — Blanding af Blod-Yorkshire — engelske Jagtheste, statelige, gratiøse, skinnende, — og sig dette stolt bevidste, — med Livsvaner, der laa saa høit over mangen en stakkels Emigrants, at denne nok et Øieblik kunde spørge sig, om ikke Dyret med sit noble Blod indtog en høiere Plads i Skabningen og tilhørte en anderledes eleveret Sphære end den, et Menneske, som slider med sin saakaldte Aandsadel gjennem Hverdagens Smuds og Møie, kan prætendere.

Hestene blikkede stolt ud for sig, som der ikke kunde være Spor af Tvil om den Sag, og Staldkarene gjorde Indtryk af at dele deres Mening.

Der indfandt sig stadig om Formiddagene hesteinteresserede fra første Plads. De vidste at beundre Dyrene og den udmærkede Behandling, de nød. Der lød Godsnakken og høie

muntre Tilraab indover den provisoriske Staldindhegning.

Mynheer van Tituf var selv nede ved Hestene idag. Han stod med prøvende Kjendermine og saa til under den sidste Afpudsning.

Pludselig kastede han Kappen, vinkede med Haanden til Staldknegten og greb en tilkastet Pidsk . . .

To Knald i Luften med den og et Tilraab, som knæggede han til Dyrene paa deres eget Maal, — og han sad paa Ryggen af den nærmeste Hest, — lige paa Sadelpladsen og klappede den paa Halsen!

Nok en Veien med Kroppen for at tage Fart, — og saa lige fast og sikkert ned paa Ryggen af den anden, som han kjælende og kareserende nævnte ved Navn, — Toby Væk.

Der lød ufrivillig en tilbagetrængt Bifaldsmumlen fra Herrerne fra første.

Hestene knæggede, medens Mynheeren klappede og haandterede dem, besaa og undersøgte Kryds og Bryst, løftede paa Benene, undersøgte Haserne og gav dem tilslut Brød og Sukker.

Med et tilfreds Nik til Staldkarene modtog han Kappen, som den ene stod med, og gik igjen stiv uden at se tilhøire eller venstre hen til Opgangstrappen.

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

— »Naa, der er De jo, Doktor!« — raabte Fiolinisten, han kom muntert leende hen til Familien. »Syntes jeg ikke, jeg netop saa Dem smide ind til Heksen der nedenunder« . . .

Han havde moret sig med at staa og iagttage alle de stille fordækte Vandringer ind til det mystiske Nummer hundrede og elleve, fortalte han, — hvorledes de gik der bare som tilfældigvis eller for Motionens Skyld . . . Den lille Skumringsstund før Elektriciteten skruedes op havde sit eget lysky Publikum. Det kunde næsten gi't en Eventyrstemning, som et dæmonisk Sug fra Troldbjerget, havde man ikke vidst, at der sad en næringsgridsk Kvinde derinde og gramsede Penge til sig!

»Videnskaben leder med Røntgenstraaler og Mystiken med Syn,« — henkastede Doktoren; — »men hvad Mennesket gjemmer i sit inderste, det — blir Gaaden.«

»Heldigvis ja!« lo Fruen. »Tilslut skulde man ikke ha en Tanke eller Følelse ubesigtiget og i Fred . . . Det blev en rigtig kjedelig Verden.«

»Synes Du?« — sa Doktoren mysende.

»Javist . . . Og hvad skulde vel alle vi paa Spindesiden sige, som maatte ud baade med vore Krukker og Salver og Sminker og Skjønhedsplastre, — ikke at tale om at maatte frem i Dagen med, hvor de kjøber sine forførende Lokker! Du kan tro, hele Kvindeverdenen over de firti vilde paaskjønne din Idé! Det er bare, fordi Du er saa tryg for din egen Hustrus Toilettebord og ikke véd mere om andres end det, der gjælder Hudpleie og Medikamenter . . . Den, som engang kunde faa Dig rigtig paa den Kant af Forstanden, Jon!«

»Du blir saa veltalende, Arna, hvergang vi kommer ind paa denne Sag,« — sa' Doktoren med en vis Haan i Stemmen, — »saa rig og opfindsom paa Argumenter!«

Fiolinisten huskede paa »Strenge, som skurrede«, og fandt fint at ville prøve en Mæglen . . .

»I to blir aldrig enige,« — lo han, — »aldrig i denne Verden, det sér jeg, og det er netop Fortryllelsen ved Partiet . . . Og jeg tror ogsaa i al Beskedenhed at kunne sige, hvorfor. Fru Arna er en Kunstnernatur. Og De, Doktor, er anlagt for Lærdom, for at granske og forstaa, — og har i Fru Arna faat akurat Deres Fuldstændiggjørelse. I kommer til at disputere ud af Eders to Naturer, — fortrylle baade hinanden og Eders Venner, saalænge I lever. I kommer til at disputere slig i Jeres sidste Stund. Fruen føler Herligheden ved Solskinnet, Doktoren tænker paa, hvad det bestaar af.«

»Det er jo et Slags Forklaring,« — indrømmede Doktoren . . . »Har jeg ikke havt som et Slags Anelse om, at der var noget uudsigeligt ved Dig, Arna, som et almindeligt Menneske nok kunde faa sig en Gaade paa Halsen af.«

»Pas bare paa Gutten Jeres! — der kan stikke en Kunstner i ham, hvor han kan ha det henne,« — antydede Havsland.

»I Maven,« — sa Doktoren, — »det véd jeg.«

»For Eksempel, Frue, er Gutten musikalsk?« vedblev Fiolinisten.

»Ja, det maa jeg tro. Det er rent ud latterligt, hvorledes Isak tar' sig frem paa Pianoet med de smaa Fingre og faar frem Toner, som stemmer, og sætter op Miner, naar de gi'r Mislyd. Det er, som han vil sætte ivei med at skrige . . . De skulde høre, naar Foltmar saadan tar ham op paa Fanget og spiller for ham, — det Ansigt!«

»Foltmar ja, — en mærkelig musikalsk Begavelse; men standset som Dilettant.«

»Ja—a — en Kunstner . . . Og som min Hustru og han forstod hinanden,« — bekræftede Doktoren underlig blidt, der dirrede noget i Stemmen.

Han sad taus foroverbøiet og saa ned i Gulvet, medens de to fordybede sig i Isak som vordende Kunstner . . . I den smukke brede Pande under den mørke Haarramme brast der som en kold Sved.

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

»Naa, har Du betænkt Dig, gaar Du ind paa mit Forslag?« — spurgte Wangensten.

Fotografen stod lidt overrasket ved Spørgsmaalet. Han havde ikke tænkt paa det siden.

»Jeg siger Dig, Mathias, at for Dig er det Himmeriges Rige, — flytte med et praktisk Gjøremaal over paa ideel Grund!«

»Og der drikker man ikke, mener Du. Eller blir kanske ikke tørst!« replicerede han infamt.

»Det er din Frelse, Du.«

Mathias smilte saa smaat.

. . . »Og det har jeg Grund til at tro, at din Forlovede ogsaa vilde føle sig glad ved.«

Det gik pludselig som et Bid i Mathias... Tanken paa, at hans Ven havde tilladt sig at diskutere videre i Fortrolighed om ham med Ellen — —

Stadig dette ydmygende, at han ikke kunde optage det aabent! En Drukkenbolts Frelse og Vel er det jo enhver tilladt at ta sig af og drøfte.

Der reiste sig stridere og stridere Børster i ham; han begyndte at sende Projektiler undervands —

»Men naar jeg blev Agent for »The mutual Dundee« og begyndte at lade Idealet spille, da — — Ja—hah da! Sig mig, har Du nogengang langet ud efter et Glas paa Bordet, som ikke stod der? Det har Du aldrig i din store

Retfærdighed. Men det har jeg, naar Fanden holdt paa at suge efter én . . . Eller véd Du overhovedet, hvad en Dram vil sige i den rigtige Fortabelsens Stund? — hele Sorgen og Ulykken og Elendigheden og Ruinen og Fornedrelsen brydende ind, — som én havde stukket Hul paa et Dige ved Havet og hele Zuidersjøen kom væltende ind.«

Der lyste en Brand i hans Blik . . .

»Ja—h, — havde man vidst den Udvei at bli Agent for Mutual Dundee, saa!« —

»Nu brøler Dyret i Dig, Mathias, — der staar Strid mellem det lavere og det høiere . . . Hemmeligheden er: — Du vil ikke!«

Han tog Hatten høit af sig og strøg med Fingrene gjennem de sorte Haarbølger. Det ideale Parti af Ansigtet og Blikket sa', medens han stod og veiede med Hatten, at endnu var Naadens Tid . . .

»Slaa Skyllevand over hele Snakket dit, Mathias, — det er jo bare Røg, — og grib Virkeligheden, siger jeg! — — Naa, hvad staar Du og tænker paa?«

»Aa, — at Du er et lykkeligt Menneske, Wangensten! —

For det første er Du kommet til Verden med saameget Vind i Dig, at Du kunde fylde hele Storseilet, om Du gik tilsjøs, og tillands kunde Du drive en Masse Veirmøller —

Og dernæst at Du har kunnet gaa saa mange Aar over denne Jord uden nogengang at ha sat saameget som Støvlehælen ned i Virkeligheden. Da det kom ud af Mode at præke Idealer fra Talerstolen for Gjennemsnitsbefolkningen, fløi Du bare trøstig paa dine Illusioners Vinger over til Dundee for at frelse Verden fra den Kant. Aldrig har Du tvilet og aldrig har det klikket for Dig . . .

Din Gang har været den lykkeliges — med Vinger ogsaa paa Fødderne . . .

. . . Naar hele Menneskeheden kom ind i Dundee, Du! — Jo — Jo! —

Hvad véd Du fra dit ideale Paulun om Sorg og Anger og Samvittighedssvie og alle Sjælens Tyngsler og Jammer mod Himlen!

Men Plastre tar Du Dig freidig for at byde en Mand, som har stridt og brødes med Virkeligheden et Liv igjennem og ligger knust i det Land, hvor Du aldrig har været, og som Du kanske først kommer til at forstaa et Glimt af, naar Du kreperer!

Haah, haah, — det gjør godt engang at faa tale ud!«

Wangensten vuggede endnu med Hatten —

»Jeg sér Dig svinde fra mig, gamle Kammerat . . . Det gjør mig mest ondt for din Forlovede. Du er ligesom indpodet et Serum imod alt høiere. Jeg faar mere og mere Indtrykket af, at Lyset er slukket i Dig. —

— Og tak, Brændevinsvitserne skal jeg ikke ha!« kom det bestemt, idet han satte Hatten paa og gik.

SJETTE DAG

Doktoren vaagnede udpaa Natten ved, at han hørte en sagte Latter . . .

Det var som Foltmars Stemme.

Han lyttede og lyttede, — kjendte det begyndte at snurre rundt for sig . . . Han maatte selv slaa ihjel sine forrykte Ideer.

Det faldt ham et Øieblik ind, at det kunde været Arna, som laa der og smaalo i Drømme til Foltmar, — kanske nu havde et Stevnemøde med ham, — glædede ham med, hvad Fiolinisten havde sagt om Guttens mulige Begavelse.

Doktoren slog sig pludselig i Forfærdelse med den knyttede Næve for Panden.

Han behøvede jo blot at se paa hende for at bli overbevist om, at det var det rene Vanvid, han brødes med.

Det havde været til at le af, hvis det ikke gik saa sørgeligt ind paa Forstanden!

. . . Hun var jo saa langt fra vaer eller saar for det Kapitel om Foltmar, at hun tvertimod gik paa ham med det, — uafladelig busede ud med sine varme Følelser for ham . . .

— »Al min Glæde i denne Verden har jeg nu engang sat paa hende og — det skulde én ikke gjort kanske . . . er kanske virkelig en Galskab« . . .

Han havde begyndt at liste sig i Klæderne, men faldt alt i ét hen i Grublerier, der engang begyndt i den mørke Stund kunde gaa indtil de strandede paa det klare uforstaaende Udtryk i hendes Øine.

. . . »Tanken lader sig nu ikke binde, ikke stænge,« fór han op . . .

»Sæt, sæt, sæt engang, Mand og ikke Nathue! — at en Natur saa hed lidenskabelig som hendes i et Øieblik havde kommet til at forløbe sig . . . Hvad vilde saa hun — akurat hun, med sin for praktisk og theoretisk Opgjør uskikkede Natur — gjort? . . . Aldrig vilde hun knust eller slaat mig ihjel ved at aabenbare det. Hun vilde tie med det til det yderste, dø med det for min »Lykkes Skyld«, — for

den store Kjærlighed, hun vidste, vilde dræbes, — hun vilde spare, skaane mig . . . Hun, som er saa hel og sund, vilde tænke: — Hvorfor gjøre mig ulykkelig? — Det er nu engang sket, og hun véd, hun offrer et Liv paa at gjøre det godt igjen« . . .

Saa mange, mange Gange disse Tanker havde banket i hans Blod! —

— — Doktoren havde kun sét flygtigt ind til sine ved Frokosten; og nu ud paa Morgenen vandrede han paa Dækket, — et Bytte for sin tunge Sindsstemning . . .

»Kunstnernaturer«, — havde Fiolinisten talt om, — »Borgere af et Land, der ligger som Regnbuen løftet over vor lave Jord! — lystrende de Love deroppe . . .

Jo—o, hvis der spørges om to Strenge paa en Fiolin, eller om et Greb klinger falsk eller en Sats i Tonernes hellige Rige, — Dødssynd mod Ideen! — Ikke for sit Liv vil de ha den Klamamus paa Samvittigheden! . . .

Men Ansvarsfølelse paa Virkelighedens Fiolin!« — mumlede han infernalsk.

Der skar en Damppibe tvertigjennem hans Hode . . .

Holdt han paa at gaa sig gal?

— Han skulde indestaat med Haanden paa Bibelen for sin deilige uskyldige Hustru, om nogen anden havde sat hende under Tvil . . .

Han skulde gjort det naarsomhelst under almindelige menneskelige Forholde . . .

Det var bare ham selv, som var faldt paa den vanvittige Idé, at lave alt muligt om til dette Helvedes Bitterstof!

»Hun var jo musikalsk, Arna ogsaa! — Hvorfor saa bli betændt i Blodet, saa én sér rødt som en Okse, og vil skrabe Visheden op af Grunden med Hornene, — en Vished, som er umulig — umulig at faa i dette Jordeliv.

Hvad véd det ene Menneske om det andet? — Det, én tør sætte ud i Lyset, ja! . . . Men den virkelige Bekjendelse fra Dybet blir det svært at pumpe op af Brønden, — noget, noget, — det sidste Slam i Pumpesoden — det beholder man for sig selv —

Kunde man gaa med Lys og rode inde i alle Menneskelivets Kjældere, kom man til at regne med en hel forbløffende ny Etage, — et Mørkloft ogsaa under Huset.« — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Fru Arna havde ikke taget feil af sin Mands mørke Mine ved Frokosten. Hun havde

ventet og ventet paa ham, og nu udpaa Formiddagen vandrede hun i en vis Uro omkring for at se, hvor hun havde ham.

Endelig fandt hun ham siddende med Hodet begravet i Hænderne, inde i en Røglugar.

»Men kjære, kjære Jon, hvad gaar der af Dig? — Du gjør mig angst . . . Hvad gaar der af Dig, siger jeg . . . Faar jeg ikke stryge Haaret fra Panden din heller« —

»Hodepine, — voldsom Hodepine, kan Du forstaa.«

»Men saa kom, saa skal jeg lægge Dig et Eddikeomslag.«

»Tak Du, Eddike har jeg nok af« . . .

»Men kjære, kjære Dig Jon, Du vil da ikke rent støde mig bort,« — jamrede hun.

»Du ser jo, jeg ønsker at være alene!«

»Alene uden mig, — Du! — nu, Du er saa syg! — Kjære Jon, husk da paa, at det bare er dine Nerver, som lader Dig se alt saa sort« . . .

I hendes Ansigt arbeidede Anstrengelsen for at beherske den i de sidste to, tre Aar stadig høiere og høiere opdrevne Panik. Hun følte det som en Frost, hvergang den mørke

Aand greb ham; men havde vænnet sig til at møde den med en glad Mine og sin freidigste Stemme.

. . . Nu blev hun pludselig dødbleg og kastede sig paaknæ foran ham. Det faldt hende i Angsten ind, at der kunde være opstaat en Sindsforvirring —

»Jeg siger, vi skal vende om igjen fra alt dette, — og til vort gamle Hjem . . . Jon, Jon,« — kjælede og klappede hun bønfaldende.

»Ret saa ja, — hjem, hjem! — det klinger altid fra den Streng . . . Hjem og fornøie os.«

»Det mener Du ikke, Jon, — som om jeg ikke skulde ville ha Dig ud af Trangheden. — Du min Ven, — min egen elskede Ven« . . .

Han satte sig pludselig op med et Ryk —

— »Engang imellem er ogsaa Vismænd gale, véd Du,« — kom det saa med etslags Galgenhumor.

Hun saa spændt paa ham.

. . . »Og saa stak det mig virkelig imorges at gaa ind til Heksen, — jeg ogsaa!«

»Du der! — Du der?«

»Du vil ikke vide af mig paa slige fordækte Steder, nei,« — lød det ironisk, — »hvor man ser gjennem den rare Kikkert! . . .

Men naar Hodepinen blir for gal, ser Du, og der ingen Raad eller Piller er mere hos de lærde og vise, saa tyr en syg Mand til, hvad det skal være! — Og javist resulterede det i noget.«

»Saa Du, — og hvad sa hun?«. — optog Fruen det ivrigt.

»Hun sa for det første den Sandhed, at jeg var gift . . . Og saa, — hun ledte og ledte, som hun forfulgte noget, — en forviklet Traad. Endelig øinede hun dunkelt noget. — »En af os bar paa en tung Hemmelighed,« forlød det« . . .

Doktorens Inkvisitorblik hvilte speidende paa Hustruen, — vaagede over hver Muskel og hver Fibre i hendes Ansigt, som om det gjaldt Liv og Død.

Han tog pludselig begge hendes Hænder og holdt hende fast foran sig . . .

»Gjør Barmhjertighed!« — bad han. »Sig mig nu her ved din Sjæl og den evige Sandhed, — gaar Du og bærer paa en tung Hemmelighed?«

»Kjære, kjære Jon,« — raabte hun forfærdet ved at se det dybe forrevne Udtryk af Sjæle-

smerte. »Hvad skulde jeg ha for Hemmeligheder for Dig!«

»Vidste jeg det ikke nok! — Vidste jeg det ikke nok!«

Han slap hendes Hænder og kastede sig tilbage . . . »Man kommer aldrig længere med Dig.«

Arna sad som bedøvet, — han led altsaa af en fiks Idé!

Efter en Stunds underlig trykkende Stilhed rettede Doktoren sig rolig op: —

»Naa ja, Du,« — begyndte han igjen, — »kan det ene være sandt, saa kan jo ogsaa det andet være sandt . . . Hun spaade os videre, at her under Overreisen vilde denne underlige Hemmelighed faa en Opløsning. Men, om det førte til ondt eller godt, kunde hun ikke sige . . . Alt om Overreisen laa i Taage for hende; her svandt eller forvirredes ethvert Tegn og Mærke indi det uigjennemsigtige.«

»Ja maatte der komme en Opløsning, og alt bli' godt igjen,« — udbrast Arna og kastede sig voldsomt grædende ind til sin Mand . . .

— — — — — — — — — — — — — —

— — — Frøken Morland havde idag for at fornøie lille Gunnar ført ham hen til Gelæn-

deret, hvorfra man saa ned paa tredie Plads. Der var saameget morsomt og rart i alt det skrigende Liv dernede.

Det var særlig et hylende Positiv med alle de mærkelige Dukkemænd, som dreiede sig rundt, tog af sig Hatten og rakte ud Tallerkenen efter Skillinger, der drog ham.

Frøken Morland vilde ha' ham ind til Frokosten; men her var altfor morsomt . . .

Der nyttede ingen Forestillinger, hun kunde ikke faa ham derfra igjen.

Brunkappen, der lod til at have faat en vis Interesse for lille Gunnar, fulgte Striden med et næsten hoverende Smil . . .

»Barnet kan umulig være mere end fem Aar,« — faldt han pludselig ind.

»Fire og et halvt,« rettede Frøken Morland.

»Jeg mener, siden han endnu opponerer saa uafkortet.«

Frøkenen saa uforstaaende paa ham.

»Saavidt jeg husker af egen Erfaring, blir et Menneske ikke mere end syv eller otte Aar gammelt, før den sidste Rest af ham selv og hans Vilje er væk. Da er man alt begyndt at bli' klog og befængt med Hensyn, — drives

for den Vind, som Tiden blaaser. Alle de yderligere Aar, til man blir saa gammel som Abraham, er bare Visnetiden i Menneskeskogen . . . Alle disse, vi sér om os, er Folk, som bare drives —

En og anden besørger Blaasten og stiger op som Profeter og Selvherskere« . . .

Frøken Morland greb til Gunnar, som om hun vilde forsikkre sig ham . . .

»Det lyder, som der var gaat Frost i hele Menneskeheden,« — udbrast hun med Forargelsens Ild i Øinene —

»End alle de Mødre rundtom paa Jorden, som gi'r sit bedste Liv for Børnene og følger dem bekymret til de selv mangen Gang er udslidte, — de spør' sig ikke, naar det gjælder endnu et Offer for dem! Og aldrig engang tænker paa, hvad de har gjort. De kan nok naa Abrahams og Saras Alder uden at den Følelse udslukkes . . . En Mor har vel De ogsaa engang havt, — Hr. — Hr.« —

»Benægtes paa det bestemteste,« — optog Brunkappen det. »Hun, som de kaldte min Mor, døde af Overanstrengelse ved Societeten, og nægtede afgjort at lade sin Skjønhed fordærves af min Ankomst til Verden.«

Frøken Morland saa pludselig deltagende op paa ham, og med et Strøg hen paa Gunnar udbrød hun: —

»Stakkar, Stakkar, han liden der, han har heller ikke havt nogen Mor — —

Ikke havt nogen Mor . . . Ikke havt nogen Mor,« — gjentog hun. — »Aldrig kan det erstattes, liden Gunnar! . . .

Jeg synes, jeg husker fra min tidligste Barndom,« — smaasnakkede hun, — »min Mor havde lagt mig hen paa Volden ved Siden af sig. Hun pratede og nynnede, og jeg laa og greb efter gule Blomster og efter Insekter, der krøb opad Græsstraaene —. Aa, som alt skinnede! . . . De kan tro, en saadan liden sér Verden ny og blank« —

»Eventyr og Prinser og Sukkertøi og Løgn, — det evige Traktement!« — udstødte Brunkappen og tassede afsted.

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Mary Johnson tog sig igjen en Promenade . . .

Hun havde siddet en lang Stund i Vinden paa øverste Dæk og fandt nu at ville gjøre et Trip nedenunder.

Hun speidede og speidede, — fik snedig kastet et Blik ind i Røglugaren.

Ikke der heller! . . .

Men hvor kunde han være?

. . . Ellers havde hun aldrig sét et saa kullende sort Skjæg, — aldrig! . . med saadan Glans, — og saa Glimt af de hvide Tænder.

Før var han overalt, hvor hun bare satte sin Fod. Men nu, — i hele Gaar Eftermiddag havde hun ikke sét ham . . .

Og idag, — som blaast væk!

Mary gik der, som et Fartøi uden Ror . . .

Pludselig fik hun en Idé og begav sig rask ned til Musiksalonen —

— Øde og tomt! —

Hun var henne ved Flygelet, — vandrede langsomt rundt om det og besaa det — — vakkert! — nydeligt —

Hun bøiede sig og studerede Fabrikmærket . . .

Nu løftede hun forsigtig paa det tunge Laag og kjeg og saa ned i Sangbunden og Strengene — — Stor Kunst . . .

Saadanne Pianofabriker var jo berømte over hele Verden!

Det tog i Døren.

Hurtig smaldt Laaget ned.

Ja tænk, det var Grip!

Han saa sig om, — og jo saamæn vilde han ikke smide sig ud igjen med en Gang.

»Hr. Grip,« — kom det hovedkuls, — »er dette et godt Piano? — fra en god Fabrik?«

»Ja—a, — saa passe herombord, til at slingre mellem Himmel og Hav,« — henkastede han ligegyldig, som han vilde tildørs igjen.

»Aah, — det er saa forfærdelig trist idag!«

»Saa, hvorfor det?«

»De véd da vel, at Barometret er faldet?«

»Er da det saa farligt?«

»Ja netop! — Har De ikke hørt om de forfærdelige Spaadomme? Thusnelda sér bare graa Taage og Mørke, naar det gjælder Overreisen, og alle Tegn standser for hende, siger hun —

Og inat er ogsaa Barometret pludselig gaat ned! — saa De skjønner da, at det er farligt.«

»Javist, javist, — jeg skynder mig ud

efter Redningsbøie,« — forlød det, som han vilde forsvinde.

»Nei, det er ikke Spøg, synes jeg . . . End alle de Suk og Støn og underlige Lyde, man har hørt om Nætterne, baade Folkene og Passagerer? — Hvad mener De om det? . . . Tror De ikke, det heller betyder noget? — Og saa dette med Barometret!«

»Et Skib er bygget for Storm og Uveir, — saa vær De rolig, Frøken!

Og kommer der noget paa, saa har De Doktoren at gaa til, véd De jo,« — sa' han lunt og saa smilende paa hende . . .

Han tog Hatten og forsvandt ud af Døren.

— Komme hvad der komme vil! — tænkte Mary Johnson pludselig straalende . . .

Hun blev siddende med begge Albuer paa Tangenterne og begyndte saa smaat at bygge Luftkasteller . . .

— — — Der var som noget uryddigt, raat og vaadt overalt ombord idag.

Man fik vide, at Damperen om Natten havde gaat igjennem en voldsom Hagelbyge med Lyn og Torden og dybt Barometerfald.

Igjen fra det havde man nu kun det urolige Hav, hvori Fartøiet vuggede.

De høit hængende Baade veiede paa begge Sider, saa de snart stængte for Udsigten, snart aabenbarede hele den mægtige rullende Vidde med optaarnede grønne Mure og graa disig Luft.

Der havde sneget sig en næsten trykket Stemning ind blandt Passagererne . . .

Det viste sig, at baade den ene og den anden havde ladet sit Horoskop stille af Spaakvinden, og efter Seancen var faldt i Grublerier over noget uhyggelig mystisk, hun havde ladet skimte igjennem angaaende Overreisen. Det var, som alt standsede der for hende.

Man havde jo før ikke lagt sig det synderlig paa Hjerte; men nu, Barometret pludselig var faldet saa stærkt, begyndte man at anstille Betragtninger.

. . . Man var jo aandsfri Mennesker! — Men mærkelig var det, hun havde vidst at sige enhver noget, som rammede . . .

Der kom som en Trang til Fællesmeddelelse.

For de mere mystisk anlagte virkede ogsaa som en Uhygge alle disse Beretninger om de underlige Lyde med Ynk og Jamren,

man vilde have hørt i Stilheden de sidste Nætter.

Stemningen var trist, og man vandrede i Tanker.

— »En kunde ikke vide, hvad for Telegrafbud fra Himlen, der fór gjennem en Clairvoyants Nerver!« — udtalte Wangensten . . . »Man maatte stille dette mystiske paa et vist Hold for sig, som noget endnu ikke erkjendt. Men, man turde ikke længere ansvarsløst undlade at regne med det, — ikke haansk overse mulige Vink. Det kunde falde ind i éns Liv og spille sin Rolle . . .

Enhver har sin personlige Fremtid at vare« . . .

Ketil Borg kilede Monoklen ind i den ene Øienkrog, saa tit han saa Wangensten . . . Han var at studere. Der var et Slags Næringsvet i den Kar! . . .

Se bare, — de hastede, saa den ene og saa den anden, ind til hans Forretnings-Lugar for at kjøbe Tickets, der assurerer for Overreisen.

— Der var kommet som en Uro, — Ængstelse i Luften, — opstaat Tanker — —

— — — — — — — — — — — — — —

— Ketil Borg vandrede sammen med Familien Rockland paa deres vanlige Eftermiddagstur . . .

De gik og de standsede.

»Hr. Borg har siddet og udmalt sine Fremtidsplaner for mig under hele Middagen, Papa,« — sa Miss Annie, som havde ta't Faderens Arm . . . »Det skal blive en hel Verden for sig selv det, som skal arbeide sig stor fra smaat af.«

»Ja Kraften, — Fossefaldene,« — vendte Ketil Borg sig til dem, — »kan man ha saa godt som gratis, — endnu, — om man skynder sig, — før Kapitalen faar grebet det i sine Klør.«

»Arbeiderhjem, Papa, med Haver og Jordstykker til, hvor de kan hvile og glæde sig, naar de kommer hjem fra Fabriken om Aftenerne,« — ivrede Miss Mary.

»Ja, saa blir Jorden opdyrket og værdifuld,« — forklarede Ketil Borg, — »det er en af mine Spekulationer.«

»Herresædet skal lægges saaledes til, at man derfra kan følge Livet rundt omkring, — høre Børnene juble og lege i Familierne, — se Dyrene komme hjem om Sommeraftenerne« —

. . . »Saa kan man ogsaa selv være Politi og holde Øie med, hvad der foregaar i Egnen,« — supplerede Ketil Borg.

»Og tænk, Mama! — i den lange snehvide Vinter kommer der stadig Gjæster kjørende med Dombjelder. Man har sine deilige Slædeture i varme Bjørneskindspelser. Og, naar man kommer hjem om Aftenerne, spiller og synger man og hygger sig i lune Værelser, medens det lyser fra Ruderne udover Egnen,« — fortsatte Miss Annie mere og mere optaget.

»Og saa,« — Ketil Borg henvendte sig med et Nik til Mr. Rockland, — »ikke mindst den Bevidsthed, at man ved sin egen Velstand skaber Brød og Lykke for hundreder!«

»Ja Kapital i en Haand, som forstaar at styre den, det er vor Tids Løsen, min kjære Borg!« — udtalte Mr. Rockland, som de drev videre.

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Ellen Brandt havde meget at varetage. Der var mange Fordringer og stort Krav til hendes Allestedsnærværelse i hendes Rige — Dameverdenen. Hun udførte sin Gjerning, men som i Feber. Det lykkedes ikke at faa Tankerne kvalt ned i Travlheden.

Wangensten havde kort og afgjørende meldt hende sin Opfatning nu af Mathias Wiig. — Han havde paa helt materiel Vis opbygget sig et Taarn af Dyd og Atholdenhed, der selvfølgelig røg ved første Tilfælde.

Det var de Ord: »røg ved første Tilfælde«, der bankede og bankede i hendes Puls og Hjerne.

Hun sad om Natten i Kahytstrappen og droges med sine Tanker . . .

Han stod i Fare for at glide ud i Faldet igjen, — kanske endnu, medens de begge færdedes her paa samme Planke.

Siden? —

Naar deres Veie skiltes, — og han bar sin Fortvilelse paa sin Kant, og hun paa den anden . . .

Der overkom hende som i Koldsved en gysende Følelse af noget evig lukket, — af det Ord: »aldrig«.

Det var som en Afgrund at se ned i og kunde ikke forstaas af noget Menneskehjerte.

. . . Noget evig uforstaaeligt, som hed »forbi«, — forbi for altid!

Hun skreg det i Rædsel ud i sit Indre, — sad og vuggede trøstesløs og syntes hun saa den sorte Port.

Det var Løgn, bare Løgn nu, det vakkre Eventyr, Mathias havde fortalt hende om de to Elskende, som blev skilt paa begge Sider af Tilværelsen, og saa byggede sig Stjerneveien, — Vintergaten . . . Borte, borte, — det ufattelige borte . . .

For hendes Kjærlighed var der ingen Stjernebro.

Han havde ogsaa engang fantaseret og drømt om, at alle disse over Himlen strøde Stjerner engang maatte have været samlet i en eneste stor Sol, hvor Livskraft og Vækst var anderledes vældig, end paa vor lille Jord, — talt om Væsener med Ildlegemer, og hvorledes Kjærligheden der maatte have udfoldet sig Millioner Gange kraftigere end her.

Hun havde jo sværmet i Pigedrømme ved den Tanke, at hendes Kjærlighed til Mathias var af den Sort . . . Kunde hun gi't Livet for ham og ladet ham træde sig ihjel, — hun havde gjort det, om hun derved frelste ham fra Fald!

Aa, aa, saamange Gange hun havde drømt slig, til Skuffelserne meldte sig, og Livet bød et andet Ansigt.

Og hun, — stakkars Solens Datter, — sad igjen i bare kold Sjælsfattigdom!

Dette »aldrig« og dette »borte«!

Hun hærdede sin Beslutning ved at se ind i det, — det var tungere, end hun havde Begrebsevne til at fatte.

Mathias var død for hende, — svundet ind i det afgrundssorte.

. . . Maatte være det. Hun taalte simpelthen ikke at se ham i Fornedrelse mere.

Det Liv, hun havde igjen, vilde hun redde . . .

Hun maatte øve sig i at aande og leve — trods alt.

. . . Hun blev siddende der i Trappen, — keg paa en eller anden Stjerne.

— Det var som Himlen efterhaanden mattedes, slukkedes for Lys og begrov sig i det uigjennemtrængelige.

Der kom en kold, raa Taage, hvorunder Blussene ombord, her og der henover, lyste som udaf en glansgraa Dimme.

Ellen huttrede og frøs, og drog sig ind til sin korte Hvile.

SYVENDE DAG

Man syntes at være kommet ind i en Taageregion.

Skaadden laa tyk og raa, huttrende kold, og stængte for Udsigten. Man saa kun de nærmeste Bølger hæve sig, som fra det ubekjendte, og skumme af.

Tauge og Rig, Ting og Mennesker blegedes for sine Konturer og sank henover Damperens Længde ind i det graa.

De gik for sagtnet Fart og skjærpet Udkig.

Man stak Hoderne ud af Lugarer og Saloner og trak dem ind igjen, eller tog sig en Vending ud paa Dækket.

De faa mere energiske Friluftsfolk vandrede i fuld Reisemondur med tilknappet Overtøi og opbrættede Kraver.

Inde i Spisesalen gjorde man sig det efter Omstændighederne hyggeligt, hver i sin lille Frokostcirkel.

— »Ja,« — sa Mr. Rockland, der kom udefra, — »vedvarer denne Taagen, kan vi skyde en hvid Pind efter at naa frem imorgen.«

»Hvad, Papa?« — udbrød Miss Annie levende optaget.

»Naa, Barn, Du sér slet ikke ud, som Du er skuffet over den Ting. Sjøturen har bekommet Dig særlig vel denne Gang.«

»Den maatte gjerne vare evig,« — udstødte Miss Annie sagte.

»Ja disse herlige Dage er nu snart forbi,« — henkastede Ketil Borg traurig. »Bagefter har man kun Erindringen! — Det blev ikke, hvad jeg havde tænkt mig, en tør Forretningstur over Atlanten . . . Jeg skulde jo korresponderet, og,« — fulgte det med en vis Vægt, — »lad mig faa Lov at sige Familien Rockland en Tak, — den lader sig ikke udtrykke i Ord. — Men hvad har jeg ikke oplevet for Timer, Stunder her i denne fortrolige lille Kreds, hvor jeg — den fremmede — blev optat.

Og Dem, Miss Annie!« — han saa bevæget paa hende —

»Kjære Ven! vi skal da ikke skilles her,« — udbrød Mr. Rockland hjertelig. »De vil dog besøge os i New-York? — besøge os hver Dag?«

»De maa da se, hvordan et amerikansk Hus er,« — ivrede Mrs. Rockland. »Jeg tænker paa, om De vilde gjøre os den Glæde at bo hos os i den Tid, De opholder Dem derover? — Hvad, Rockland?« — hun saa paa sin Mand.

Miss Annie sad med Øinene ned i Skjødet . . .

Nu faldt der et Blik paa ham, — bedende, spørgende.

»Hvad kunde vel være kjærere, end endnu at faa udstrække dette for mig saa uforglemmelige Samvær,« — forsikkrede Ketil Borg. Hans Blik gled et Øieblik triumferende henover Miss Annie.

— — — — — — — — — — — — — — —

Mary Johnson sad og knækkede Mandler efter Desserten . . .

»Sér De nu,« sa' hun, som Grip kom ind af Døren, strygende Væden af sit sorte Skjæg, — »Taagen, mener jeg. Og en Streng er sprunget paa Flygelet af Fugtigheden. Nu kan De se, hvad der kom ud af alt dette, jeg for-

talte Dem igaar. Chefen kan næsten ikke se foran Fartøiet.«

»Tror De, det er Chefen, som staar og sér?«

»Det kan være det samme. Men jeg er forfærdelig bange.«

»Det sér jeg nu paa Deres Øine, at De slet ikke er.«

»Saa, er De Tankelæser ogsaa?«

»Aa ja, naar der er noget, jeg har Lyst til at vide.«

»Hvad kunde De ville vide om mig da?«

»Ja det skal jeg sige Dem en anden Gang!«

»En anden Gang? — vi sés jo aldrig mere. Imorgen farer De paa Deres Kant, og jeg paa min med Jernbanen til Chicago!«

»Der skal være en første Rangs Pianofabrik at studere der,« — slængte han hen . . .

»Saa, hvad er det for en?«

»Ja jeg husker ikke Navnet; men jeg har det i min Notitsebog.«

»Aha, der kneb jeg ham,« tænkte Mary . . . »Ja, skulde De ikke finde det i Notitsebogen, saa hør bare indom i Nr. 33, Murkeens Street, saa skal jeg nok skaffe Dem rede paa det, jeg.«

»Sig mig heller, — er alle unge Piger i Chicago saa lunefulde« —

»Som jeg, mener De? Der er ingen andre unge Piger der.«

»Ingen andre? Det skal jeg nok faa se.«

»Vil De vædde?« lød det hidsigt . . .

Hun bød ham en Dobbeltmandel af sit Knask . . .

»Den som først siger Fillipine i Murkeens Street?« — — —

— Inde i Salonerne fordrev man Timerne paa alskens Vis — med Whist og Piquet, Schak og Domino, og inde i Musiksalonen henslængte den berømte Pianist Janco en og anden Perle ved Flygelet, medens man stimlede til og lyttede . . .

— — Skovlerne slog med sagtnede Slag, og Skibets Duven i Bølgegangen føltes kjendeligere under den mindskede Fart.

Det var jo en Skuffelse netop, som alles Tanker stod spændt, beredt paa Amerika og Ankomsten did engang den næste Aften.

— — Ud paa Eftermiddagen optoges Opmærksomheden af en uhyggelig Nyhed.

Inde i et af Kulrummene havde Spaden stødt paa Liget af en Mand, som altsaa efter

al Rimelighed maatte have skjult sig der for at komme over til Amerika, men ikke havde udholdt den daarlige Luft eller var sultet ihjel.

Man trode at gjenkjende den ved Skibets Afgang forsvundne Fyrbøder.

Denne Hændelse virkede ikke opstemmende paa Humøret nu midt i Graataagen.

Han var dog en Medpassager — betalt eller ubetalt!

Her altsaa den triste Forklaring paa alle disse Suk og Støn, der havde lydt i tidligere Nætter . . .

Man meddelte hverandre sine Tanker, hviskede og talte lavt, — fandt, det var et sørgeligt Vidne om Verdensforholdene.

Det var ikke længere passende at røre ved Pianoet. Man gav yngre ubetænksomme et Vink, naar de saas at stile derhen. — — —

Den afdøde maatte allerede sænkes til Hvile i Havet endnu samme Aften.

Skibslægen holdt sit Ligsyn, og Klæderne blev tagne i Forvaring til mulig Oplysning om Manden.

Chefen havde bestemt, at den fremmede skulde nedsænkes under de paa Sjøen vanlige Ceremonier.

Man erindrede pludselig Præsten, der var kommet ombord i Queenstown, og mente at burde kalde ham til.

Han indfandt sig med Lommetørklædet for Munden, forkjølet af Taagen . . .

Bønnebogen og Ritualet, — harkede og kremtede han, — desværre efterladt i Queenstown, sammen med alle hans øvrige Effekter . . .

Og desuden, — han maatte hævde det som en Samvittighedssag, — han vidste ikke, hvilken Religion Personen bekjendte!

»Bare De vil staa her, Præst,« — indvendte Skibsofficeren energisk og praktisk, — »her ved Faldrebet, — blot røre ved Læberne og mumle, saa forstaar Folk Meningen, — hver oversætter det paa sin Religion . . .

Gi' Præsten Plads her!« — kommanderede han til Baadsmanden.

— — — — — — — — — — — — — —

Det havde været en smuk Høitidelighed, overværet af flere af Passagererne . . .

Heldig, mentes der, at man havde havt den elskværdige, dygtige Geistlige med!

Og der blev sat en Subskription igang for at skaffe Hjælp til den stakkels Mand, der

havde mistet alt sit Gods, — hvad der forlængst burde være sket!

— — — — — — — — — — — — — —

Doktoren havde sat sig hen i det ene Salonhjørne med en Bog i Haanden. Men Blikket faldt retsom det var udenom den.

Henne paa den anden Side af den store Sal søgte Fru Arna at fordrive Tiden for Isak.

Doktoren maatte uafladelig holde Øie med hende: —

Hun var ikke den samme idag som igaar, før Samtalen med ham . . .

Hun var blet opskræmt . . .

»Hemmeligheden, som skulde afdækkes« her ombord, havde gjort sit Indtryk. Man liker ikke Hemmeligheder, som skal afdækkes, nei!

Ogsaa hendes freidige glade Natur faar Betænkeligheder ved det.

Jeg bare stod lidt og saa paa Gutten, jeg! — Og straks, et underlig, fremmed ængsteligt Blik hen paa mig!

. . . Ligesom kommet en Skyhed over hende, — jeg har mærket det hele Tiden . . .

Hun skjuler sig for mig! . . . Hun skjuler sig for mig! . . .

Man elsker sin Mand til den Grad, at man ikke vil gjøre ham ulykkelig —

Og saa vandrer man med sine overmalte Horn, das Leben lang —

Faar aldrig noget at vide, om det Hodeparti, man har baaret, — før engang inde i Evigheden . . .

Og, da har man jo været lykkelig!

Arna laa nu paaknæ ved Sofaen, hvor de bredte noget Legetøi ud . . .

— Stakkars ja, — én kunde skrige! — min deilige, altid kviddrende Fugl, — hvor blev Du af? — sukkede Doktoren.

Han dækkede for sig med Bogen for Øinene.

Hun er fanget i Livets Fælde, ja.

Dine Øine er fagre, som en gjennemsigtig Diamant, — bare med en eneste liden Brist —

Og den Brist ta'r mit Liv!

Hun lider, jeg sér det! Hun er ikke vant til den Slags haarde Revideringer i Sjælen . . . Gaar der nu rent udveisløs, stakkar, — angst for mig! — De er ikke til at slippe igjennem nogen af Sprinklerne i Buret, saa hardt hendes pinte Sind prøver.

Og hvad vilde jeg ikke gi't for at kunne række hende en frelsende Haand.

Kunde man blot komme over det paa menneskelig praktisk Vis, — ved at tilgi'. Der er jo saamange bristfulde Ægteskaber, som gaar lykkeligt i passabel Fryd og Glæde. Man tilgi'r paa begge Sider og lever lykkelig paa Resterne, — paa nyt Fundament. Faar man ikke det bedste, nu ja, saa duer det næstbedste . . .

Stakkars Barnet, skulde jeg ikke ogsaa kunne offre noget for hende?

Skal jeg se hende forgaa her lige ved min Side —

Den stolte freidige Nakke synes mig knækket idag, — hun dukker Hodet i tunge Tanker, medens hun vandrer der med Isak —

Og saa snakker hun saa . . . Det er bare Nerver . . .

Den, som kunde ta den Strid bort fra hende, — og faa se det glade, klare Udtryk igjen —!

Han saa, hvorledes de atter tog fat paa Legen. Og nu gik han pludselig hen til dem.

»I har det nok morsomt, I to?«

Meningen var kjærlig, men, han hørte det selv, — det kom i en haard, skjærende Tone.

Der byggedes Huse af Smaastykker, og Fru Arna vidste at sige Gutten, hvem der bode i de forskjellige Bygninger, — Familier af deres Omgang fra den Stad, de havde forladt.

»Naa saa, — og hvem bor der?« — spurgte Doktoren godmodig Isak.

»Her bor vi . . . Og der bor Groth, og der Brun, og der Reinholdt,« — ivrede Gutten. »Og der paa Hjørnet bor Foltmar, — og der« —

Doktoren vendte sig pludselig.

Han tog sin Hat og drev ud i Taagen . . .

— Bølge Havsland kom hen til Fru Arna og maatte straks følge lille Isak til de forskjellige Huse i hans By. Nu gjorde han Indkjøb.

Men det blev mere og mere Havsland og ikke Moderen, der svarede paa Sælgerens Side af Butiken.

»Har De talt med Jon idag, Havsland?« — spurgte hun forsagt.

Fiolinisten saa benægtende paa hende, — han havde straks følt, at der var noget iveien.

»Jeg siger, gid vi var hjemme igjen,« — hviskede hun . . .

»Aah, jeg er saa ængstelig for ham . . . Gid vi bare var hjemme igjen i vort sikkre Hus og vor ringe Gjerning! — Jeg sér jo, hvorledes det tar paa ham. Han gaar der og formørkes i Sindet og dør under Trykket af, hvad han har paataget sig! — Hans Karakter er slig, han gi'r sig aldrig . . .

Men, naar noget overgaar ens Kræfter, skal man da holde paa med det!« — udbrast hun ude af sig.

»Da maa jeg sige, at jeg hellere er enig i det, De mente før, — at den større Gjerning vil være ham til Befrielse, — i hvad det nu kan være, der trykker ham.«

Havsland sad lidt og grundede, som han saa ind i Forholdet: —

»Jeg skal sige Dem, Frue,« — sa' han muntert, — »saadanne Ægtemænd er nogle store Despoter. De vil helt og holdent selv være Hvirvelvinden i deres Kjærligheds Roman. Men, naar man ejer Hjertestrengen hos sin Mand, saaledes som De, er der ingen Fare . . .

Bare ikke forsagt! Bare slaa fra Dem . . .

Sno ham saamange Gange om Fingeren, at han ikke kan røre sig,« — ivrede han.

Hun kunde ikke for at hun lo, saa ilde det end stod til.

— — — — — — — — — — — — — —

— Den celebre Pianist Janco gebærdede sig fortvilet.

Dette Stilleben her i Taagen førte aabenbart til Forsinkelse, — ialfald af et Døgn. Og til iovermorgen Aften var hans første Koncert i New-York annonceret!

Han fór frem og tilbage, purrende det sorte Haar, ind og ud af Døren de hundrede Gange for at bedømme Veiret, — rasede og tvang Sangerinden til at ta Pelsværk paa for at forhindre Hæshed.

Hvorfor satte man ikke Fart og jagede paa!

Hvad hjalp det ham, om Dampskibet arriverede Klokken otte, ni eller ti om Aftenen? — spyde han af sig, — da var hans Tid over . . .

Øinene gnistrede i det blege Ansigt.

Man fik Indtrykket af, at den livlige Fyr holdt paa at springe i Luften.

Han iagttoges med særlig Opmærksomhed af to høist forskjellige Personer.

Den ene var hans Kollega, Bølge Havsland, hvis Blik ligesom naglede ham til Væggen og sa', at her var de begge ude paa Konkurrencens frie Hav, — en Duel ubønhørlig, uden Skaansel!

Den anden var Mynheer van Tituf, der med fast plantede Fødder og tilbagekastet Hoved viede ham sin hele, dybe alvorlige Opmærksomhed.

Tilslut hævede han Øinene mod Taget med en underlig Grimace, som han mente, at Pianisten maatte forsvinde der . . .

— — — — — — — — — — — — — —

Brunkappen var frostig og forkjølet efter sit Ophold paa Dækket i den raa isende Taage. Han laa indhyllet i en med Pelsværk foret Kavai og priste sin Forstand, som havde ladet ham tage den med paa denne Rute. Den gav en deilig animalsk Varme . . .

Saadan kunde man jo blive liggende og fordrive den onde Fiende, — Tiden.

Og her laa han altsaa og vuggede paa en Damper, som signaliserede og skingrede Ørehinden ind paa Folk i Taagen.

Og Taagen laa paa Havet. Og Havet dreiede sig rundt med Jorden, saadan umærke-

ligt, saa alle var med paa det uden at forundre sig . . .

Man var i den Ro og store Gjænge, der gav Stilhed og Søvn tvert over alskens Forstyrrelser af Smaastøi og Raab og Larm lige omkring én.

. . . Saadan ægte mørkegraa Skaadde, — det var just Veir for ham. Det stemte Nerverne mildt tilrette og ligesom dukkede og sænkede én saa dybt ind i Tilværelsens Rigtighed.

Som han holdt paa at gaa ind i Drømmens Rige, kastede han sig med ét iltert om paa Puden.

Det var Lommeuret, der hang paa Væggen over Køien, som begyndte at tikke.

Og, naar han kom til at lytte og høre efter det, saa! —

Det fine Guldur gik næsten ikke hørligt. Men saa fik det undertiden sine Raptuser med at drive paa, næsten saa det sang i Metallet.

Der maatte være noget i Væggen, som gav Resonnans . . .

Engang hørt, — tikkede og tikkede det hidsigere og hidsigere afsted, som et pludselig vækket Insekt, — blev ved og blev ved —

arbeidede og drog og slæbte hans Tanker rundt den ganske Verdens Kjedsommeligheder. Fik Minutet udhalet saa langt, at han kunde tænde Lyset og slukke det igjen ti Gange, inden det var udløbet.

Viserne stod simpelthen stille, medens Uret indvendig hastede afsted!

Han blev fristet til at fare op og undersøge, om der ikke sad et Dødningeur i Væggen, — med ekspres Ærinde til ham.

. . . Han havde ikke sét Frøkenen med den lille Pleiesøn ude idag.

— Et underlig tendert Pigemenneske, med slige ukuelige Meninger! — Rent ud begavet med en Urtro paa Følelserne.

Hun saa ikke ud til at høre til de velstillede i Verden, der kunde møde Kulden med Pelsværk, eller klæde Barnet i Zobel . . .

. . . Saadanne Unger udryddes selvfølgelig af Kulden, som Insekterne . . . En mere eller mindre i Massen — —

Han reiste sig paa Albuen — og lagde sig igjen . . .

Der var kommet en Uro i ham.

En Pels, som denne —.

Han sprang op.

— Lidt efter bankedes der paa hos Frøken Morland, som viste sig i Lugardøren.

Der stod Brunkappen og pegte taus spørgende paa den Foerværks-Pels, han bar paa Armen . . .

»Raat og koldt,« — yttrede han. »Kan De benytte denne?«

Frøken Morland studsede . . . »Tak, megen Tak; men jeg fryser ikke,« — sa hun lidt forvirret.

»Vidste jeg det ikke!« — udstødte han. »Det er ikke overensstemmende med Formerne, — og saa faar det elskede Barnet ligge der.«

»Min Gud, hvad siger De,« — udbrød Frøkenen. »Jeg holder ham dog varm, — vi har legt og sprunget« —

»Men lune ham her i Kappen, — nei, det er ikke passende.«

»Men kjære, naar De virkelig vil — virkelig vil« —

Hun tog Kappen og pakkede den om Barnet, der sad paa Sofaen indhyllet i et Shawl.

»Kjend, Gunnar! — Stik de smaa Hænderne dine ind i Pelsen . . . Aa, hvor lunt og deiligt.

Og her kan vi sidde og lege, — den Arm der er Hunden og den d e r er Katten.« —

»Jah, jah,« — mumlede Brunkappen, idet han lukkede Døren og traskede afsted, — »man faar Pelsværk om sin Samvittighed, — hjelper kanske en af den ganske Yngel« . . .

— — — — — — — — — — — — — —

Folk kom frem af Taagen og forsvandt ind i den igjen.

Der rekvireredes en Mængde Rhum og Whisky med varmt Vand fra Restaurationerne.

Mathias Wiig gik der ophidset. Han havde sendt Ellen en Seddel, hvori han bad om en sidste Sammenkomst.

— Man skulde egentlig drikke Afskedens Skaal nu iaften! brast det ud af hans bittre Tanker. Krone vort Livs vrængte Høitid med et Mindets Bæger —

Heltens gloriøse Bane paa de forskjellige Stadier af hans Higen mod Maalet! — Altid nedover, — en hel Serie Billeder med Cascader af Fald, — fra han var decideret Professoremne hjemme, til han endte som omvandrende Fotograf over i Amerika.

Jorden sprækker. Verden brister . . . Og

de, som hører sammen, rives til hver sin Kant, — halv hylte han i Fortvilelse.

. . . En hel Regnbue af Illusioner knust! — For Mathias Wiig stræbte ikke lavt, — skalv det i ham. Han havde et sjeldent Blik inden sit Omraade.

Hvad en Last vil sige? . . .

Mathias Wiig rystede langsomt paa Hovedet. — Det véd kun den, som har draget den paa sig og gjort den til Herre.

Menneskene er ubarmhjertige, forstaar det ikke, — hvorledes man er besat af en ond Aand, hader den og frygter den, — vilde gi' sit Liv for at slippe undaf dens Kløer. Men Dæmonen drager én ubønhørlig, som Ild i det betændte Blod, — sluger alt, — hvert menneskeligt Forhold, — alt . . .

Nei, det er ikke lidet at kjæmpe med en Dæmon!

Derfor skal Du synes Synd i mig, Ellen, — næsten skreg han, — for jeg kjæmper.

Eller, hvor er Barmhjertigheden?

Her ligger en værkbruden og sér dem alle gaa sig forbi, — lige til Du, min eneste i Verden! — Ingen barmhjertig Samaritan . . .

Og, kom Du som før, — jeg vilde vinke Dig bort . . . Forlad en spedalsk Mand!

Kun sig mig nu denne sidste Aften, hvor din Fod skal træde, Du kjære, — at jeg véd, hvor Du lever og aander.

Om jeg en Dag kunde sige: Her staar en renset Mand! — én, Du har hjulpet blot ved, at han vidste, Du var til!

Kommer Du . . . Kommer Du . . .

Hun stod pludselig hos ham, og han greb hendes Arm . . .

OTTENDE DAG

Næste Morgen de samme afmaalte smaa Skovleslag . . .

Horizonten havde forsnevret sig og omgav Damperen som en rund, mat Glasklokke saa nær, at man kunde kaste en Biscuit ind i Muren.

Langt fra at vise Tegn til at letne, syntes Taagen hellere at have fortættet sig.

Fra Agterdækket saa det ud, som Forskibet havde stukket sig bort ind i det graa.

Tauge og Liner havde fra Natten et Overtræk af Glassur, og over hele Riggen hang der som Uldtotter og Flærer af Røg.

Der tudedes i Taagehorn, ringedes med Klokker, medens Damppiben udsendte sine skingrende Signaler . . .

— Ud af Dimmen kom Wangensten og stødte lige paa Fotografen.

»Dig, Mathias Wiig? — Du holder Dig endnu, sér jeg,« — lød det jovialt, — »kan endnu due til at rive en Fyrstikke af her i Taagen! —

. . . Ellers Du, har Menneskene godt af lidt Ængstelse engang imellem. Det trykker saa deiligt akurat paa den store, alt drivende Gjensidighedens Idé . . . De faar den som paa Struben.«

»Om Fartøiet sprang læk, mener Du, — de maatte alle til Pumpen.«

»Ja Du,« — Wangensten tørrede med Lommetørklædet sit lange sorte Haar i Nakken, — »jeg har ofte tænkt paa, hvordan en saadan skeptisk Fyr som Du, der gaar saa personlig løst fra al Tidens Almentænkning, vilde gebærde sig, om det bar tilbunds? — i hvad han vilde søge Fæste.«

»Aa ja, det vilde vel bli' skrøbeligt.«

— »Naar Witzen ikke gaar længere, Du?« . . .

»Hm, — jeg fik vel bede om nogen af dine forgyldte Piller, — med Anvendelsesskrift.«

»Æh! — altid Røg« . . . Wangensten drev af . . .

— — — — — — — — — — — — — —

Bølge Havsland tog sig en Motion ude paa Dækket. Han gik med Kappekraven opover Ørene, standsede af og til og slog sig varm med Armene.

Han krydsede nærmere og nærmere henimod Mynheer van Tituf, hvis uvanlig livlige Gester vakte hans Opmærksomhed.

Mynheeren lod til at befinde sig ypperlig i Taagen.

Han stod henne ved Rælingen og fløitede og peb, som efterlignende de forskjellige Signaler.

»Udmærket . . . Det vil gjøre sig!« — gjentog og gjentog han henrykt for sig selv:

»Tæt Taage med Hyl og Klokkeringning og Stød i Luren!

Almindelig Forvirring ombord, — Angst og Jammer og Trængen mellem hverandre af Passagererne,« — udmalte han det for sig, hedt optat.

»Tordnende Befalinger fra Chefen og Brøl i Raaberen,« — lød det videre.

»Og saa,« — han slog ud med Haanden, — »bragende Sammenstød med en anden Seiler! — Rædselsskrig og Hvin!

Alt gaar tilbunds!

. . . Redningsbaadene ud . . . Mennesker kjæmpende i Vandet. — Overalt Hoder! . . .

Slutningsscene: — Hele Besætningen, tæt som Fluer klattrende op i Mast og Vævling og Rig paa det synkende Skib! —

Elektrisk Belysning . . .

. . . Guldgrube af en Idé!« — nikkede han begeistret til Fiolinisten, som stod der fuldstændig uforstaaende.

»For en Circus, mener De?« — forsøgte Havsland uvist.

»Javel! Javel!« — lød det, medens han gned Hænderne og gik høist optat med Øinene op i Masten, studerende Taagelur og Dampskibssignaler . . .

. . . »Komponerer Mynheeren Pantomimer, — eller er han gaat fra Koncepterne?« undredes Bølge Havsland, høist forbauset.

— — — — — — — — — — — — — —

Ketil Borg gik og lunede sig inde i Taagen med sine mangfoldige Tanker.

Det var ikke længere bare Drømme og Luftkasteller. Det var Planer og Beregninger og Kalkyler . . .

Han følte, at han fik Udløb for sine Evner,

— saa sig som en formuende Mand med Magt og Indflydelse.

Efterhaanden slog hans Tanker om paa en anden Konto . . .

— Hun var jo en høist prægtig ung Dame, med et varmt Hjerte og et fint, ædelt Naturel, — lidenskabelig i sin Kjærlighed.

Men i høi Grad forkjælet, — baaret paa Armene al sin Tid! —

Og saa havde hun jo sin Legemsfeil.

Lagde han da intet i Vægtskaalen? . . .

Skulde det ikke veie noget, at han, en legemlig og aandelig vel udrustet Mand, offrede sig for hende?

Han vidste, at han vilde være hende en pligttro og kjærlig Mand, — paa det Punkt kom han aldrig til at svigte.

Men i denne evig glødende, forelskede Stil vilde det blive ham noksaa svært at holde det i Længden. Han var Forretningsmand og havde andet i Blodet, end at sidde og snakke barnagtig Forelskelse.

Han fik haabe paa, at hun med Tiden vilde faa andet at tænke paa . . .

Men indtil da! — Det vilde blive ham et

nok saa haardt Slaveri stadig at spille Elskerrollen, — fly paa Amors Vinger!

Han saa paa Uret et Par Gange, før han igjen begav sig ind i Salonen . . .

. . . »Deres Haar er ganske vaadt!« — hilste Miss Annie ham med tindrende Øine, som han tog Plads ved Siden af hende . . .

»Er det ikke noget underlig høitideligt ved denne Taagen? — Jeg føler det, som vort Skib var hele Verden, — man véd ikke noget om alt det udenfor,« — sa' hun, som i Tanker . . .

— — — — — — — — — — — — — — —

Mary Johnson havde maattet rykke frem med sit Fotografialbum, og hun og Grip sad nu og gjennembladede det.

Det lod som Hr. Grip var meget spændt paa hvert ét, vilde vide Besked og spurgte ud om baade Familie, Venner og deres hele Omgangskreds.

Og Mary gav sin rappe Forklaring, — forundret over at han ikke straks kunde se, at den var skrækkelig kjedelig, eller den forfærdelig morsom og hyggelig . . .

»Han der? — Onkel Adolf, som var saa sentænkt, at han først forstod den ene Historie, naar man var midt inde i den anden . . .

... Og han der! — Det er gamle Wedekin det, Fars Kompagnon i Firmaet.

Og han ja, — det er jo Anton, det.«

»Anton?« — spurgte Grip.

»Ja, Anton Wedekin naturligvis ... Aah, som jeg havde glædet mig til at imponere ham med den nye Spadserstokken min. Jeg har en nydelig Stok med til ham ogsaa, og vi skulde svunget med dem ude paa Promenaden ... Men saa brast jo min« ...

»Naa saa« ... Grip begyndte fortænkt at vugge med Foden. —

»Jeg sér, De bærer Ring paa Fingeren,« — spurgte han som ligegyldig ...

»Venskabsring ja!«

»Saa? — Hvem fra da, om jeg tør« —

»Jeg har faat den af Wedekin.«

»Wedekin? — den gamle Herre?«

»Ne—i da,« — Mary lo høit, — »af Anton! — Han er tre Aar ældre end jeg.«

Grip strøg sig gjentagende om Skjægget...

»Hr. Wedekin, — den Herre der, er altsaa Deres,« — lød det mørkt.

»Ja da, — Anton Wedekin, det er jo Fars Kompagnon nu, efterat den gamle er død!«

Grip reiste sig pludselig og skjød Stolen lidt haardt tilside . . .

»Frøken!« — Han bukkede stivt, — »jeg kommer til at sige Dem Farvel her. . . . Min Reise til Chicago var bare en Flyvetanke.«

Han bed sig i Læben, som for at knække en Skjælven, gjorde nok et Buk og forlod Salonen.

— — — — — — — — — — — — — —

Doktoren vandrede og vandrede med fugtig Kavai og dryppende Hat.

Af og til stod han og saa ud i Graaskaadden, indtil han med et Suk begyndte at gaa igjen . . .

Imorgen var de i Amerika, og skulde han begynde et rastløst Arbeide, — et, hvorfra han ikke dukkede op paa tre, fire Aar! — og hvorunder han kunde slippe at tænke paa andet.

Han havde regnet paa, at kunne lukke hermetisk tæt over sin nagende Tvil, — haabet at bedøve og kloroformere sig for Indtryk fra den Side, i et anstrengt Arbeide baseret, om han saa skulde sige, paa Ærgjerrighed.

Al hans Digten og Tragten maatte placeres den Vei. Videnskabens søgende Uro med dens

store, stille Fred skulde erstatte ham, hvad han havde tabt paa det andet Felt i Livet.

Tanken var vist theoretisk rigtig, men praktisk —

Saadan at amputere hele Følelsessiden, ved at haspe sig ind i Arbeidet og bedøve sig! —

Blot i disse otte ørkesløse Dage her ombord, — hvad havde der ikke samlet sig for Mørke og alskens Skybanker i hans Sind.

»Og der bor Foltmar« . . . Han hører med inde i Guttens Fantasi ligesaa intimt som Mor og Far . . .

Stakkar, hun træller og slæber for at udsone! —

Hun lyver, og jeg lyver. Vi er dømt til at gaa slig beggeto, — for at være lykkelige. —

Ei, — et Snit ordentlig op i Brystet, saa vi begge fik Hjertet ud i Dagen, og Vished engang!

. . . Det er ikke længere som før! —

Naar jeg saa paa hende, fik hun altid Ret, og maatte jeg tro hende . . .

Men nu, — jeg gjør min Bod, — gaar til hende, — men føler, at jeg staar kold, — Mistankens Aand over hendes stakkels Hode . . .

— — De samme rastløse Skridt begyndte igjen, — den samme Venden om nøiagtig der ved Hullet i Dækket, hvor Kjættingen fra Roret drog sig raslende frem og tilbage . . .

— — — Først henimod Tretiden om Eftermiddagen saa det ud, som Taagen begyndte at lette.

Endel af Skibsofficererne, — man saa endnu kun utydelige graa Skikkelser, — var samlede oppe ved Karthuset. De speidede ud gjennem Kikkerten og lyttede til de Svar og Vink, der gaves fra Udkigsmanden oppe i Mastekurven.

En behagelig Nyhed, der som Ild i vissent Græs forplantede sig til Passagererne paa alle tre Pladse: —

Imorgenaften i New-York!

Der blev straks et andet Humør.

Man følte sig ikke længere indestængt og beleiret, — syntes alt at skimte igjennem Taagen. —

Man fik travlt, blev virksom, gav Ordrer . . .

Enkelte begyndte allerede at ordne og pakke sit Tøi og se til sine Kufferter.

Man talte om Ankomsten, — Gjensynet med Venner og Slægtninge, — og Latter og belivet Passiar hørtes igjen fra alle Kanter. — —

— Forud fra tredie Plads lød der pludselig en usædvanlig Larm og Røre.

Gjennem Dimmen trængte stærke Røster, blandet med Fruentimmerskrig og Hvin. Man raabte og kaldte, som det syntes, paa Chefen.

Tanken faldt nærmest paa, at der var flydt formeget Alkohol i Graataagen.

En barhovedet Baadsmand kom rød i Ansigtet og hæseblæsende farende op paa Dækket og spurgte, om Chefen var paa Kommandobroen.

Han ventede ikke paa Svar, men styrtede op ad Trappen, — Skibslægen og en af Officererne fulgte ham i Hælene.

. . . »Der er sørget for, at ingen kommer op fra tredie!« udstødte Baadsmanden, han kunde neppe trække Aanden . . .

»Det kommer altsammen fra dette krøllede Dokumentet, de har rodet frem af den døde Fyrbøders Lommer, og som de har læst sig forskrækket paa.

Doktoren havde ladet hans Klæder hænges ind i Maskinrummet for at tørres og desinficeres« . . .

Kaptainen tog ilsomt Papiret og begyndte at dechiffrere det.

Han blev pludselig dybt opmærksom og læste høit for Skibsofficererne.

Overskriften og Begyndelsesbogstaverne var skrevet med Fracturskrift og rødt Blæk. Det havde, før det blev medtaget af at ligge i den afdødes Klæder, været et nitid holdt Dokument.

Det lød saa: —

»*Jeg,*

En af de syv Hevnere paa Havet,
svinger det store Dommens Sværd:
Dampskibet Windhya er dømt!
Helvedesmaskinen, som skal sprænge det i Luften,
er reguleret og prøvet paa Minut og Sekund.
Næste Lørdag, 4 — fire — Slet, om Eftermiddagen, sker det.
Oceandampskibet Windhya
gaar til Havsens Bund.
Og jeg, Hevneren paa Havet,
besegler Dommen med mit Blod.
Under mit Segl
Jeg — Ingen.«

Seglet var malt med Blod.

. . . »Og en Bondekone, som reiser med sit Barn,« — oplyste Baadsmanden skynd-

somt, — »fortæller, at netop som hun var vel indskibet her ombord, kom der en underlig Mand hen til hende og sa', som han klappede Barnet paa Hovedet: — Paa Lørdag otte Dage, naar Klokken nærmer sig fire, skal Du opsende dine Bønner for Dig og dit Barn! —

Og flere dernede siger, at de saa ham og syntes, han var saa underlig« . . .

Chefens Ansigt var blevet hvidt, og deres om ham murgraa.

»Hvad man skal tro? — Vi har sét Manden dø paa det!« — lød Kaptainens dirrende Stemme . . .

»Min Plads blir her paa Kommandobroen til sidste Slut.

Og af Dem, mine Herrer, venter jeg, at hver Mand gjør sin Pligt, — først og fremst, at der handles med Besindighed og Ro« . . .

Han saa paa Uret. — »Vi har fem og tredive Minuter. Dem skal vi benytte som brave og modige Mænd!

»Og, — kommanderede han, — »Baadene ud! — Vagt af bedste Mænd om dem!

Kvinder og Børn reddes først, uanset hvilken Plads de tilhører.

Og saa, — Frivillige til at undersøge Kulkjælderne . . . Der er mindsket Beholdning. Antræffes Urværket, — Helvedesmaskinen, er jeg selv med paa at hente den frem — ro ud og sænke den ned!« — — —

Fra Dæk til Dæk væltede og bredte der sig nu Rædselsraab og Angstens Hvin . . .

»Dynamit!« . . .

»Et Helvedesur i Lasten!«

»Det springer!« . . .

En rasende Hob vilde storme op Trappen til anden Plads; men mødtes af Vagten, der truede med Revolvere og søgte at berolige dem med, at nu sattes alle Baade ud . . . Officerer og Mandskab vilde forblive paa Skibet.

Det var umuligt at hindre det! — Medens Baadene i den knappe Tid firedes ned ved Taillerne, sprang Mænd for deres Liv, og gjorde de dristigst vovede Hop. De hang ved Ripen eller styrtede sig ned i Baaden, endnu før dens Kjøl var naa'd i Sjøen.

Fra Kommandobroen kunde Chefen overskue de forskjellige Tilløb til at sammenrotte sig for at erobre Baadene, og han mødte det med Kontraorde til Officererne og en lydig Besætning paa over hundrede Mand.

Man pressede og trykkede og slog sig frem, — vidste, at hver én, som sad der i Baaden, hvor svag eller ræd han var, vilde forsvare Pladsen som sit Liv, — og at den ved et vist Punkt af Overfyldthed ubønhørlig vilde støde fra Bord og ligesaa ubønhørlig ro forbi alt flydende uden at række en Haand ud.

Rælingen stod fuld af skrigende og raabende, vanvittig gestikulerende Mennesker, der hylte og vilde med i Baadene . . .

Man løb hidsig til Redningsbøierne og bemægtigede sig dem.

Men foran Spranget kom Refleksionen. — Naar Damperen sank, vilde de være overgivne til det vilde Hav. De overfyldte Baade kunde ikke tage dem, — og haabe paa et frelsende Skib —?

Og nedenunder huserede en vild Stimmel, der i Dødsangsten raabte og brølede paa Brandy, Konjak og Champagne. De brød ind i Restaurationer og Proviantrum.

Man saa bare hvidgraa Ansigter.

Dødens forstenende Rædselsblik mødtes her som ude i den vide Verden af de forskjelligste Naturer.

Der var store Hjerter, kjærlige Sind, hvis første instinktive Bevægelse var — ikke Frygten; — men hellere at gaa offensivt frem, glemme sig selv og hjelpe de andre.

Og der var smaa Hjerter, der straks skrumpede ind og visnede for dens Ispust, til Bevidstheden svimede af, og de gik om som fjollede. Snevre Sind, som aldrig havde taget noget Greb i Livet, og nu ogsaa stod numne, da de skulde forlade det.

Den overhængende Følelse var: — Her var ikke Tid, — her var ikke Tid . . . Om lidt saa bragede det løs, og sank Skibet under deres Fødder.

Kvinder med Barn paa Armen saa's at slide sig vildt løs fra de hjelpende Hænder, der holdt paa at bjerge dem ned i Baadene, og søgte ude af sig selv tilbage igjen til Ægtefællen for atter af ham at drives tilbage.

Farvelraab, — fortvilede, kjærlige, graadkvalte, opmuntrende, — lød til de forskjelligste Navne paa de forskjellige Sprog, — fra dem, der nu stod igjen paa Dækket, som fra dem, — Hustruer og Børn, Sønner og Døttre, — der jamrede med udstrakte Hænder op imod dem fra Baadene.

Der stormedes stærkere og stærkere paa af rasende Mennesker, og maatte tages tilsvarende Forholdsregler mod Presset.

Men, — tretten hundrede Passagerer — de faa tildelte Minuter, — og den vanskelige Indskibning i Baadene under høi Sjøgang! —

Indover Dækkene vrimlede der af rædselsslagne Mennesker, som havde indsét Umuligheden, — Mænd, Kvinder og Børn.

Man stormede mod Forenden eller samlede sig agterud, for at være længst fra Kulrummene under den i Dødsangst ventede Eksplosion.

Man strømmede gjennem alle Pladse, her var fuld, vild Lighed . . .

. . . Der var dem, som krampagtig holdt sin Sidemand fast, — vilde ikke slippe, tiggede om Frelse.

Andre fór sandsesløse om og spurgte og spurgte, om der virkelig var Fare?

En Dame holdt fast i sin Reisekuffert, som hun vilde tage den med ind i en anden Verden.

Enkelte havde kastet sig ned paa Dækket og vred og jamrede sig uden nogen Tanke.

Sirenen ulede hele Tiden med en forfærdelig Lyd, medens Menneskene myldrede om

hinanden, hvide som Gespenster paa en Kirkegaard.

— Fra en Klynge Mænd og Kvinder lød der energiske Raab efter Præsten.

En Mand fór om og skreg efter ham . . . Man trængte Trøst —

Præsten saa's henne paa Dækket . . .

Han var barhodet, havde aabnet den tilknappede sorte Kjole og styrtede sig vildt ned paa Dækket —:

»Det forbandede Mammon,« — brølte han, — »tag det! — tag det!« —

Han kastede først en Pose, der raslede og klirrede af Guldmynt, og saa en vel ombundet Pakke henover Dækket . . .

»Puh—uh, — det lettede! — disse sytti tusen —

Haahaa,« — raabte han skjærende, — »nu tar ingen dem op engang!

Jeg bekjender. Jeg bekjender,« — jamrede og skreg han. »Jeg er den bortrømte Kasserer; mit Signalement staar i alle Aviser . . .

Her er jeg! Her er jeg! — Fængslet blir nu Havsens Dyb — Havsens Bund — Havsens Bund —

— Den som sad derhjemme ved Kassen igjen, — med sit daglige Brød,« — laa han tilintetgjort og stønnede. — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

— — Derhenne ved Kahytskappen sad Thor Wangensten sammensunket med Armene slapt udover Bordet foran sig.

Den pludselige Overskjæren af Livets Streng havde helt overvældet ham.

Han sad der bedøvet, som følelsløs og nummen.

For hans afdøvnede Bevidsthed begyndte der at stige frem et Land, — ét, han aldrig før havde skimtet i, — et koldt, dødt, af alle Farver forladt Øde, nøgent, som om han saa udover Maanens vækstløse Stengrund.

Der stak nogle sammenfaldne Planker op af den grove Sand. Det saa ud som Ligkistebord med nogetslags afblegede Bogstaver paa.

Han saa det i stigende Klarhed, eftersom Mørket blev dybere og dybere . . .

Der stod en Kulde fra det, — et Pust fra Tilværelsens grufulde Ligegyldighed.

Han gjøs. — Og pludselig reiste han sig.

Det gjaldt at overskue Situationen . . .
. . . Baadene . . . Baadene . . . . .

— — — — — — — — — — — — — — —

— Frøken Morland gik der med et blegt, men underlig lysende Ansigt.

Efter det første dumpe Indtryk af Rædselen var der kommet over hende som en Følelse af Lettelse og Befrielse! . . .

Nu var alle Menneskernes Stengsler og Vedtægter faldne til Jorden som morskne Gjerder . . . Hun havde bare sin Gud at knæle ned for, og han saa, hvor Menneskene ikke saa; — for ham fik hun staa som Mor for sit Barn.

Der steg en vild Trang i hendes Sjæl til at raabe det ud til alle: —

»Det er mit Barn, — mit . . . . Jeg er Gunnars Mo'r, — Forstaar De —

Det er saadan Skam, — saadan Skam! Men jeg vil bære den . . . Det er mig det kjæreste paa Jorden.

Jeg har sveget mit Barn af Frygt for Menneskene, — og gaaet en Bodsgang af Savn og Sorg.

Og nu skal det alt være forbi, liden Gunnar,« klagede og kjælede hun for ham . . . »Du

ser saa glad og fornøiet ud, — forstaar ingenting . . .

Nu skal vi ikke længere slides mellem Menneskene, Du og jeg, — mellem Løgn og sandt.

Kanhænde faar jeg være med Dig i et lysere Land, — og der véd Du, at jeg er din Mor, og jeg behøver ikke at rødme lige overfor Dig!

Kanske er dette det bedste for os to, liden Gunnar . . .

. . . Kjære Doktor Angell,« — raabte hun, som hun saa en Snip af Familien, — »Gunnar er mit Barn! — min Søn! — Jeg er hans Mo'r, — som De, Fru Angell, er Mo'r for Isak! . . .

Men han har baade Fa'r og Mo'r, Isak.« . . .

— Hun holdt Gunnar op mod Fiolinisten, som intet saa, — og raabte det over til Mathias Wiig, der nikkede; men ikke hørte: —

»Det er mit Barn. Jeg er hans Mor!«

Hun gik med et blegt Skjær af Lykke, som nu traadte hun paa lovlig Grund.

Der skreges og skreges rundt om, at nu eksploderede det . . .

Brunkappen kom graableg henimod hende —

»Det er min Søn,« — mødte Frøken Morland ham med Selvfølelse. — »Gunnar er min Søn!«

»Saa har De levet og lidt,« — mumlede han . . . »Men jeg har ikke levet! . . . Og nu skal jeg vedblive ikke at leve i Evighed.« Hans Læber dirrede.

»De mener, jeg ikke skulde se Gunnar igjen? —« udstødte hun . . . »Gunnar blot være som et Tyvegods, — en Lykke, jeg ranede mig til her paa Jorden!« . . .

Brunkappen lagde Haanden tungt paa hendes Skulder —

»Jeg føler, De har Livets Gnist, og en fattig frysende Mand som jeg kjender sig hos Dem nær Grundvarmen.

Om lidt, — om lidt! — Jeg ser alt Fartøiet paa Havsens stille Bund, — Vandet trænger ind og ud af Kahytsdørene, — alle Livsanskuelserne hænger der som raadne Taug . . .

Og jeg gaar der paa Dækket videre og trasker —.«

»De har jo været Barn engang, De ogsaa,« — trøstede hun, — »og han, som har havt

Forstand til at skabe Mennesket, har vel ogsaa lagt dets Veie.«

»Hjelp mig. Hjelp mig!« — bad han fortvilet. »Jeg er saa angst . . . Jeg kommer fra Tomhed og skal nu ind i den store Tomhed igjen.« — — — —

— — Solen viste sig blot som en mat, gul Kugle gjennem den endnu over Tauge og Ræer kun svagt opletnende Taage.

Bag dens Slør stred Livets bevarende Instinkt, og brød Dødsangsten sig i de forskjelligste Individualiteter og Naturer . . .

Nogle strakte Hænderne i Bøn op imod Himlen. Andre væltede sig tvinende paa Dækket . . .

Og længere forude hujede de ved Flasken.

— — — — — — — — — — — — — — —

— — Grip havde faret omkring som i Feber, — ledende, søgende . . .

Der var hun endelig. —

Vildt hulkende med røde Øine og strømmende Taarer kastede Mary Johnson sig snart om Moderens Hals og snart fortvilet i sin Fars Favn.

Forældrene stod der rædselsslagne og stønnede. De klappede og strøg og trykkede

hende i Haabløshed til sig. — »Du kjære Barn! . . . Du kjære Barn« . . .

Grip vred Hænderne og Taarerne sprængte ud af Øinene —

Det var en Ynk at se —!

Han nærmede sig sagte og lagde Haanden paa hendes Arm . . .

»Den, som kunde hjelpe Dem. Den, som kunde redde Dem . . . redde Dem for Deres Forlovede,« — tilføiede han lavt.

»Min Forlovede?« — Mary vendte pludselig det taarefyldte Ansigt imod ham. — »Min Forlovede?«

»Ja, Mary Johnson! — jeg vilde give mit Liv for at kunne frelse Dem for Deres Forlovede, — for Hr. Wedekin. Jeg vilde gi' mit Liv.«

»Sig det til ham, Far,« — tudede og snuftede hun, — »sig, at Anton Wedekin ikke er min Forlovede, — at vi har været som Broder og Søster fra vi var smaa, — Anton og jeg . . . Sig det, Far!«

Mary storhulkede . . .

»Mary Johnson! Mary Johnson! — For mig vilde De blevet alt, om jeg havde kunnet vinde

Dem. Jeg vidste det med engang . . . De var den ene, eneste, for mig.«

Marys Øine havde faat en Glans, et høit Udtryk.

»Og saa dø nu« . . . yttrede hun sagte . . .

»Gaa ikke fra os, — vig ikke fra os!« — bønfaldt hun og greb begge hans Hænder.

»Ja saa er vi fire om at dele Skjæbne,« dirrede det fra hans Læber, og han strakte Armene som beskyttende om dem . . .

— — — — — — — — — — — — — —

Fra en Forhøining raabte Lægprædikanten med vældig Stemme paa Omvendelse udover en Menneskeskare, der vildt fortvilede havde kastet sig paa Knæ —

Hænder strakte sig bønfaldende, og kvalte Jammerraab steg mod Himlen i de forskjellige Sprog.

— — — — — — — — — — — — — —

Pianisten Janco og Bølge Havsland stødte pludselig paa hinanden.

De kastede et fortvilet Blik op mod Himlen, løftede paa Skuldrene og blev staaende som forstenede.

»Saa dette blev Enden paa de store Løbebaner,« — udbrød Bølge Havsland mørk.

»Damppiben uler som Ve paa Langfredag,« — yttrede Janco gysende. — »De havde forresten mere Geni end jeg.«

»Men De havde mere Farve og Glød, — Temperament . . . Ja, nu kan De spille i Himlen imorgen Aften. — —

Det er ikke til at begribe dette!« — vedblev han vildt. »Man maatte dog kunne redde sig paa en Planke! — Himlen kan dog ikke ville knække saa unge Kræfter.«

Jancos Øine fór under Rædselen raptblikkende om efter Udvei . . . »Bænke, Træværk at flyde paa« . . .

»Ja deraf blir der nok,« — kom Mynheer van Tituf ivrig til —

»Bomben vil slaa ind Skibsbunden og knuse Dækkene, saa her blir nok at flyde paa, er man først sluppet fra Eksplosionen og kommet i Vandet,« — forklarede han praktisk . . .

»Men mine kostbare, herlige Blodsheste, dem jeg nu skulde aabne en Circus med i Amerika —!« Han vrængte Øinene op mod Himlen . . . »For dem er der ingen Redning!« — udstødte han med et dybt Suk. »Døden er man vant til at se i Øinene hver Aften.«

»De mener, der kunde være noget Haab?« — skreg Janco. »De forstaar Dem paa det, — er Berider — Clown? — Hvad skal man gjøre, gribe til?«

»Man maa fange Øieblikket, — se Chancen an. —

Blodet koldt. Fremfor alt, Blodet koldt,« formanede Mynheeren indtrængende . . .

Han begyndte igjen at vandre frem og tilbage med Øinene hidsig følgende alt, — vogtende, speidende, som Løven paa Sprang.

»De maa kaste den,« — sa' Janco, pegende paa Fiolinen, som Bølge Havsland holdt i Haanden efter en Læderrem.

»Kaste den? — min Stradivario! — Jeg har flydt mange Gange i Nøden paa den,« — mumlede han næsten ømt. — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

— Miss Annie Rockland var hastet ud paa Dækket, — hun tænkte ikke paa sig eller sin haltende Gang, — gik der, stod der, — ventede og stirrede . . .

Kom han ikke! — kom han ikke! — kanske løb han om i Forvirringen og ledte efter hende . . .

Sekunderne voksede og blev til Minuter . . .

Hvad havde hun ikke bygget for Luftslotte, — hvad havde hun ikke tænkt sig ved hans Side!

Hvad vilde det ikke blevet for et Liv! Hun havde sét ind i Fremtiden som i et Undrenes Tryllebjerg.

Hun vilde været alt for ham, — gaat ind i hans Ideer og Tanker, — støttet ham, hjulpet ham. Den stort tænkende og stræbende Mand skulde faat virkeliggjort alle sine ædle Planer.

Og nu! — Nu Dødens Bud væltede sin Rædslens Bølge gjennem hendes Hjerte, var det bare ham, ham, hun omgav med sin Sorg.

— Han skulde ikke faa Lov til at leve og virke, — udføre alt dette store! —

De skulde visne, alle disse skjønne Drømme . . . afhugges denne Kraft . . .

Kunde det være muligt? — Det var saa blodigt, — saa blodigt . . .

Saa ufatteligt, — meningsløst, — al denne stærke Livsfylde knust.

Ikke et Ord havde hun at sige ham til Trøst!

. . . De havde nu blot igjen at gaa over Dødens Bro sammen!

Hun fór pludselig til . . .

Der var han . . . Der stod han, — næsten jublede det i hende.

Han havde en Redningsbøie i Haanden og saa sig om til alle Sider med det hvasse, kloge, Situationen beherskende Blik, som begreb, — opfattede alt.

Og nu stod han foran Umuligheden . . .

Hun brast i en voldsom Graad, og styrtede hen til ham.

»Ketil Borg! Ketil Borg!« — raabte hun og klyngede sig vildt til ham.

»Vi maa nu dø sammen, — fik ikke leve! . . .

Men Tak! Tak for alle de herlige Dage, herlige Stunder! — de har git Indhold til mit Liv.«

Ketil Borg rystede utaalmodig paa Ho'det.

Han løste hende rolig og bestemt fra sig —

»Her er ikke Tid til Talemaader, — ikke Tid til Fjas . . .

De maa ikke røre mig, ikke hænge Dem

paa mig. Skal jeg i Farens Øieblik kunne redde mig, maa jeg være helt fri!«

Han slog ud med Armene, som han vilde ryste alt uvedkommende fra sig. —

»Jeg forsikkrer Dem, Miss Annie! Jeg kan med min bedste Vilje ikke gjøre noget for Dem. Al Fornuft siger, at, selv for en uhindret er her kun liden Chance.«

Miss Annie var veget tilbage.

Hun stod der, — hørte intet, forstod intet . . .

Med et faldt hun om med et hjerteskjærende Skrig.

»Stakkars Barn . . . Stakkars Barn,« — mumlede Ketil Borg bevæget.

Men, hvad vilde det nyttet at gaa tilbunds med hende? —

— — — — — — — — — — — — — —

Hos Doktor Angell og Fru Arna slog det forfærdelige Budskab ned som Lynet.

De havde begge gaat saa stærkt optagne af deres egne Sorger. Og nu stod de foran dette altopslugende, Blodet stivnende Skimt af Tilværelsens Medusahoved!

— Doktoren traadte hastig ind i Kahytten efter at ha' været oppe for at overskue Situa-

tionen. Og Arna kastede sig isende af Rædsel ind til sin Mand . . .

»Gud, min Gud, hvad gaar vi ind til? —

Og Isak! . . . Isak!« — skreg hun.

Doktoren skjød hende mildt tilbage.

Hun slog Armene om hans Hals. — »Jon, Jon! Det blir sort, sort altsammen!«

Hun blev igjen skudt tilside med et — »Er der nu Tid —?«

Arna studsede og saa paa ham . . .

»Naar jeg enda vidste, at Du havde været lykkelig, Jon,« — lød det tungt.

Lykkelig! — mumlede Doktoren . . . End ikke stillet mellem Himlen og Havets Afgrund, — end ikke der skal det lykkes at faa Sandheden frem! — gik det i ham, medens han i Fart samlede Reisetøi i en Rem . . .

. . . Ikke med Dødens hule Øine i Udsigt, eller Sjøen skyllende vore kolde Skeletter —

Herude paa de tusen Favne Vand!

Holdt jeg et Forhør, — rettede et Spørgsmaal bare, — som forraadte, hvad jeg har gaat og tænkt ved Siden af hende i disse Aar! — jeg vilde møde et Blik af knusende Foragt,

— se den Kjærlighed udslukket, som det er mit Liv at beholde . . .

Aahaah, — stønnede han. Kommer ikke Havet snart! . . .

Jeg længes. Jeg længes . . .

»Isak, han har baade Far og Mor,« — sang det ham for Ørene . . .

— »Tag Kaaben paa Dig, Arna, — hurtig,« skyndede han saa paa. »Jeg lægger Shawlet om Isak . . .

De Brødstykker putter jeg i Kaabelommen, og her nogle Draaber til at varme Jer.«

Hun forstod ikke; men adlød mekanisk.

— »Og den ogsaa,« — han tog Guttens Kaabe . . . »Du kan klæde den helt paa ham siden . . .

Saa skynd Dig.

Slug det Æg der, Isak, — fort, fort!

Bind det lange Uldbælte baade om ham og Dig, saa har Du lettere for at holde ham . . .

Jeg tar Gutten, indtil I skal over i Baaden.«

Han fattede Hustruen med den anden Haand og vilde ile ud af Kahytten.

»Over i Baaden, vi? — Isak og jeg? uden Dig?« — udstødte Arna.

»Snak nu ikke, blot kom afsted! Her er ingen Tid at spilde. Gjør, som jeg siger.«

»Nei, Du, — Isak og jeg blir her hos Dig,« — sa' hun fast.

Doktoren var alt i Døren med Barnet:

»Under Omstændigheder, som disse, har Du intet Valg,« — lød det.

»Hvad siger Du? Hvad mener Du?« — raabte hun forfærdet og trak ham tilbage. —

»Du har saalænge gaat bare med Dig og dit . . . Nu maa Du tænke paa mig og Isak,« — udbrast hun lidenskabelig. — »Lad os nu tales ved. Nu maa det vel engang være Tid! . . .

Forstaa da, Jon, at det for mig blot vilde være en anden Maade at dø paa!« — Stemmen dirrede og Øinene glødede.

»Du er ung og har nok at leve for,« — afbrød Doktoren kort . . . »Isak er en stærk og kjæk Gut. — Og, Arna, — Foltmar!« — kom det fra hans sammenbidte Læber. »Du véd, han aldrig vil svigte Jer. Ham er Du sikker paa.«

»Aa, Gud, Jon! — Aa, Gud, — hvad har Foltmar og alle Vennerne at sige nu!«

Hun vred trøstesløs Hænderne . . .

»Det er da vel Du og jeg og Isak, som hører sammen?

Ikke sandt, Isak? Ikke sandt!« — græd hun, — »Du vil være med din Far og mig? . . . Du vil ikke opdrages i Leg og Fornøielser af snille Venner . . . Du vil være din Fars Gut . . .

Spørg ham, Du, hvorfor vi ikke mere er noget for ham? — Du og jeg, Isak. Det er, som vi er blevet bange for ham. Han ser paa os, saa vi blir angst, — som hele Mørket sad der . . .

Aah, naar han vidste, hvorledes en Solstraale fra min forrige Jon kan fylde mig med Jubel!

Var den hele vor Lykke værd, denne Ærgjerrigheden, Jon? — Jeg spør' rigtig,« — vendte hun sig fortvilet til ham . . .

»Lad mig nu i de faa Minuter, vi har igjen, faa være hos Dig, — klynge mig til Dig, — føle det som i gamle Dage!« — bad hun . . .

»Og nu, vi har faat Bud om en anden Reise, ——. Kanhænde . . . Kan hænde . . . er det det bedste« . . .

Det var som Haardheden i Doktorens Ansigt tø'de op og gav Plads for et forunderligt vakkert Udtryk . . .

»Nu har jeg Dig endelig,« — lød det sagte. — »Og jeg kunde tvile paa Dig — —?«

»Tvile? Tvile paa mig, Jon? — Tvile paa hvad?«

— »Kom hid, Du lille forurettede!« — hviskede Doktoren . . .

»Min Søn! — Vor Søn!

Naar vi nu dør, Arna, saa skal ikke Kjæden briste.«

— — — — — — — — — — — — — —

Taagen var kjendelig lettet, Horizonten udvidet.

Man saa Baade ro udover pakkende fulde af Kvinder og Børn, som jamrede og græd og vinkede.

Paa Toften midt i Storbaaden, som nu stødte fra, sad Wangensten, hvorledes han nu var kommet der.

Energisk og bestemt tog han selvsagt Ledelsen, udpegede Pladser og arrangerede. Han var straks opfattet som en Ordenens kraftige Støtte midt i Forvirringen, — om end dumpet ned fra Himmelen . . .

»Gjensidig Hjelp, — Frelsen! . . . Uenighed og Splid sætter tilbunds!« — tordnede han gjennem Larmen. — —

— Et Par Baade laa alt langt ude og vuggede paa Aarerne . . .

Paa Dækkene irrede der Mennesker om uden at have mere Sans for hinanden end Lemmer paa et Galehospital, — hver blot inde i sin egen Angst . . .

Der gjordes stadig famlende Bevægelser med Haanden op mod Urlommen. Men Armen faldt ned igjen. Man vovede ikke at se paa Klokken, følte det, som Hjertet kunde standse ved Synet af Viseren.

En Hob af første Pladses Passagerer havde tyet hen til Damperens Forende som det Tilflugtssted, de mente bød de bedste Chancer, medens endnu flere fra tredie, ledet af samme Betragtning, havde besat Agterskibet og stod der tæt sammenstuvede.

— Paa en Bænk ved Rælingen sad Mathias Wiig og Ellen Brandt Haand i Haand.

De var resignerede og blege, — der vankede ikke mange Ord.

»Vi er forundt en halv Time til at leve vor Lykke i,« — sa' han bevæget.

»Det kommer ikke an paa Længden, Mathias. Men paa, hvad vi kan ha' at huske tilbage paa, naar vi er derover.«

»Aa, det er ondt er det, Ellen!« — han trykkede hendes Haand mod sin svedige Pande. — »Et Liv som mit, — Ruin paa alle Kanter!«

»Men saa er vi ogsaa vakte for mere end andre, som ikke har havt vor Strid . . . Jeg tænker, der kan ligge nogetslags Lykke opgjemt til os . . .

Jeg har ofte tænkt, at det at kunne dø engang sammen med Dig, Mathias, var det kjæreste, jeg kunde ønske. — Jeg kunde ikke leve med Dig; men dø med Dig, kan jeg . . . Jeg vil holde i Dig, til alt er gjennemstridt. Vær ikke ræd, Mathias, Du mit syge Barn!«

»Og Ellen! — jeg slipper ikke Dig, ved Du, før mine Arme slides af.«

»Nei Mathias, jeg véd, Du slipper aldrig mig, saalænge der ikke fyldes Brændevin i Havet.«

. . . »Retnu brager det,« — sa' han og tog til Uret; men lod Haanden falde igjen.

Hun søgte op til hans Bryst, og han trykkede hende til sig.

De lukkede Øinene, — af og til med et sagte Ord eller Udbrud.

Med Bevidstheden halvt inde i Evigheden, mødtes de med Ord fra deres Ungdomstid, mindende, vare, næsten sky.

De var igjen forenede . . .

Han kunde igjen trykke Panden mod hendes varme Hænder, saa hans Øine lukkedes . . .

Men Døden lod sig ikke neddysse. — Medens han hvilte i sin Lykke, tog den sine angste Greb i hans Nerver.

Pludselig hørte han et dumpt revnende Brag, og Skrig, Raab fra hundreder af Stemmer.

Det blev som svimmelt.

Havet steg med grønne Mure høiere og høiere . . .

Agterskibet reiste sig paa Kant, medens Forenden grov sig under. —

Alt blev bare sydende hvidt Perleskum . . .

Damperen sugedes og svingede ned i Sluget, som i en hvirvlende Tragt.

Han greb om Ellen —

»Nu, — nu« —

»Mathias,« — raabte Ellen. — »Hør!« . . .

. . . De samme stærke Raab; — men som af Glæde, — som af Jubel . . .

Raabene voksede, forplantede sig.

Mathias Wiig greb til sit Ur. —

»Et Kvarter over fire, — et Kvarter over Tiden!«

— — Chefen heldede sig ud over Kommandobroen og vinkede, og af Skibsofficererne gjentoges det paa forskjellige Kanter: —

»Faren er over! — Al Fare over!« . . . .

Kulrummene var gjennemgaat og undersøgt: — Ingen Helvedesmaskine, — ingen Sprængbombe, — intet Ur.

Der var ikke fundet andet mellem Kullene end en Trækasse med nogle smaa Tøndestave, Staaltraadvirrer, og en Pakke med ganske almindelig Bomuld, — ikke Skydebomuld!

Kassen havde ligget et Par Armslængder indenfor det Sted, hvor den døde Mand var blevet fundet.

Det havde nærmest set ud som en halvfærdig Fældeindretning for Skibsrotter, forklarede en af de frivillige Fyrbødere, — »svært

lidet at sætte et saa stort Fartøi paa Ende for!« — mumlede han.

Og nu kom Skibslægen hastende op og foreviste en ulden Buserul, som den afdøde havde baaret. Den var mærket med indsyede Forbogstaver, — Navnet paa det bekjendte Galehospital i Byen, de forlod.

Manden havde altsaa været sindssyg! — —

— — — — — — — — — — — — —. —

— — — Mathias Wiig havde helt og fuldt levet sig ind i den Tanke, at han og Ellen skulde gaa i Døden sammen, — at det skulde være slut.

Og nu stod han foran Hverdagene igjen! . . . Hun skulde ned til sine Pligter . . . som igaar.

Og han? —

. . . »Ja saa langt rak det, Ellen,« sukkede han bittert . . . »Der faldt en Slump Lykke ogsaa ind i vor søndrede, vindusløse Hytte. — Imorgen skal vi drage hver sin ensomme Vei.«

»En Slump Lykke! — Nei, Mathias, — nu skal vi bygge videre sammen, bygge og reparere. Jeg saa noget idag, medens vi ventede paa den grønne Bølge, — hvad det vil sige

ikke at have nogens Øine at se ind i, — ingen at sige det til, at Du, Mathias, aligevel er den eneste i Verden, der kan tænde Glæden op i mig, og den eneste, jeg kan græde Øinene ud for!«

»Du vilde, — Du turde« . . . Han saa hende prøvende ind i Øinene, — »af dit Kjærligheds Hav —?

Ellen,« — sa' han, — »dette har jeg endnu ikke Evne til at fatte . . . Men jeg skal sige Dig, jeg tror, — tror nu, — at Du kan reise Mathias Wiig.« — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

— Damperen dækkede sig med Flag.

Der signaliseredes til Baadene . . .

Og derude begyndte man efterhaanden at fatte . . .

Efter nogle forsigtige Aareslag roedes med et kraftigere og kraftigere ind mod Skibet, der laa for stoppet Fart.

Mænd og Fædre vinkede beroligende fra Rælingen ud til sine kjære. Og nede fra Baadene strakte Hustruer og Mødre grædende og bevægede deres Børn op imod dem.

Ved Faldrebstrappen var der Gjensyns-

scener gribende og overvældende, som om man havde fundet hinanden igjen efter Aar.

Og saa Udredninger og Forklaringer . . .

— Oppe paa Dækket mødte man hinanden med Taushed, — som man ikke vilde bryde Helligfreden.

Der laa som en Skorpe endnu over Ansigterne af Dagens Angst. Alvoret havde taget et dybt Greb, og Nerverne kunde ikke saa snart stemme sig om . . . Forandringen var for voldsom, — selv over til Lykken.

Sindene havde gaat igjennem en Krise. Dagens Oplevelser pegte med streng Finger ind i det fremmede, ukjendte, — bag Jernteppet.

. . . Mange, mange forsvandt i sine Kahytter. — —

— Opvarternes Hærskare fór om for at bringe alt i Orden og Gjænge igjen, og i Restaurationerne var der anstrengt Liv og Travlhed. Det gjaldt at faa Dagens Hovedmaaltid, Dineren, istand i rette Tid . . .

Der kom Ordre paa Ordre fra Kahytter og Kabiner om at faa sig serveret privat . . .

— Damperen pløiede igjen for fuld Fart.

Elektriciteten straalte op i alle Rum, paa alle Kanter af Skibet, og speilte det som et Fepalads i Bølgerne.

NIENDE DAG

Nymaanen jog og skyndte sig mellem drivende Skyer, svandt og viste sig, rev af og til Lysflænger op med et af de korte Horn.

Bag Mørkets Forhæng steg Bølgerne som Bjerge og sank de som Dale under den vældige Dampers kløvende Fart.

Baadene hang igjen oppe i Daviderne og dirrede sammen med Skibets Jernlegeme.

De mægtige Maskiner arbeidede og udsendte fra sine Skorstene svære Røgsøiler.

De satte Vagter vandrede tause om i Natten. Kun nede fra Ildstederne lød der Larm af Jerndøre, der aabnedes og sloges igjen, — af Jernstænger og Skufler og Ildragere, som klirrede.

To, tre Skibsofficerer holdt oppe ved Karthuset gjennem Natkikkerten Øie med de fjerne Lys fra andre Fartøier.

— Og nedenunder reagerede Dagens Spænding i Nerverne efter den første trætte Søvn, og malede Drømmene sine brogede Efterbilleder.

. . . Man trængte og pressede igjen paa i dødelig Angst efter at slippe ned i Baadene.

Man var lykkelig kommet der og raabte ude af sig paa, at man maatte sætte fra, sætte fra, — ellers gik de i Luften . . . Men Aarerne forblev urørlige . . . Baaden kunde ikke komme løs . . .

Mødre stred og stred for at naa hen til Faldrebet, hvor de langede deres Børn ned, — men kunde ikke flytte en Fod!

Med Rædslen i Blodet sprang man pludselig op af Køien og ud i Gangene for at forvisse sig, — eller blev staaende i Lugardøren.

Der duftede af Nafta og beroligende Draaber.

. . . Mange, mange havde i Angstens Stund udtalt og forraadt, hvad de nu vilde givet meget til for at vide usagt, og laa der og rugede.

— — Der oprandt en lys straalende Morgen med frisk Bør i Seilene og et glittrende Hav.

Paa Dækket vrimlede der af Mennesker . . .

Man følte sig nu som i et andet Luftlag. Gaarsdagens Hændelser var trængt tilbage for Omsorgerne og Spændingen ved den forestaaende Ankomst til Amerika.

Alt i alt havde det jo været en lykkelig Overfart, — ikke uden Oplevelse . . .

Janco gik og gned Hænderne. —

Alle Udsigter til at ligge i New-Yorks Dok i Eftermiddag engang . . . Koncerten iorden!

»Gratulerer med den gode Chance,« — kom Bølge Havsland hilsende. »Jeg siger det, medens vi endnu er her ombord og Mennesker. Siden bli'r vi de gamle Umennesker igjen.«

»For Angst, jeg har udstaat,« — udbrød Janco.

»Ja, — en fæl Dag igaar,« — bekræftede Havsland.

»Igaar!? — Jeg tænker paa Koncerten, jeg, — om den var glippet for mig, — alle mine Beregninger, — hele Turnéen, som var fastsat i de forskjellige Byer ved Dag og Dato, — forrykket. — — — Bomben ja!« — nikkede han, — »det var et Nummer!« — —

— »Sig mig, Hr. Tituf,« — henvendte Havsland sig til ham, — »hvorfor har De gaat her og spillet Mynheer?«

»Jeg har betalt min Plads!« — sa han med Aplomb. — »Har man først tjent sig op en Kapital, vil man ogsaa ha noget for den. —

Jeg skal si' Dem,« — kom det fortrolig, — »jeg kunde ikke gaa som Clown her paa første . . . Nu farer jeg over til mit Hjemland, Amerika, — har sat mine Penge i et Circusforetagende der. Selskabet venter blot paa mig og de to kostbare Blodsheste til Direktørens Skoleridt for at starte.

Ellers,« — kremtede han, med et hastigt Blik og en stor Fagte, — »er det mig en uskaterlig Glæde, at ha' gjort to saa berømte Kunstneres Bekjendtskab, tilmed i en prekær Stund, hvori vi saa at sige stod parate til sammen at gjøre Badutspranget over i den anden Verden . . . Og, om D'Herrer skulde behage at bære vor Aabningsforestilling med Deres Nærværelse, vilde det blive en kolossal Reklame, — Deres verdensberømte Navne med meterlange Bogstaver i Transparent paa Plakaterne!« — Han spærrede Øinene op, som han saa det i Aanden. — — —

— — — — — — — — — — — — — —

— Frøken Morland kom med sin Gunnar ved Haanden og Pelsværkskappen over Armen for at levere den tilbage.

Efter igaar at have brudt med alle Hensyn, havde hun ikke tabt noget af sin Freidighed. Hendes ellers urolige, nervøse Væsen havde vundet en vis fast Ro, der kunde minde om én, som i Stilhed bar paa en Mission.

Hun saa Brunkappen tasse travlt omkring med en Opvarter efter sig, der bar paa nogle Reisevæsker og et Paraplyhylster . . .

Han ordnede sine Effekter, satte Mærker paa, knappede Remmer og laasede.

Opvarteren fik sine Drikkepenge. Og nu kom han hen imod dem: —

»Jeg skal ned til Stegheden i Indien. Kan De sige mig, hvad jeg skal med Foerværk der?« — indvendte han, som hun vilde gi' ham Kappen. »Her staar De foran Vinteren og en amerikansk Kulde. Behold den og pak den om Barnet.

Ja, nu er alt pakket og færdigt . . .

Min Adresse — Benares poste restante. Giv mig saa Deres, naar De faar nogen« . . .

Han tog op Uret. — »Endnu langt igjen til Dejeuneren!

. . . Man gaar til San-Francisco. Man gaar til Jokohama . . . løser saa Billet til Benares. Og naar man vel er der —!?« . . .

Han traskede trist henover.

— — — — — — — — — — — — — —

— Grip og Mary Johnson vandrede derude i den varme solfyldte Morgen, dybt optagne af alt, hvad de havde at sige og betro hinanden.

De var henne hos Abekatten, deres Lykkes egentlige Smed, for at sige Farvel.

Den gjorde til deres Ære Kulbøtter og Kast og lange Hop, efterat have sturet og frosset og siddet huttrende og bidsk bortgjemt i en Krog disse sidste Par Dage.

Og nu skulde de altsaa hjem til Chicago! —

Og — aa, — hvor Mary frydede sig ved Tanken paa at præsentere Grip for Anton Wedekin.

Det blev noget andet at komme med end den fiffige Stokken, som hun knækkede, fordi denne »Sortsnuden« saa og stirrede slig paa hende, — rent ud passede hende op, — forlød det skøieragtigt.

Jo, Anton skulde da kige og se med det ene Øiet sit! . . .

— Far og Mor gik midt i Idyllen og nød det smukke Par og glædede sig over, at der igjen skulde komme en Gren af Landsmandsskabet ind i Slægten.

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Agenten for the Mutual var ikke kommet tilsyne siden Gaarsdagens Begivenheder.

Men nu udpaa Eftermiddagen viste Thor Wangenstens destingverede Skikkelse sig.

Han kastede et orienterende omsigskuende Blik udover Dækket, løftede Hatten, let hilsende nogle kjendte Ansigter, og standsede uvanlig venskabelig ved Mathias Wiig.

»The Mutual har gjort udmærkede Affærer paa denne Tur, — paa al den Angsten!« — smilte han fortrolig. »Det er den store Hemmelighed, skal jeg sige Dig, at der er saa fuldt af Kujoner og rædde Mennesker i Verden. Man maa ta' sine Dispositioner efter det Faktum.

Stillingen var kort og koldt den, at, gik vi tilbunds, saa stod Selskabets tegnede Policer ikke op igjen før paa Dommedag. Tænk alle de forurettede Familier! . . . Og derfor — i

al Retfærdigheds Navn maatte jeg se til at redde mig, — og Papirerne, skjønner Du. —

Man tjener ikke sin Idé med en Løgn!

Og nu skilles vore Veie, Mathias! — Havde Du ta't en Kammeråts Hjelp!« — endte han vægtig med oprakt Pegefinger.

»Ja min Kurs gaar nu til Boston,« — sa Mathias Wiig. »Jeg vil prøve at slaa ind paa min gamle videnskabelige Vei igjen« . . .

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

— Efter i Dødsangstens Stund at være afvist af Ketil Borg, kom Miss Annie Rockland endelig saavidt til sig selv, at hun vaklede hen til sine Forældres Kahyt; — stum med udtryksløse Øine, som en Søvngjængerske!

Der var ikke Svar, der var ikke Lyd i hende.

Det var Angsten, — mente de, — den, de selv sad bundne i.

Annie kastede sig ned og laa og vred sig . . .

»Hun er fra sig af Skræk,« — yttrede Mrs. Rockland . . . »saa slipper Barnet at vide af det, naar Slaget kommer.«

De fandt en Lise, et Øiebliks Bortleden af deres egen Panik, ved at sysle om hende, — faa hende op paa Sofaen og lade hendes Hoved hvile paa Moderens Fang.

Den svagelige Skikkelse laa der som et knækket Siv . . . Ikke en Lyd . . .

— De forfærdelige Ængstelsens Minuter gik over, og man begyndte at samle sig, komme til Liv igjen . . .

Men for Miss Annie blev der ingen Forandring.

Det saa ud som et Nerveanfald, mente Lægen. Det maatte have sin Tid.

Annie var bragt tilsengs.

Der laa hun fremdeles udover Aftenen, uhyggelig tyst med Smertens Drag i det blege Ansigt.

Moderen tog Haab af, at hun nu af og til klemte hendes Haand, mente, det var Tegn til, at Krisen kunde være ved en Vending.

I Kahytten havde de helt neddæmpet Lyset for Natten og lagt sig paa sine Køier . . .

Der hørtes kun af og til et kvalt Suk eller et Støn fra Annie, og de begyndte at faa en Tro paa, at det kunde føre til en befriende Slummer.

De laa der trætte efter Dagens Spænding og Begivenheder med Søvnen dæmrende i Øinene.

»Saa Du?« — raabte Mr. Rockland pludselig og reiste sig forfærdet. —

Annies hvide Skikkelse listede gjennem den skumre Kahyt . . .

Med Lynets Hurtighed var han efter hende —

Hun stod alt borte ved Rælingen, da han naade hende og fik Greb i hendes Klæder.

Han tog hende vildt betaget i sine Arme og bar hende tilbage til hendes Køie igjen . . .

Der lød tunge Støn, kvalte Suk.

Omsider faldt hun hen i en Hulken.

Og noget efter vinkede Mrs. Rockland til sin Mand, at hun sov.

Hun laa der som et indslumret Barn . . .

Aandedragene blev efterhaanden dybere og roligere. Nu og da vak hun nervøst til.

— Det blev langt ud paa Formiddagen den næste Dag, da Annie vaagnede.

Hun laa taus med store Øine og stirrede foran sig.

Saa randt der en Taare — en stor og

tung, der havde fyldt Øinene, eftersom Billedet fra Gaarsdagen steg frem for hende. —

Og saa én og saa én, — hastig efter hinanden strømmende i rigelig Overflod, saa Ansigtet badedes i Graad.

Hun fældte de unge Aars hjertesvidende, grændsesløs fortvilede Taarer, — som Livets Illusioner randt væk, dryp i dryp, — sluknede . . .

Hun græd ud sin Ungdoms første og eneste Kjærlighed!

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

— Ketil Borg havde den hele Dag ikke vist sig paa Dækket.

Han havde sine Sager at ordne og sin glemte Korrespondance for Linien at tænke paa.

Han tog Klædningsstykker — og han lagde dem fra sig igjen, — faldt gjentagende hen i at sidde fordybet i Betragtninger og stirre ned i den tomme Kuffertbund . . .

Han havde sin Arbeiderbolig og sit stolte Herresæde, — en hel stor sprungen tusenfarvet Sæbeboble for Øinene og maatte nu rive ned den hele Bygning, — rive den ud Spiger for Spiger, Bord for Bord, Planke for Planke, Bjælke for Bjælke . . .

Der var gaat en rasende Orkan over det hele!

Fossen skummede fremdeles i sin vilde Skjønhed. Men drog ikke længere ham op til Millionens Tind, — tordnede nu tomt hen i Unytten. Den drev ikke saameget som et Kværnhus, — han, som havde tænkt at male Guld der!

Alle de store Foretagender og Anlæg, — der var bare Sand og Grus igjen, gammel Vold, hvori der ikke var gjort et Spadestik . . .

Fabrikbygningerne, som hans Sjæl havde tændt op med elektrisk Belysning. Landskabet, Egnen, han paa modern Vis gjennem Kapitalen skulde behersket, socialt som økonomisk . . .

Herrefølelsens og Magtens usynlige Krone, han vilde have baaret, residerende i det mægtige, af Speilruder skinnende Slot midt paa Volden — med Fjeldsiden til at salutere fra og Toppen til at vise Verden langt udover Sund og Hav, hvor Ketil Borg bode —

Alt — alt — væk! — sunket i Havet med Millionen, som igaar gik tilbunds.

Det var en Trang i ham nu ligesom at gjennemgaa alt, hvad han havde tænkt og ment med at reise Vækst og Liv af Mr. Rock-

lands Kapitaler, før han kom til at sidde som bare Ketil Borg, Ingeniøren og Sportsmanden igjen.

Han maatte indrømme sig selv Tid til at dale . . .

Han maatte ligesom ta' sig Ferier, før han sad i Grusbakken igjen, og i al Tarvelighed var nødt til at skrive ned en Korrespondance.

Den gamle Ketil Borg havde simpelthen ikke Raad til at sørge, — havde endog nu at angre, økonomisk angre, de flotte Cigarer, han havde budt Mr. Rockland, og stirre i Kuffertbunden, medens Situationen tegnede sig som en vigende Taage alt klarere for hans Opgjør.

Men egentlig, — hvad havde han gjort? Som Sagen forelaa var der bevislig ikke Chance, ikke Haab for én Person, — end sige for to.

Ja, havde vi været gifte saa, — da havde det været den simple Pligt at dele Skjæbne med hende, om hun saa havde været en Pulverheks . . .

Men som det forelaa? — Man maatte kunne staa i Mr. Rocklands egen Stue og demonstrere det . . .

Og aligevel, — — Forklaring umulig!

»Satan!« — Han fór op og stampede i Gulvet —

Et svartere Uheld! —

. . . Intet andet at gjøre, end at gaa lige hen og løse Returbillet.

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

— Lille Isak havde gjort en ny Opdagelse, — den, at en saadan Far kunde være en hyggelig Mand!

Før var det altid: Mor, Mor, — nu lød det den ganske Dag: Far, Far . . . Han holdt ham i Haanden, hvor han gik.

Ikke det mindste bange for ham mere. Det var som en ny Kammerat, han havde faat! . . .

Paa hver sin Side af den endnu ulaasede Kuffert sad Doktoren og hans Hustru og delibererede. Af og til maatte han finde sig i, at Isak kløv op paa Stolen bag ham og tog Plads med begge Ben om hans Nakke . . .

. . . »Du vilde paa det Vis kaste alle dine Planer!« — udbrød Arna betuttet. »Du taler, som Du kunde ville ta' direkte Billet hjem igjen!«

»Jeg er ikke saa langt fra det, ja,« — sa' Doktoren lunt.

»Saadan at lægge med store Pas ud i Videnskaben! — Det er lidt for — jeg havde nær sagt, — for lidenskabelig anlagt. Min Tørst efter at løse Gaader er ialfald svalet af. — Og saa, Du, — lade Gutten saadan slænge omkring, — jeg har faat mine Betænkeligheder, om det er forsvarligt . . .

Sagen stiller sig lidt efter lidt anderledes for mig. Jeg vilde være fornøiet med for Eksempel et Aars Ophold i en af Europas Hovedstæder.«

Arna stirrede forbauset paa ham. Hendes levende Øine ledte og søgte ind i hans, stedse dybere og mere forskende; — med et stedse mere raadvildt Udtryk . . .

»Nei, dette forstaar jeg ikke!« — udbrast hun, — »medmindre Du gjemmer noget for mig.«

Doktoren tog som i Tanker hendes Haand og kyssede den gjentagende: —

»Jeg skal sige Dig noget, Arna! — Jeg skal betro Dig noget . . . Gjøre Dig en Bekjendelse,« — kom det nølende, som om det kostede ham haardt. — »Jeg har lidt af en fiks

Idé, — en Galskab . . . Det har gjældt Dig. Jeg har ikke havt fuld Tillid til Dig, — havt Tvil . . . Og jeg vilde hellere miste mit Liv, end tabe noget af Dig!«

»Mig, — mig? Det skulde være for min Skyld, Du har gaat i alle disse Tanker, — i dette forfærdelige Humør!«

»Jeg kan berolige Dig med, at det aldrig vil komme igjen. — Sygdommen er forbi,« — sa' han dæmpet, næsten ydmygt.

Arna blev pludselig høit rød . . .

»Nu begynder jeg at forstaa . . .!«

Hun lagde begge Hænder paa hans: —

»Jon, Jon, — Du er den dummeste af alle Mandfolk!«

Man befandt sig ved Indseilingen til New-York, — havde Sandy-Hooks to endnu utændte Fyrtaarne bag sig.

Fra det rullende Hav gled Damperen pludselig ind i den ved en Gruppe af Øer imod Oceanets Bølger og Storme helt beskyttede Bai.

Kysten og Indløbet med dets Krans af herlige Høie, Bebyggelser, Menneskeliv og Vrimmel af Fartøier, allesteds til og fra i Verdenstraden, ligesom allerede jagede forbi Blikket med amerikansk Jernbane-Il.

— Om en knap Time stoppede den arbeidende Maskine, og laa Fartøiet for slukkede Skorstene, standset Propel, — og tømt for Passagerer, Indvandrere og Gods.

Tretten hundrede Emigranter vilde være myldret ud, — for at siles gjennem Told- og Sundhedspoliti; og en Mængde af dem viljeløse

føres af Agenter for at befordres videre med de respektive Jernbaner, — Træer med oprykket Rod, som skulde omplantes og fæstes i den fremmede Jord, der havde fortryllet og bygget sine Lykkedrømme ind i deres Indbildningskraft, — Fata-Morganaer, der nu skulde betrædes med faste Fødder!

— Den kolossale Frihedsstøtte hilste dem med Faklen i den løftede Haand, idet den i Skumringen begyndte at udsende sit uhyre Lysvæld over Hav og Land.

— — Paa Dækkene myldrede der frem Passagerer med deres Haandkufferter og Reisetøi . . .

Et Menneskehav af Emigranter stod tæt i tæt ved deres Eiendele, vogtende paa, hvad der nu vilde ske. Man havde vovet sin Skjæbne ind i det ubekjendte, nu skulde det vise sig —!

Luften var fuld af Raab, Ordveksel paa de forskjelligste Tungemaal.

. . . Der sloges halv Fart. Man var naa'd ind paa den indre Havn.

Elektriske Blus blinkede fra Kaier og Dokker og tændte efterhaanden sit Lyshav indover den vældige Stad.

Forventningsfulde, spændte Ansigter stirrede fra Rælingen, — en liden Verden af Skjæbner, der nu skulde fortsætte deres Spind ad forskjellige Veie. —

Der ringede og klang Stoppesignaler fra Kommandobrettet ned til Maskinen.

Damprøret susede . . . Varme Vanddraaber regnede . . .

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY